

Ed Mc Bain: Zub za zub.

příběh z 87. policejního revíru.

Praha 1967.

detektivní román.

První kapitola

Bylo všední odpoledne na začátku října.

Za zamřížovanými okny služební místnosti

87. pátrací skupiny planul Grover Park barvami. Pozdní léto se pyšnilo peřím jako indiánská princezna a natrásalo svou jásavou červen a oranž a žlut v lahodném říjnovém vzduchu.

Na neposkvřené modré obloze zářilo slunce. Jeho paprsky se prodíraly zamřížovanými okny v trychtýřích zlatého světla, po nichž neúnavně šplhala zrnka prachu. Zvuky ulice se přelévaly přes okenní rámy, vnikaly otevřenými okny dovnitř a splývaly se zvuky místnosti v jedinou uklidňující melodii.

Jako v dobré symfonii, tak i ze zvuků uvnitř v služebně bylo možno okamžitě určit trojdílné téma, jehož harmonickou jednotu tvořilo zvonění telefonu, tukaní psacího stroje a nadávky.

Z tohoto tématu se symfonie rozrůstala do mnoha variací. Zazníval v nich řev policajta, který se dotazoval, kam se hergot poděla jeho propisovací tužka, i klidná a vytrvalá kanonáda slov při výslechu, přitlumené lichotivé tóny telefonického rozhovoru s dívkou z lepší společnosti, i pohvizdování mladého strážníka přinášejícího vzkaz z centrály, rozčilený pláč ženy podávající stížnost na manžela, který ji bije, i bublání vody v klimatizačním zařízení i nevázaný smích následující po sprosté anekdotě.

Takový smích, doprovázený zvenčí zvuky říjnové ulice, přivítal ten pátek odpoledne pointu vtipu, který vyprávěl Meyer Meyer.

"Vážně, ten chlap umí vykládat anekdoty," řekl Bert Kling.

"To je něco, co já nedovedu. Vyprávět anekdotu."

"Ono bude těch věcí, který nedovedeš, víc," řekl Meyer Meyer a v modrých očích mu hrálo, "ale takovou malinkou nepřesnost ti odpustíme. Vyprávět anekdoty, milý Berte, to je umění, které člověk získává věkem. Takový usmrkanec jako ty nemůže doufat, že by pověděl dobrou anekdotu. To chce léta a léta praxe."

"Vlez mi na záda, ty dědku!" řekl Kling.

9

♀

"Hned začíná útočit, všimni si, Cottone. Na svůj věk je moc citlivej!" Cotton Hawes popíjel kávu a usmíval se. Byl to vysoký chlapík, měřil 188 cm a vážil 86 kg. Měl modré oči a pevnou bradu a jasné červené vlasy. Jak na ně teď zářilo říjnové slunce, vynikal v nich zvláště ostře bílý pramen nad spánkem. Ten bílý pramen byl kuriozita: Cotton ho získal před léty jako následek zranění nožem. Oholili mu tenkrát původní ryšavé vlasy, aby se dostali k ráně, a oholené místo zarostlo bíle. "Na tom aspoň vidíte, jak jsem se příšerně bál," řekl tenkrát Hawes.

Teď se usmál na Meyera a řekl: "Moc mladý lidi jsou vždycky v defenzívě. Tos nevěděl?"

"Ty jsi taky proti mně?" řekl Kling. "To je spiknutí."

"Žádný spiknutí," řekl Meyer. "To je celonárodní program nenávisti. V tom je právě ta potíž. Na světě je samá nenávist."

Mimochodem, ví někdo z vás, co je heslem "Týdne proti nenávisti?"

"Ne," řekl Hawes a tvářil se vážně. "Co je heslem Týdne proti nenávisti?"

"Ať všichni nenávistníci pochcípaj!" řekl Meyer důrazně a vtom zazvonil telefon.

Hawes a Kling vypadali na chvíli udiveně, ale pak propukli v opožděný smích. Meyer je utišil vztaženou rukou.

"87. revír, u telefonu detektiv Meyer, řekl. "Cože se vám stalo, paní? Ano, jsem detektiv. Co? Ne, vedoucí detektivů nejsem." Pokrčil rameny a zdvihl oči k nebi.

"Ne, poručík je právě teď velice zaměstnán. Mohu vám nějak pomoci? Ano, prosím, oč jde? Fenka, říkáte? Ano, zajisté, chápu. Jenže, víte, my vám ho dost dobře nemůžeme držet zavřeného doma, to jaksi nepatří k povinnostem policie. Chápu. Ano, ta čubička..."

Ano, zajisté. Právě teď není žádný detektiv volný. Máme dnes odpoledne všichni

moc... Prosím? Ale to je mi velmi lito, že se na to díváte takhle. Jenže my..." Zarazil se a díval se na sluchátko.

"Zavěsila, řekl a položil sluchátko.

"Oč šlo?" ptal se Kling.

"Má psisko, ovčáka, kteréj pořád utíká za nějakou čubičkou kokršpanělkou. Máme udržet jejího mazánka doma anebo podniknout něco s tou čubičkou." Meyer znovu pokrčil ra

10

♀

meny., Lamour, lamour. S láskou je vždycky jen trápení."

Odmíchl se. "Víte, co je to láska

Ne. Co je to láska?" řekl Hawes a tvářil se opět vážně.

Tentokrát to nebude vtip," řekl Meyer. "Jen moje filozo fický úvahy. Láska je vlastně jen potlačená nenávisť."

Kristepane, ten chlap je ale cynik," řekl Hawes.

"Žádněj cynik, já jen filozofuju. A vůbec - nevěřte nikomu, když myslí nahlas. Chce si jen ověřit svý skvělý myšlenky, jak jinak to má udělat, než je říct nahlas?"

Hawes se náhle otočil.

Žena, která už chvíli stála těsně před zábradlím oddělujícím služebnu od chodby, vešla tak tiše, že nikdo její příchod nezaslechl. Odkáslala si, a ten zvuk byl tak nestydatě hlasitý, že Kling a Meyer se k ní otočili skoro v témž okamžiku jako Hawes.

Žena vypadala jako ztělesněná smrt.

Měla černé vlasy stočené na temeni hlavy do drdolu a hnědé očí, zasazené do obličeje bez lícidla a bez rtěny, obličeje tak bílého, že vypadala, jako by právě přišla od lůžka nemocného.

Na sobě měla černý plášť a černé střevíce, obuté naboso na nohách stejně křídově bílých jako obličej. Nohy byly tak tenké, že se zdálo, žeji nemohou udržet. V ruce měla velkou černou kabelu a křečovitě svírala v tenkých kostnatých prstech její černá kožená ucha.

"Prosím?" řekl Hawes.

Je tady detektiv Carella?" zeptala se. Hlas měla bezzvučný.

"J "Není, řekl Hawes. "Já sem detektiv Hawes. Mohu vám nějak po..."

Kdy se vrátí?" přerušila ho.

, ,Těžko říct. Nejdřív měl něco soukromého a pak šel do města služebně. Snad by ně..."

"Počkám, řekla žena.

Může to chvíli trvat."

, ,Mám času habaděj," odpověděla.

Hawes pokrčil rameny. "Prosím, jak si přejete. Venku je lavice. Snad byste..."

Počkám tady vevnitř," řekla, a než jí v tom mohl Hawes zabránit, strčila do branky v zábradlí a zamířila k jednomu z prázdných psacích stolů uprostřed místnosti. Hawes šel za ní.

♀

11

♀

"y ` ` "Promiňte, slečno, řekl, "ale sem návštěv ne..."

"Paní," opravila ho. "Paní Dodgeová." Posadila se. Těžkou černou kabelu si položila na klín a oběma rukama mačkala

její otevřený vršek.

"Tak tedy, paní Dodgeová, návštěvám není dovoleno zdržovat se v služební místnosti, pokud tam nemají co dělat. Určitě

to uznáte...

"Já tady mám co dělat," řekla a sevřela nenalíčené rty do tenké čárky.

"Tak mi, prosím vás, řekněte..."

Čekám na detektiva Carellu," řekla. "Detektiva Steva Carellu."

Poslední slova vyslovila s překvapivou nenávisť.

"Čekáte-li na něho," řekl Hawes trpělivě, "budete muset počkat na lavici venku."

Je mi líto, ale...

"Počkám tady," řekla tvrdošíjně. "A vy taky."

Hawes se podíval po Meyerovi a Klingovi.

"Podívejte se, milá paní," začal Meyer, "nechceme být nezdvo..."

Držte hubu," řekla žena.

V hlase jí zazněl rozkazovací tón, o jehož autoritě se nedalo

pochybovat. Detektivové se na ni udiveně zadívali.

Ruka návštěvnice vklouzla do kapsy kabátu. Když se opět

vynořila, svírala cosi studeného a tvrdého.

Je to osmatřicítka," řekla žena.

♀

Druhá kapitola

Žena s osmatřicítkou a s černou kabelou seděla bez hnutí na dřevěné kancelářské židli. Pouliční hluk jako by znásoboval ticho, které následovalo po jejím prohlášení.

Všichni tři detektivové se podívali nejdřív jeden na druhého a pak zpátky na ženu a její pistoli, která se ani nezachvěla.

"Dejte mi své pistole," řekla.

Detektivové se ani nehнули.

"Heleďte se, paní," řekl Meyer, "schovejte tu bouchačku!

Jsme tu přece všichni kamarádi. Dostanete se do maléru, nic jiného!"

Mně je to jedno," řekla žena. "Položte pistole semhle na stůl přede mne.

Nesnažte se je vytáhnout z pouzder, nebo střílím!

Mířím právě na břicho tohotole zrzouna. Tak bude to?"

Detektivové opět zaváhali.

"Jak chceš, zrzku," řekla. "Máš akorát čas se pomodlit."

Mezi muži v místnosti nebyl jediný, který by si neuvědomoval, že jakmile se jednou vzdá své zbraně, vydává se na milost a nemilost ženě s pistolí. Nebyl mezi nimi taky jediný, který by aspoň jednou za své kariéry nestál tváří v tvář pistoli. Muži v této místnosti byli policisty, ale byli to taky jenom lidi, které nelákala myšlenka na brzký hrob. Byli jenom lidi, ale byli taky policisti a věděli, co dokáže pistole řečená osmatřicítka, věděli, že ženy jsou schopny stisknout kohoutek právě tak jako muži, a uvědomovali si, že žena s pistolí může skosit všechny tři jedinou bleskovou salvou. A přece váhali.

"Tak hněte sebou, sakra!" vykřikla. "Nedělám si legraci!"

Kling se hnul první, a to jen proto, že si všiml, jak kloub prstu, který měla žena na spoušti, je bílý napětím. Nespouštěl z ní oči, rozepjal podpažní pouzdro a položil je i s policejní pistolí na stůl. Meyer vyňal pouzdro z pravé kapsy u kalhot a položil je vedle Klingova. Hawes nosil svoji osmatřicítku na pravé kyčli. Odepjal pouzdro a položil je na stůl.

"Který z těch šuplat se dá zamknout?" zeptala se žena.

Nejhořejší," řekl Hawes.

13

♀

"Kde je klíč.

V zásuvce."

" y vytáhla zásuvku, našla klíč a šoupla pistole do zásuvk.

Pak ji zamkla, klíč vytáhla a strčila si ho do kapsy u kabátu.

Černou kabelu měla pořád ještě na klíně.

"Tak, teď máte, co jste chtěla," řekl Meyer. "A co bude dál?"

Oč vůbec jde, milá paní?"

, ,Chci zabít Steva Carellu," řekla žena.

"Proč

Do toho ti nic není. Nestarej se. Kolik ještě lidí je tady.

Meyer zaváhal. Z místa, kde žena seděla, viděla jak na poručíkovu kancelář, tak na chodbu před služebnou.

"Tak se vymáčkní!" osopila se na něho.

"Jen poručík Byrnes," lhal Meyer. Ve spisovně hned za zábradlím se vrtal ve svých fasciklech Miscolo. Byla tu možnost, že se jim podaří vymanévrovat ji ven, zády do chodby. A jestli Miscolo čirou náhodou právě v tu chvíli zajde do služebny, jak to má ve zvyku, snad pochopí situaci a...

"Zavolej poručíka," řekla.

Meyer sebou hnul.

"Než půjdeš, pamatuj si jednu věc. Vídíš tu pistoli? Jeden falešnej , , J . p] pohyb a strílím dokud ne ste všichni mrtví. Tak marš Zakle. "e tomu svými poručíkovi na dveře a řekni mu, ať vyjde ven Meyer přešel ztichlou služebnu. Dveře k poručíkovi byly zavřené. Zaklepal na dřevěný rám vedle mléčného skla.

"Dále," zavolał Byrnes za dveřmi.

"Pete, to jsem já, Meyer."

Je odemčino," odpověděl Byrnes.

"Pete, pojd radši ty sem."

"Krucí, co se děje "Pojď ven, Pete."

Za dveřmi se ozvaly kroky. Dveře se pootevřely a poručík Peter Byrnes, sporý a pevný jako ze železa, vystrčil skulinou svalnatý krk a ramena.

"Co je, Meyere? Mám moc práce."

"Je tu jedna paní a chce s tebou mluvit."

Paní? Kde..." Přelétl očima přes Meyera až k místu, kde j p i" p seděla žena. Okamžitě i oznal. "Á, Virginie řekl. A ak spatřil její pistoli.

14

♀

"Pojďte taky sem, poručíku!" řekla Virginie Dodgeová.

Byrnes se zamračil. Obočí nad pátravým pohledem modrých očí se stáhlo, na drsné tváři problesklo pochopení. Nemotorně, jako člověk, který se chystá zdvihnout těžké poleno, zamířil přes služebnu k Virginii Dodgeové. Budil dojem, že ji popadne a vyhodí na chodbu.

Tak co má tohle být, Virginie?" řekl. Byl to hlas otce, do konce dost rozzlobeného otce, hubujícího patnáctiletou dceru, která se vrátila pozdě domů z tancovačky.

"Co byste asi tak řek, pane poručíku?"

"Řek bych, že ti přeskočilo, to bych řek. K čemu máš tu pistoli, kruci? Nač sem nosíš tu b..."

"Chci zabít Carellu, řekla Virginie.

"

Krindapána, a co tě to napadlo?" řekl Byrnes netrpěliv..

Nebo si myslíš, že to tvému muži pomůže?"

"

Frankovi už nepomůže nic."

"Jak to?"

"

Frank včera umřel. Ve vězeňský nemocnici v Castlevew."

Byrnes ztichl a zamyslel se. Mlčel dlouho, až se konečně zmohl na pár slov. "Ale to přece není Carellova vina," namítl.

"

Carella ho tam dostal."

"

Tvůj muž spáchal zločin."

"

Carella ho tam dostal."

"

Carella ho jen zatknul. Nemůžeš přece..."

"A Carellovou vinou prokurátor Franka odsoudil a Carella svědčil u soudu a udělal všechno, co moh, aby se Frank dostal do basy."

„,Virginie, on..."

"Frank byl nemocnej! A Carella to věděl! Věděl to, a přece ho tam dostal!"

"Virginie, prokristapána, vždyť to je naše povinnost za..."

"Carella ho zabil. To je to samý, jako kdyby ho zastřelil.

Ajá teď zabiju Carellu. Jak sem vkročí, sem, do týhle místnosti, ♀ tak ho zabiju."

"Zabiješ ho, a co pak? Jak si myslíš, že se odsud dostaneš, Virginie? To se ti nemůže povést."

Virginie se pousmála. "Já se ven dostanu, jen se nebojte."

"Myslíš? Schválně to zkus jednou vystřelit a máš nakrku všechny policajty z široka daleka."

15

♀

"

Aťsi."

"

Že aťsi? Vem rozum do hrsti, Virginie! Chceš se dostat na

elektrický křeslo? To chceš "

"Mně je to jedno. Nechci žít bez Franka.

Byrnes se na dlouho odmlčel. Pak řekl: "Já ti nevěřím, Virginie!"

Co mi nevěříte? Že zabiju Carellu? Že zastřelím prvního, kdo se tady hne a kdo mi bude překážet?"

Nevěřím, že jsi tak hloupá, abys použila tu pistoli. Já jdu, Virginie, vrátím se do své kanceláře..."

Ať vás to ani nenapadne!"

Ale ano. Vráťím se do své kanceláře. A řeknu ti proč. Jsme tady čtyři včetně mne. Možná že by se ti povedlo

zastřelit mě, po mně snad ještě jednoho... ale budeš muset střílet

moc rychle a moc přesně, když budeš chtít trefit všechny najednou."

Já vás trefím všechny najednou, poručíku, řekla Virginie a opět se pousmála.

Prosím, já se s tebou milerád vsadím. Hoši, skočte po ní, jakmile jednou vystřelí." Odmlčel se. "Jdu do své kanceláře, Virginie, a zůstanu tam pět minut. Koukej být pryč, než se vrátím, a my na to zapomeneme. Jinak ti jich pár vrazím, boucha.ku ti seberu a zavřu tě dole do ajnclíku. Je to jasný, Virginie."

"Je, ohromně.

Pět minut," řekl Byrnes krátce. Otočil se na podpatku a za mířil ke své kanceláři.

Virginie promluvila a v hlase jí zněla naprostá sebedůvěra.

Já totiž nemusím střílet, poručíku, řekla.

Byrnes se nezastavil."

"Nemusím střílet po nikom z vás.

Pořád ještě se nezastavoval.

"Mám v tašce flašku nitroglycerínu.

Její slova zapiisobila jako výbuch. Byrnes se zarazil a pomalu se k ní obrátil. Oči se mu svezly na velikou černou kabelu, kterou držela na klíně. Natočila pistolí tak, že mířila na tašku, hlaveň přesně do otvoru v tašce.

Já ti nevěřím, Virginie," řekl Byrnes, odvrátil se a znova sáhl po klice.

"Neotvírej ty dveře, poručíku!" křikla Virginie. "Nebo stře lím do tašky a poletíme všichni k čertu!"

16

♀

Byrnes užuž mačkal kliku, když mu proletělo hlavou, že Virginie lže. Ne. Nemá v té tašce nitrák, říkal si, kde by ho sebrala?

A pak si vzpomněl, že vedle mnoha jiných trestných činů, jichž se dopustil, její manžel tak "dělal" kasy.

Ale ona přece nemůže mít nitrák, myslil si. Kristepane, to je přece blbost? Co když ale ano? Tak s ním nic neprovede!

Čeká na Carellu. Přece by...

A pak si najednou vzpomněl. že Meyer Meyer má ženu a tři děti.

Pomalu nechal ruku sklesnout a unaveně se obrátil k Virginii Dodgeové.

` p "Tak je to hned lepší, ` řekla. "A teď si očkáme všichni na Carellu."

I

Steve Carella byl nervózní.

Seděl vedle své ženy Teddy a cítil, jak ho nervozita šimrá na hřbetě rukou a svědí v prstech. Byl hladce oholený a se svými vysedlými lícními kostmi a sešikmenýma očima vypadal skoro orientálně. Tak tu seděl, ústa sevřená napětím, a doktor še mírně usmál.

"No tak, pane Carello," řekl doktor Randolph, "vaše paní bude mít děťátko."

Nervozita prchla téměř okamžitě. Zátka byla vytažena, divoký příval vzrušení, který protrhl chabé stěny přehrady, zanechal po sobě jen bahnitou sedlinu nejistoty. Jenže ta nejistota byla - pokud možno - ještě horší. Doufal, že ji na něm není vidět. Nechtěl, aby si jí všimla Teddy.

"Pane Carello," řekl doktor, "vidím na vás, že vás přepadají předporodní bolesti. Uklidněte se, není žádný důvod k obavám."

Carellajen přikývl, ale nepřesvědčeně. Vedle sebe cítil Teddy, svou Teddy, Theodoru, dívku, kterou miloval, ženu, s kterou se oženil. Na okamžik se otočil a podíval se na její tvář orámovanou vlasy černými jak půlnoc, s hnědýma očima, zářícíma teď pýchou, a s mlčenlivými rudými rty, které byly teď lehce pootevřeny.

Nesmím jí to zkazit, myslel si.

A přece ze sebe nedovedl setřást obavy.

17

♀

"Směl bych vás uklidnit, pokud jde o několik otázek, pane Carello?" zeptal se Randolph.

"Ale já vlastně..."

"Možná že máte strach o děcko. Třeba si myslíte, když je vaše paní hluchoněmá od narození... třeba si myslíte, že děcko se narodí se stejnou vadou. Jsou to přirozené obavy, pane Carello..."

Já..."

"...ale jsou naprosto neodůvodněné." Doktor Randolph se usmál. "Medicína je v mnoha směrech studnicí nevědomosti, ale tohle víme - že totiž hluchota, i když bývá někdy vrozená, není dědičná. Známe dokonce případy, že úplně normální potomci se rodí rodičům, kteří jsou oba stiženi hluchotou. Nejznámější z těch

potomků je pravděpodobně filmový herec Lon Chaney. Při patřičné péči a ošetření prodělá vaše paní normální těhotenství a porodí normální dítě: vaše paní je normální živočich, pane Carello. A smím-li být tak smělý, tak velice krásný živočich."

Teddy Careellová četla doktorovy rty a div se nezačervenala.

Na svou krásu byla zvyklá už tak dlouho, že ji pokládala za samozřejmou - jako zahradník vzácnou růžovou zahradu.

Proto ji vždycky znova překvapilo, když o ní někdo mluvil tak pochvalně. Je to přece totéž tělo a táž tvář, s nimiž žije už tolik let! A vůbec jí nezáleželo na tom, zda se někomu líbí nebo nelíbí. Co je jí po cizích lidech! Přála si, aby se líbila jedinému člověku: Stevu Careellovi. A teď, když se k jeho obdivu přidalo ještě její vlastní úžasné očekávání, měla pocit, že shad vzlétne radostí.

"Děkuju vám, pane doktore," řekl Carella.

"Za málo," odpověděl Randolph. "Budete se na vás chtít za několik týdnů podívat, paní Careellová. A vy si ji teď odveďte a dejte na ni pozor!"

"Dám!" odpověděl Carella. Sotva vyšli z ordinace na chodbu, vrhla se mu Teddy do náruče a divoce ho políbila.

Počkat!" řekl. "Takhle se chová žena v naději?"

Teddy přisvědčila, oči jí svítily čtveráctvím. Pohodila prudce trřívou hlavou směrem k výtahu.

"Chceš jít domů?"

Přikývla.

18

♀

"A co tam?"

Teddy Careellová výmluvně mlčela.

:" y J "To bude muset počkat, řekl. "Mám vyšetřit jednu sebevraždu."

Stiskl knoflík, aby přivolal výtah.

"Choval jsem se jako nemehlo, co?"

Teddy potřásla hlavou.

,"Choval. Měl jsem starost. O tebe, o děcko..." Odmlčel se.

"Ale mám nápad. Za prvé: abych ukázal, jak si vážím nejzázračnější, nejschopnější a neplodnější manželky v našem městě..."

Teddy se zasmála.

"...chtěl bych se s tebou napít. Napijem se na zdraví tvoje a na zdraví našeho miminka, drahoušku!" Vzal ji do náručí.

"Na tvoje, protože tě mám strašně rád, a na jeho, protože se budeme mít strašně rádi všichni navzájem." Políbil ji na špičku nosu. "A pak letím za tou svou sebevraždou. Myslíš, že je to všechno? I kdepak! Dneska je památný den. Den, kdy nejkrásnější žena ve Spojených státech, ne, na světě, i k čertu, nejkrásnější žena ve vesmíru zjistila, že bude mít dítě! Tak..." Podíval se na hodinky. "Měl bych být zpátky na pátračce nejpozději v sedm. Přišla bys tam pro mne? Napíšu zprávu a pak půjdem někam na večeri, někam, kde je klid a kde tě můžu držet za ruku a naklonit se a dát ti pus, kdy mě napadne."

Jsi pro? V sedm?"

Teddy šťastně přisvědčila.

"A pak se půjde domů. A pak... je to slušné milovat se s nastávající matkou?"

Teddy horlivě kývla na znamení, že je to nejen slušné, ale naprosto přijatelné a mravné a absolutně nutné.

"Mám tě rád," řekl Carella chraplavě. "Víš to?"

Věděla to a neřekla ani slovo. Nebyla by ho řekla, i kdyby byla mohla. Dívala se na něho, oči měla vlhké a on řekl: "Mám tě radši než život."

19

♀ Třetí kapitola

V 87. revíru žilo devadesát tisíc lidí.

Ulice 87. revíru se táhly na jih od řeky Harbu ke Groverovu parku, který byl přes ulici naproti policejní stanici. Podle řeky vedla hlavní výpadová silnice a za ní byla první ulice revíru, parádní Silvermine, jejíž vysoké činžáky se pořád ještě honosily dveřníky v livrejích a zřízenci obsluhují cími výtahy. Dál na jih probíhala hranice revíru křiklavým komercionalismem hlavní obchodní ulice zvané Stem, potom Ainsleyho třídou a pak Culverovou

Ed McBain - Zub Za Zub

sjejími staromódními kvar týry, nenavštěvovanými kostely a přecpanými bary. Masonova třída, důvěrně známá jako La Via des Putas mezi Portorikány a Ulice štětek mezi policisty, byla na jih od Culverovy a pak přišla Groverova třída a park. Revír byl od severu k jihu krátký, i když k němu patřil i Groverův park, a ten ještě jen díky profesionální zdvořilosti: úředně spadal totiž pod společné vedení sousedního 88. a 89. revíru. Vzdálenost od východu k západu byla však větší a sestávala z třiceti pěti hustě zabydlených ulic. I tak nezabíral revír velké území. A když člověk uváží ohromný počet osob, které v něm bydlely, zdálo se ještě menší.

Ulice 87. revíru poskytovaly názorný obrázek americké emigrace a v důsledku toho i integrace. Obyvatelstvo se skládalo téměř výhradně z třetí generace Irů, Italů a Židů a z první generace Portorikánů. Nelze říci, že by přičiněním emigrantů vznikla periferie. Naopak, periferie a její družná atmosféra ghetta přitahovala emigranty. Činže, na rozdíl od obecného názoru, nebyly nízké. Byly stejně vysoké jako činže kdekoli jinde ve městě a vzhledem k tomu, co se za ty peníze poskytovalo, byly horentní. Ale i periferie se může stát domovem. Obyvatelé 87. revíru se zabydleli, pověsili obrázky na otlučené zdi a hodili koberec z ústřížků na prošlapané dřevěné podlahy. Naučili se dobrým starým zvykům, typickým pro americkou periferii: například mlátit do radiátorů, aby vydaly teplo, dupat na šváby utíkající přes kuchyni, jakmile se rozsvítilo, lícit pasti na myši a krysy, které maširovaly přes byt jako wehrmacht

20

♀

Polskem, nebo přidělovat na venkovní dveře neohebnou železnou závoru. Policisté 87. revíru tu byli proto, aby zabránili obyvatelstvu věnovat se další formě činnosti, na periférii velice populární, to jest činnosti protizákonné. Virginie Dodgeová chtěla vědět, kolik lidí se tím zabraňováním zabývá. "Máme ve skupině šestnáct detektivů," řekl jí Byrnes. "Kde jsou teď?" "Tři jsou tady."

Ostatní?"

"Párjich má volno, pár vyšetřuje udání a párje na zákonných sériích."

"Kdo je kde?"

:"Ty chceš podrobný seznam, proboha?"

"Chci."

"Koukni, Virginie..." Pistole se ponořila o zlomek centimetru hlouběji do kabely. "Jak chceš! Cottone, dej sem rozpis služeb!"

Hawes se podíval na ženu. "O.K., když se hnu?"

"Jo. Neotvírat šuplata. Kde vy máte pistoli, poručíku?"

"Žádnou nenosím."

"Lžete! Kde ji máte? Ve své kanceláři?"

Byrnes zaváhal.

"Himlhergot!" zařvala Virginie, "tak aby vám to všem bylo jasné! Myslím to smrtelně vážně, a jestli mi ještě někdo zalže nebo neudělá, co řeknu, když..."

"Dobrá, dobrá, jen klid," řekl Byrnes. "Mám ji ve stole v zásuvce." Otočil se a šel ke své kanceláři.

"Moment," řekla Virginie. "Jdem všichni!" Sebrala opatrně kabelu a namířila pistoli na ostatní muže v místnosti. "Hybaj!"

! řekla. "Za poručíkem! Kráčeli za Byrnesem do kanceláře jako stádo dobytka. Virginie se protlačila do malé místnosti za nimi. Byrnes přistoupil ke svému stolu.

"Vyndejte ji ze šuplete a položte ji na stůl," řekla Virginie.

"Vemte ji za hlaveň. Jestli se jen prstem přiblížíte ke spoušti, nitrogl..."

"No dobrá, dobrá," řekl Byrnes netrpělivě.

21

♀

vylovil pistoli za hlaveň a položil ji na stůl. Virginie po ní rychle hrábla a strčila si ji do levé kapsy kabátu.

"

A teď ven!" řekla.

Znova odpochoďovali v řadě do služebny. Virginie se posadila u stolu, který si vyvolila za velitelské stanoviště. Kabelu položila před sebe na stůl a namířila na ni osmatřicítku.

"A teď rozpis služeb!"

"Jdi pro něj, Cotto.e," řekl Byrnes.

Hawes šel pro rozpis. Visel na zdi nedaleko zadních oken.

Byla to prostá černá tabule, kam se zasunovala bílá písmenka z plastiku. Každý detektiv, jakmile přišel na střídačku, byl povinen nahradit svým jménem jméno toho, po kom nastupoval.

Na rozdíl od policistů, kteří měli pět osmihodinových šichet za sebou a pak 56 hodin volno, detektivové si vybírali své vlastní týmy. Protože jich bylo šestnáct, rozpadali se automaticky na tři týmy po pěti, a ten, co přebýval, se připojoval porůznu. Tohoto krásného říjnového odpoledne jich bylo na tabuli zapsáno šest. Tři z nich, Hawes, Kling a Meyer, byli ve službě.

"Kde jsou ty další tři?" zeptala se Virginie.

Carella šel se svou ženou k doktorovi," řekl Byrnes.

"To je dojemný," řekla Virginie nenávistně.

"A pak vyšetřuje nějakou sebevraždu."

"Kdy bude zpátky?"

Nevím."

Přibližně."

"Nevím ani přibližně. Bude zpátky, až bude hotov."

"Co ty dva další?"

"Brown je na zákonný sérii v kumbále za krejčovskou dílnou."

, Na čem?"

, "Zákonná série. Nebo na číhané, nebo říkej si tomu, jak chceš. Sedí tam a čeká, až se tam někdo vloupá."

"Nedělejte si ze mě legraci, poručíku!"

"Já si z tebe nedělám legraci, sakra! Čtyři krejčovské dílny byly vykradeny za bílýho dne. Čekáme, až přijde řada na tuhle."

Brown tam sedí a čeká na zloděje."

"Kdy se vrátí sem?"

"Po setmění, aspoň si to myslím. Jestli se tam někdo vloupá,

22

♀

tak ovšem později. Kolik je teď?" Byrnes se podíval na hodiny na zdi. "Půl pátý a osm minut. Mohl by být zpátky tak kolem šestý."

?

"A poslední Willis Byrnes pokrčil rameny. "Byl tady před půlhodinkou. Kdo bere telefony?"

"Já," řekl Meyer Meyer.

Tak kam šel Willis?"

"Vyšetřuje jedno udání, Pete. Pobodání na Masonovy třídě."

"Tak je tedy tam," řekl Byrnes Virginii.

"Kdy bude zpátky on?"

"To ti nepovím."

"Brzy?"

Snad."

"Kdo ještě je v budově?"

"Dozorčí seržant a dozorčí důstojník. Šla jsi kolem nich."

Jo?"

"Pak ještě kapitán Frick, který šéfuje celému reviru, když se to tak veme."

Jak to?"

"Já jsem šéfem pátrací skupiny, ale oficiálně..."

"Kde ten je?"

"Má kancelář v přízemí."

"Kdo ještě?"

Ed McBain - Zub Za Zub

"K revíru patří ještě sto osmdesát šest policajtů," řekl Byrnes.
"Třetina je ve službě. Pár se jich potlouká po budově, ostatní patrolují."
"Co dělají v budově?"
"Většinou čtyřadvacítky." Byrnes se odmlčel a pak přeložil:
"Službu ve spisovně."
"V kolik nastupuje nová směna?"

"

Ve tři čtvrtě na dvanáct."

"Do té doby se nevrátí? Ty, co patrolují?"

"Většinu vystřídají na místě. Ale obvykle se vracejí převlíknout do civilu, než jdou domů."

"A nějaký detektivové neprijdou? Krorriě těch, který mají službu?"

"Je to možný."

"Nás mají vystřídat až v osm ráno, Pete," řekl Meyer.

23

♀ ♀

, Ale Carella bude zpátky dávno před tím, ne?" ptala se Vir ,
ginie.

"

Snad."

"

Jo nebo ne?"

Nemůžu říct. Říkám ti to na rovinu, Virginie. Carella může

přijít na stopu a pak se zdrží v terénu. Nevím."

Zavolá?"

` "Asi jo. ` "Jestli zavolá, řekněte mu, ať se sem okamžitě vrátí.
Rozumíte?"

"Ano, rozumím.

Ozvalo se zvonění. Telefon přerušil rozhovor a řinčel do

tiché místnosti s obdivuhodnou vytrvalostí.

Vemte to!" řekla Virginie. "A žádný hlouposti!"

Meyer zvedl sluchátko. "Sedmaosmdesátá pátrací skupina,

řekl, "u telefonu detektiv Meyer." Odmlčel se. "Ano, Dave.

Pokračuj, poslouchám." Okamžitě si uvědomil, že Virginie Dodgeová slyší jen
polovičku jeho rozhovoru s dozorcím. Trpělivě

a jakoby lhostejně poslouchal. "Meyere, před chvilkou telefonoval nějaký
chlápek, že zaslech výstřely a výkřiky ze sousedního bytu.

Poslal jsem tam radiohlídku a právě se mi ohlásili. Střílelo se tam a jednu
ženskou to trefilo do ruky a její přítel prohlašuje, že rána vyšla náhodou, když
čistil pušku. Chceš tam někoho poslat."

Ovšem, řekni mi adresu," řekl Meyer a pozoroval trpělivě

Virginii.

Dvacet tři lomeno sedmdesát devět, Culverova. Vedle Easy

baru. Víš, kde to je?"

, l, ,vím. Děku u Dave."

♀ "O.K." Meyer položil telefon. "Volala nějaká paní," řekl.

"Dave myslí, že bychom za tím měli jít."

, j . " g ,kdo e Davezeptala se vir inie.

Murchison. Dozorčí," řekl Byrnes. "Oč jde, Meyere

"Ta paní povídá, že se jí někdo dobývá do kvartýru. Ať prý

tam hned pošleme detektiva."

Byrnes a Meyer si vyměnili dlouhý znalecký pohled. Takové

žádosti vyřizoval dozorčí sám a neobtěžoval s tím pátrací od dělení. Byl by tam okamžitě poslal motohlídku.

"Buď to, nebo se prý máš spojit s kapitánem a zjistit, co

chce dělat," řekl Meyer.

24

♀

"Dobrá, hned," řekl Byrnes. "Máš něco proti tomu, Virginie?"

"

Odsud neodejde ani noha," řekla Virginie.

"To vím. Proto předám tu žádost kapitánovi Frickovi. V pořádku?"

"Dělej," řekla. "A žádný techtle mechtle."

"Adresa je dvacet tři lomeno sedmdesáti devíti, Culverova, řekl Meyer.

"Děkuju." Byrnes vytočil tři číslá a čekal. Po druhém zazvonění zdvihl kapitán Frick sluchátko.

"Co je?" řekl.

"Johne, tady je Pete."

"Jo, těbůh, Pete. Jak se vede "Ujde to. Johne, mám k tobě zvláštní prosbu."

"Copak?" řekl Frick.

"Nějaká ženská v čísle dvacet tři lomeno sedmdesáti devíti na Culverový si stěžuje, že se jí někdo snaží vloupat do kvartýru.

Já tu nemám nikoho volnýho. Moh bys tam někoho poslat?"

Cože?" řekl Frick.

"Tak uděláš to, Johne?" Byrnes si přidržel sluchátko u ucha a nespouštěl oči z Virginie Dodgeové, pozoroval její mazaný a vypočítavý pohled. No tak, Johne, myslil si, probuď se, .ro rány Kristovy!

"Ze byste to normálně vyřídili sami?" ptal se Frick. "Já se asi usměju! To se musím nejdřív přerazit, abyste se ráčili ujmout normálního případu? Proč mě tím otravuješ, Pete? Proč to nepřenecháš dozorčímu?" Frick se zarazil.

"A jaks k tomu vůbec přišel? Kdo má dozorčí službu?"

"Tak bereš si to, Johne.

"Pete, co blbneš Oč jde, k sakru Frick se začal smát.

"Tvůj vtip pro dnešní den, ne? Dobrá, sežral jsem ti to. Jak se jinak máte u vás nahore?"

Byrnes na okamžik zaváhal a pak pečlivě vybíral slova. Upíral oči na Virginii a řekl: "Tak tak."

"Co se děje? Nějaký potíže?"

"A jaký! Co takhle jít tam a přesvědčit se sám?"

"Tam? Kam tam?"

No tak, myslil si Byrnes, přemýšlej! Jedinkrát v životě k sakru aspoň minutu přemýšlet!

25

"Vždyť to patří k tvé práci, ne?" řekl Byrnes.

"Podívat na co? Pro kristapána, ty ses ožral!"

, Tak teda očekávám, že se tohn ujmeš," řekl Byrnes a byl , si vědom toho, že Virginie se začíná mračit.

"Ujmu se čeho?"

"Půjdeš tam a ověříš si to? Mockrát děkuju, Johne."

"Na mou duši, nerozumím z toho, cos mi tu pov...", ale Byrnes už zavěsil.

"Domluvil zeptala se Virginie.

"Jo."

Dívala se na něho zamyšleně. "Tyhle telefony mají přípojky, ne?" zeptala se.

"Mají," řekl Byrnes.

"Dobře, budu poslouchat každý hovor, ať jde sem, nebo

ven."

♀

v Ctvrtá kapitola

Problém je v tom, uvažoval Byrnes, že se nemůžeme domluvit.

Tenhle problém řeší lidstvo už od nepaměti, to se ví, ale tady a teď je to ještě nemožnější. Jsem tu v naší vlastní místnosti se třemi schopnými detektivy a nemůžem si sednout a podiskutovat si o tom, jak to udělat a vyrvat tu bouchačku a ten nitrák -jestli to nitrák vůbec je - z rukou tohoto postrachu, týchle čubky. Čtyři inteligentní chlapi mají rozlousknout takovej oříšek a nemůžou si ani promluvit! Nejde to, když ona tu dřepí.

Nejde to, když má tu osmatřicítku.

Jenže když se nemůžeme domluvit, nejsem ani velitel. Když se to tak vezme, velitelem 87. revíru je teď Virginie. A bude tu velitelem, dokud se nestane jedno, nebo druhý: a) buď ji odzbrojíme, b) nebo se vrátí Steve Carella a ona ho zastřelí.

Je, to se ví, ještě třetí možnost. Je tu možnost, že se Virginie namíchne a píše rovnou do té své tašky s flaškou, v který má být nitrák, a už to frčí. Konec s čekáním na další pokračování příští týden. Budem to mít odbytý natotata. Tu šupu bude slyšet až v osmaosmdesátým. Však by to taky byla šupa, ta by vyrazila z postele i policejního prefekta! Jestli, samozřejmě, ta ženská skutečně má flašku nitroglycerínu v té své kabele!

Naneštěstí se nemůžem chovat, jako by neměla. Musím si říkat, jako nám to říká ona, že flaška nitráku je zrovna tak nebezpečná jako ta osmatřicítku. V tom případě se nabízí další zajímavá možnost. Nemůžem tady moc řídit. Nemůžem si hrát na honičku, protože nitrák má zatracenou sílu a může vybuchnout při sebemenším nárazu. Kde kruci sebrala flašku nitroglycerínu?

Že by v nádobíčku po svým mužíčkovi kasaři?

Ale ani kasaři - s výjimkou Skandinávců-už neužívají nitrák k výbuchům. Je příliš nevypočitatelný. Znal jsem kasaře, který nosili nitrák -- pokud ho užívali - v gumový ohřívací láhvi.

A ona tu sedí a má toho v kabele plnou flašku.

To s tím jela v podzemní dráze? napadlo Byrnese a ponuře se usmál.

27

♀

Dobrá. Prosím, tak ten nitrák je opravdovskej. Budem si hrát, jako že jo. Jinak si totiž hrát nemůžem. A to znamená nevrhat se zbrkle na kabelu. Tak co teda budem dělat?

Čekat na Carellu? A v kolik bude zpátky? Kolik je teď?

Podíval se na hodiny na stěně. Sedm minut po pátý.

Venku je ještě bílej den-no, snad už slabý náznak soumraku - ale vlastně pořád ještě takový to zlatý podzimní odpoledne.

Ví tam venku někdo, že si tu hrajeme na slepou bábu s flaškou nitráku?

Nikdo, myslel si Byrnes. Dokonce ani ten zabeďněnej Frick.

Jak jen vyburcovat toho chlapa, jak to zaonačit, aby se mu cihlová zeď sesypala na hlavu?

Jak se kruci dostanem z týchle bryndy? Jestlipak ta ženská kouří? napadlo Byrnese.

Jestli kouří... Počkat, minutku... počkat, rozmysleme si to v klidu. Dejme tomu, že kouří. Dobrá, to bychom měli. Teď... kdyby se nám podařilo ji přimět, aby položila tu tašku na stůl, aby ji sundala z klína... To by nemuselo být tak těžký... Kde má tu kabelu teď? Pořád ještě na klíně... mazánek Virginie Dodgeové, flaška nitráku... O.K., dejme tomu, že se mi to povede a ona položí tašku na stůl, aby jí nepřekážela... Pak jí dejme tomu nabídnou cigaretu a nakloním se k ní, že jí chci jako připálit.

Když jí upustím rozžehnutou sirku do klína, vyskočí metr do vzduchu.

A až vyskočí, skočím po ní.

Ed McBain - Zub Za Zub

Ta osmatřicítka mi nedělá hlavu - totiž nedělá, kdopak by se chtěl dát zastřelit - ale moc ne, jen když ten nitrák bude pryč. Nějakou pranicí tady blízko tý výbušniny taky nemůžeme potřebovat. Před namířenou pistolí jsem už stál, ale nitrák je něco jiného a nechci, aby mě pak seškrabávali ze zdi. Jestlipak kouří?

, ,Jak ses měla celou tu dobu, Virginie?" zeptal se.

Nechte si to, poručíku."

Co?"

"Ty řečičky. Nejsem tady proto, abych poslouchala vaše plácání.

Měla jsem ho akorát dost, když jsem tu byla posledně."

"To už je dávno, Virginie!"

28

♀

Pět let, tři měsíce a sedmnáct dní. Tak dávno je to."

"My zákony neděláme, Virginie," řekl Byrnes mírně. "My je jen uplatňujeme. A když je někdo poruší..."

"Nechte si ty své kázání. Můj manžel umřel. Zabil ho Steve Carella a to mi stačí."

"Steve ho jen zatknuł. Soudila ho porota a odsoudil ho soudce."

Ale Carella..."

"Virginie, ty na něco zapomínáš, víš?"

"Nač?"

"Že tvůj muž oslepil člověka."

To byla nešťastná náhoda."

"Tvůj manžel při loupežném přepadení vystřelil a připravil jednoho člověka o zrak. A z té pistole nevystřelil nešťastnou náhodou."

"Vystřelil, protože ten chlap sháněl policajty a řval o pomoc."

Co byste udělal vy na jeho místě?"

"Já bych především nechtěl vyloupit benzínovou pumpu."

Ne? Veliký poručík Byrnes, čistý jak anděl! Já jsem slyšela o vašem synovi, o tom, co užívá drogy, poručíku. Vy, takový velký zvíře, a syn morfinista!"

"To už je taky dávno, Virginie, můj syn teď dělá dobrotu."

Nikdy si nedokázal vzpomenout na toto období svého života bez bolesti. Ach ne, tak jako na začátku to už nebolelo, to ne, už nikdy nepocítí takovou bolest, jakou pocítil tenkrát, když objevil, že jeho jediný syn je notorický narkoman. A ještě k tomu narkoman zapletený pravděpodobně do vraždy! By(a to pro Byrnese černá a bolavá doba, tyhle dny, kdy tajil smutná fakta před svými detektivy, až konečně vyklopil všechno Ste vovi a Carella při tom případu div nepřišel o život. visel mu na vlásku, když ho postřelili, aještě nikdy se nikdo tak nemodlil za něčí uzdravení jako tenkrát Byrnes. Ale to už je všechno pryč, všechno, až na slabé bolestné píchnutí, kdykoli na to pomyslí. Kluka z toho dostali, doma už je všechno v pořádku.

A teď Steve Carella, člověk, kterého Byrnes považuje málem za svého syna, se tu má setkat s ženou v černém, která znamená smrt.

"To jsem namouduši ráda, že váš synátor je už v pořádku," řekla Virginie sarkasticky. "Můj muž není. Můj muž umřel."

29

♀

A podle mýho ho zabil Carella. A teď necháme toho kecání, jo "Já bych si radši ještě chvílku povídal."

"Tak si povídejte.pro sebe, mě to nezajímá." Byrnes seděl

na rohu stolu. Virginie pohnula v klíně kabelou s revolverem ,p . j namířeným dovnitř. "Nechoďte blíž " oručíku. Varu u vás

"Jaký máš přesně plány, Virginie?"

"Už jsem řekla. Až sem Carella vejde, zabiju ho. A pak

zmizím. A když mě někdo bude chtít zastavit, hodím tašku s nitrákem na -zem." p

"Čo kdybych se okusil vzít ti tu istoli teď hned.

"Na vašem místě bych se nepokoušela.

"Co když to zkusím "Já počítám s jednou věcí, poručíku.

"S jakou "S tím, že žádný člověk není hrdina. Na čím životě vám víc záleží - na vašem nebo na Carellovým? Šmátněte po bouchače a nitrák vám vybuchne do obličeje. Vám, nejemu. Zachráníte Carellu, ale je po vás."

Třeba mi na Carellovi strašně záleží, Virginie. Třebas bych " byl ochotnej pro něho umřít.

"Že by? A jak moc na něm záleží těm ostatním Budou taky ochotní pro něho umřít? Nebo pro ten mizernej plat, ktere. dostá.vají od městský správy? Proč nedáte hlasovat, poručíku.

Co takhle zjistit si na fleku, kolik vašich lidí je. ochotno obětovat svůj život hned teď? No tak, dejte hlasovat.

Nechtěl dát hlasovat. Nevyznal se v odvaze ani v hrdinství.

Věděl že každý muž tady v místnosti se zachoval hrdinně a statečně už mnohokrát. Ale statečnost v akci je diktována nutností okamžiku. Byli by tito muži ochotní vzít tváří v tvář jisté smrti na sebe nemožné riziko? Nebyl si tím jist. Ale skoro jistě věděl, že bude-li jim dána dvojí možnost - Carellův život, nebo jejich

- nechají Carellu zemřít. Sobectví? Snad. Nelidskost? Možná.

Ale život není věc, která se dá koupit v jednotkovém obchodě, když ji člověk náhodou ztratí nebo zničí. Život je něco, k čemu člověk lne a čeho si váží. A Byrnes, který znal Carellu jako sebe sama a-to slovo se těžko vyslovovalo člověku jako on - miloval ho, neodvažoval se položit sám sobě otázku "Tvůj život, nebo Carellův?", protože se příliš bál své vlastní odpovědi.

30

♀

"Jak jsi stará, Virginie?"

"

záleží na tom?"

"Zajímá mě to."

"

Dvaatřicet."

Byrnes přikývl.

"Vypadám starší, že?"

, Trochu."

, "Hodně. Za to můžete poděkovat taky Carellovi.. Viděl jste někdy vězení v Castlevieu, poručíku? Viděl jste někdy to místo, kam Carella poslal mého Franka? Hodí se pro zvířata, ne pro lidi. A já musela žít a čekat a přitom jsem věděla, co Frank zakouší. Jak dlouho myslíte, že trvá mládí? Jak dlouho myslíte, že člověk vypadá k světu, když ho trápí zármutek a starosti jako... jako by mu něco užíralo vnitřnosti?"

"Castlevieu není zrovna nejlepší vězení na světě, já vím, ale..."

"Je to mučírna!" vykřikla Virginie. "Byl jste tam někdy? Je to špinavý, odporný. A je tam horko a přecpáno a samá ples nivina. Smrdí to tam, poručíku! Je to cítit na sto honů. A do toho špinavého smradu nácou lidi! Že tam můj Frank dělal výtržnosti? Jak by nedělal! Frank byl člověk a ne dobytek - ne snes, aby se s ním zacházelo jako s dobytkem, a tak o něm řekli, že je výtržník!"

"Ano, jenže nemůžeš..."

"Víte, že v pracovních hodinách se v Castlevieu nesmí ani ceknout? Víte, že tam pořád ještě mají kýbly v celách - kýbly, žádný hygienický zařízení! Víte, ca to je za smrad v těch pří šernejch dusnejch dírách? A můj Frank byl nemocnej! Na to Carella nemyslel, když si hrál n.a hrdinu a zatknul ho."

"Carella si nehrál na hrdinu, konal jen svou povinnost. Co pak to nechápeš, Virginie? Konal jen svou povinnost."

Ed McBain - Zub Za Zub

j "A á zas konám svou, řekla Virginie stroze.
"Jak? Víš vůbec, co to máš v tý svý zatracený tašce? Uvě domuješ si, že ti to může vylítnout do obličej, jestli vystřelíš?
Nitroglycerín není pasta na zuby."
"Mně je to jedno."
"Dvaatřicet let ti je a jsi ochotná zabít člověka a ještě k tomu vzít život třeba i snbě."
"Mně je všechno jedno."

31

"Nemluv nesmysly Virginie!"
"Nesmysly nebo ne, vám do toho nic není! Nemusím mluvit

vůbec." Virginie sebou prudce trhla a taška se

jí pohnula na klíně. "Je to ode mne až moc hezký, že s váma vůbec

mluvím.`, " y p "Dobrá, jen klid řekl B rnes a nervózně ozoroval kabelu.

p p "Klid, bud tak hodná. Proč ak si ne oložíš tu tašku na stůl, co?"
;Nač bych to dělala?"

Protože tu poskakuješ jak gumový míč. Jestli je ti to fuk, " že to vybuchne, tak mně ne.

Virginie se usmála. Opatrně nadzdvihla kabelu z klína a opa trně ji položila na stůl před sebou, pohupujíc přitom osma třicítkou, jako by osmatřicítka a nitroglycerín byli mladí man želé, kteří nemohou jeden bez druhého být ani minutu. p , " y p y , J "Tak je to le ší řekl B rnes a ovzd chl si ak se mu

ulevilo. "Odpočiň si, nerozčiluj se!" Odměl se. "Co kdybysme

si zakouřili?"

Némám chuť," řekla Virginie.

Byrnes vytáhl z kapsy balíček cigaret a jakoby nic se přisunul najejí stranu stolu. Uvědomoval si neustále osmatřicítku která zevnitř vytlačovala bouli na látce kabely. V duchu měřil, vzdá lenost mezi sebou a Virginii, měřil, jak blízko musí být, až jí zapálí cigaretu, kterou rukou ji musí udeřit a jak, aby ruka neklesla a nenarazila na kabelu. Bude reagovat na upuštění zápalky tak, že stiskne spoušť? To snad ne. Ucukne. A pak ji on udeří. " "
Vytrásl z balíčku cigaretu. "Tumáš, řekl, "vem si jednu.

Nechci."

"Ty nekouříš Kouřím. Ale teď nemám chuť. .
"Jen si vem. Nic tak neuklidní jako cigareta. Tumáš!"

Přistrčil k ní balíček.

"Tak dobrá," `rekla. Přendala si osmatřicítku do levé ruky.
Ústí pistole bylo na tři centimetry od tašky. Pravou rukou vzala cigarety, které jí Byrnes nabídl. Stál po její pravé ruce a představoval si, jak k ní natáhne levou ruku se sirkou, upustí jí sirku do klína a až postrašeně ucukne, vrazí jí jednu, ale pořádnou. Kupodivu mu srdce bušilo jako blázen.

Co jestli pistole vystřelí, když náhodou ucuknou oba.

32

♀

Sáhl si do kapsy pro sirky. Ruka se mu trásla. Virginii visela cigareta ze rtů. Levá ruka přidržující pistoli u kabely byla naprosto pevná.
Byrnes rozškrtl sirku.
A vtom zazvonil telefon.

33

♀

Pátá kapitola

Virginie si vyškubla cigaretu z úst a hodila ji do popelníku na stole. Revolver si přehodila zas do

pravé ruky a otočila se jako fúrie na Berta Klinga, který

chtěl zdvihnout telefon. "Počkat, chlapečku," vyštěkla na něho. "Která je to linka?" "Třicet jedna," odpověděl Kling.

"Jděte pryč od toho stolu, poručíku," řekla Virginie. Ukázala na něho revolverem a Byrnes ucouvl. Potom si volnou

rukou přitáhla telefon, chvíli si prohlížela ciferník

a pak stiskla knoflík

J j na dole ším okra i. "Dobrá, odpověz řekla a zdvihla

slu chátka současně s Klingem.

"87. pátrací skupina, detektiv Kling."

Až do morku kostí si uvědomoval Virginii Dodgeovou, sedící u vedlejšího stolu, sluchátko přípojky u ucha, ústí osmatřicítka namířené do nitra velké černé kabely.

"Detektiv Kling? Tady je Marcie Snyderová."

Kdo?"

"No přece Marcie!" Hlas se odmlčel. "Snyderová." Byl dů věrný, vrkal. "Marcie Snyderová. Vy už se na mě nepamatujete, detektive Klingu?"

"Aha, ano. Dobrý den jak se máte, slečno Snyderová?"

"Výborně, děkuju. A jak se má jeden velkej blond policista?"

"Já... tedy... dobře. Děkuju."

Podíval se na Virginii Dodgeovou. Rty měla sevřené v bez krevné úsměvu, a jak tam seděla proti němu s tou smrtící osmatřicítkou namířenou na nemotornou černou kabelu, zdálo se, že nemá pohlaví, že nikdy nebyla ženou. Jako navzdory tomu vyzáblému přízraku smrti, který představovala, začal z Marcie Snyderové tryskat život plnými proudy. Její hlas sejen svíjel a její sepot plynul v tak svůdných vlnách, že Kling zrovna viděl tu bujnou rudovlásku, jak leží v průhledných nedbalkách na pohovce a přímo se mazlí s bílým sluchátkem v ruce.

"To jsem ráda, že vás zase slyším," říkala. "Posledně, když jste tu byl, tak jste tak strašně spíchal!"

34

♀

"Měl jsem schůzku se svou snoubenkou," řekl Kling stroze.

"Ano, já vím. Říkal jste mi to. Několikrát." Odmlčela se a ztlumila hlas. "Byl jste nějaký nervózní. Pročpak jste byl nervózní, detektive Klingu?"

"Zatrhni jí to," zašeptala Virginie Dodgeová.

"Co?" řekla Marcie.

"Já nic neříkal," odpověděl Kling.

"Ale já jsem slyšela..."

"Ne, já jsem nic neříkal. Mám teď zrovna moc práce, slečno Snyderová. Co byste si přála?"

Marcie Snyderová se zasmála tak nestoudně, jak to Bert Kling ještě v životě neslyšel. Na okamžik si připadal, jako by mu bylo šestnáct a vstupoval do veřejného domu na La Via des Putas. Div se nezačervenal.

"Nezdržujte mě," řekl chraplavě. "Oč vám jde?"

"Ale o nic. Ty šperky se našly."

"Našly. Jak

"Ukázalo se, že je vůbec nikdo neukrad. Sestra si je vzala s sebou, když jela do Las Vegas."

"Rušíte tedy svou stížnost, slečno Snyderová?"

"Ale ano. Když to není krádež, nač bych si stěžovala?"

"Na nic. Jsem rád, že se šperky našly. Kdybyste nám napsala pár řádek, že vaše sestra..."

"Nechtěl byste si pro ně přijít, detektive Klingu?"

Ed McBain - Zub Za Zub

"Přišel bych, slečno Snyderová," řekl Kling, "ale v městě bují zločiny jako houby po dešti a já jsem úplně nepostradatelný. Děkuju za zavolání. Nezapomeňte na to potvrzení."

Rychle zavěsil a odvrátil se od telefonu.

"H.tovej donchuán, co?" řekla Virginie Dodgeová a položila sluchátko.

"Jo, to se ví, úplnej donchuán," odpověděl Kling.

Poctivě řečeno, to, že Virginie zaslechla Marciiny vyzývavé řeči, ho velice mrzelo. Bertu Klingovi bylo pětadvacet let a v slovním šermu tohoto druhu nebyl tak obratný jako Marcie.

Byl to vysoký, světlovlasý mladík, měl široká ramena a úzký pas a jeho čistá tvář připomínala mléko a jahody. Byl vlastně velice hezký - ale tento fakt byl zastíněn jeho nevinností, tím, že si to vůbec neuvědomoval. Kling byl zasnouben s dívkou jménem Claire Townsendová, s kterou věrně chodil už rok.

35

♀

Marcie Snyderová nebo její sestra ani ostatní Marcie Snyderové a jejich sestry, jichž bylo v městě bezpočet, ho nezajímaly, co by se za nehet vešlo. A bylo by ho mrzelo, kdyby si Virginie Dodgeová myslela, že se nějak přičinil o ten telefonický rozhovor. Nechtěl, aby si to myslela.

Je to divný, že mi záleží na tom, co si bestie jako Virginie Dodgeová myslí, říkal si, ale je to jakási otázka cti, nesmí si přece myslet, že hopsám po frejích, místo abych vyšetřoval loupež.

Šel ke stolu, u něhož seděla. Černá kabelka ho znervózňovala.

Co kdyby do ní nedopatřením někdo vrazil? Proboha, ta ženská musí být ale dočista cvok, když s sebou takhle tahá flašku nitroglycerínu!

, ,Ta dívka," řekl.

Ano?"

"

"Abyste si to nevykládala špatně. "Co by bylo špatně?" řekla Virginie Dodgeová.

"Víte, já... já jsem tam vyšetřoval krádež, nic víc."

"A co jiného bys tam měl vyšetřovat, ty nevinátko?" zeptala se Virginie.

Nic. Nechme to být. Stejně nevím, proč si dávám práci a vysvětluju to zrovna vám."

"A proč ne zrovna mně?"

"No, nedá se říct, že jste zrovna soudná osoba, nemyslíte?"

Bez urážky, paní Dodgeová, ale normální občan neběhá po městě s revolverem a s flaškou nitráku."

"Že ne?" Virginie se dokonce usmívala. Rozhovor ji ohromně bavil.

"No, je to trochu praštěný, to musíte uznat i vy, ne? Máte pistoli, prosím! Chcete zabít Steva, to je vaše věc. Ale koukněte, pokouším se já svrhnout Kongres? Nezdá se vám ten nitrák trochu přehnaný?" Jak se vám podařilo přinést ho až sem a nevyhodit přitom půl města do povětří?"

" j p , "Podařilo, řekla Virginie. "Šla sem o atrně nekroutila jsem zadkem."

"Prosím, ano, to je snad docela dobřej způsob chůze. Zvláště když má člověk v tašce výbušninu, ne?" Klingův úsměv byl odzbrojující. Hodiny na stěně ukazovaly 5,33. Venku se začínalo stmívat. Nad barevnou nádherou stromů v parku se ob

36

♀

loha potáhla šerem a zalila ji temnější modř. Bylo slyšet kluky, jak si sjednávají poslední hru míčem, než spadne opravdová tma. Bylo slyšet matky volající je z oken. Bylo slyšet muže, jak se zdraví navzájem, když vcházejí do výčepů na svůj každodenní půllitr před večerí. Bylo slyšet nejen všechny zvuky života za zamřížovanými okny, ale taky zvuk stejně skutečný jako kterýkoli jiný - ticho uvnitř místnosti.

"Já mám rád tuhle denní dobu," řekl Kling.

"Jo?"

"Hm. Odjakživa. Už když jsem byl dítě. Je taková pěkná.

Tichá." Odmlčel se. "Opravdu chcete zastřelit Steva?"

"Chci," řekla Virginie.
"Já bych to nedělal," řekl Kling.

Proč ne?"

No..."

"Máš něco proti tomu, abych tady rozsvítil, Virginie?" zeptal se Byrnes.

Ne. Klidně rozsviňte."

"Cottone, rozsviť! A můžou mít lidi pokračovat v práci?"

"V jaký?" zeptala se Virginie.

"Vyřizovat stížnosti, psát zprávy, telefonovat..."

"Žádný telefonování. Ať nikdo nezvedá telefon, dokud nejsem na lince."

"Dobrá. Můžou psát na stroji? Nebo tě to bude rušit?"

"Můžou psát. Každý u svého stolu."

"Tak, chlápci," řekl Byrnes, "dáme se do toho. Poslouchat všechno, co vám řekne, a nikdo si zbytečně nehrát na hrdiny!

Jednám s tebou na rovinu, Virginie, protože doufám, že přijdeš k rozumu, než bude pozdě!"

"To jsi na omylu," řekla Virginie.

"On má pravdu, víte," řekl Kling chlapecky.

, , Vážně?"

"Vážně. Vy si jen škodíte, paní Dodgeová."

"Ale?"

"Na inou duši. Váš manžel je mrtev. Nepomůžete mu, když zabijete spoustu nevinnejch lidí. A ještě k tomu sebe, kdyby ta flaška vybuchla!"

"Já jsem měla svého muže ráda," řekla Virginie sevřeným hlasem.

37

♀

"To se ví, totiž... Bože, doufám, že ano. Ale k čemu je tohle dobrý? Jako, co tím dokážete?"

"Pomstím se člověku, který ho zabil."

"Jako Stevovi? Ale jděte, paní Dodgeová! Víte přece, že on vašeho manžela nezabil."

"To nevím."

"Dobrá, tak řekněme, že zabil. Já vím, že to není pravda, a vy to taky víte, ale řekněme, že ano, abyste měla pokoj. Co získáte, když se pomstíte?" Kling pokrčil klukovsky rameny.

"Vůbec nic. Já vám něco povím, paní Dodgeová."

, , Jo?"

"Mám děvče. Jmenuje se Claire. Je ohromná, brzo se vezmeme. Je plná života, víte? Ale nebyla vždycky taková. Když jsem se s ní seznámil, byla mrtvá. Mrtvá, doopravdicky mrtvá."

Víte proč?"

"Proč?" zeptala se Virginie.

"Já vám to povím," vyhrkl Kling. "Měla ráda jednoho chlapíka, kterej padl v Koreji. A když on zemřel, zemřela taky."

Zalezla do ulity a ne a ne z ní vylízt. Mladá holka! Kruci, vždyť vy ani nemůžete být o moc starší než ona! A taky jste zalezla do ulity!" Potřásl hlavou.

"Neměla pravdu, paní Dodgeová. Neměla vůbec pravdu! Víte, ona si totiž vůbec neuvědomila, že ten chlapík je po smrti. Neuvědomila si, že v tom okamžiku, kdy ho zasáhla kulka, to už není ten chlapík, kterýho měla ráda, ale docela obyčejná mrtvola. Mrtvá! Vyřízená! K ničemu! Byla zamilovaná do hromady masa prolezlého červama!"

Kling se odmlčel a třel si bradu rukou.

"Jestli prominete, vy děláte totéž!"

"Nedělám, řekla Virginie."

"Ale děláte. Děláte. Přišla jste sem a nesete s sebou mrtvolnej puch. Víte, že vy dokonce vypadáte jako Smrt? Napadlo vás to? Taková hezká ženská, a smrt jí kouká z očí a visí jí na rtech! Jednáte hloupě, paní Dodgeová, na mou duši. Kdybyste byla chytrá, zahodila byste tu bouchačku a..."

.

"Už toho mám dost, ` utrhla se Virginie.
"Vy myslíte, že by vám to Frank schválil? Abyste se dostala kvůli němu do takových nepříjemností?"
"Schválil! Frank si přál Carellovu smrt! Říkal to! Nenáviděl Carellu!"

38

♀

"A vy? Vy Carellu taky nenávidíte? Znáte ho vůbec?"
"Mně po něm nic není. Měla jsem ráda svého muže. To mi stačí."
"Ale váš muž jednal protizákonně, když byl zatčen. Postřelil člověka! Nemohla jste přece očekávat, že by mu Steve za to dal medaili, nebo ano? No tak, paní Dodgeová, mějte rozum!"
"Měla jsem svého manžela ráda," řekla Virginie stroze.
"Paní Dodgeová, já vám řeknu ještě něco. Vy se musíte roz hodnout. Buď jste ženská, která opravdu ví, co je láska, anebo jste chladnokrevná potvora, která je ochotna to tady vyhodit všechno do povětří. Obojí nejde. Tak jak se rozhodnete?"
"Já jsem ženská. Právě proto jsem tady, že jsem ženská."
"Tak se podle toho chovejte! Zahoďte pistoli a koukejte vy padnout, než se dostanete do maléru, jakej jste v životě neza žila!"

"

Ne! Ne!"

"No tak, paní Dodgeová..."

Virginie se napřímila na své židli. "Dobrý, chlapečku," řekla.

A teď zavři zobák!"

"Což...?" začal Kling.

"Děláš ze sebe jehňátko s nevinnejma očima. Můžeš toho nechat. Na to se ti nenachytám."

, y

"Já jsem nechtěl ab ste se na..."

" , "Dost, řekla. "Himlhergot, drž hubu Jdi si cucat mlíčko někam jinam." ,

"Paní Dodgeová, já..."

"Ještě nekušuješ?"

Služebna ztichla. Hodiny na stěně, bílý ciferník rozšklebený, odhazovaly minuty, které ležely na podlaze jako stíny mrtvých policistů. Za zamřížovanými okny bylo už tma. Okna byla pootevřená, aby lahodný říjnový vzduch mohl vnikat dovnitř a vpouštěla do služebny i noční zvuky časného pouličního ru chu. Ozvalo se tukání. Kling se podíval ke stolu nedaleko okna; Meyer vložil do stroje modré hlášení pátracího oddělení, dva listy kopírovacího papíru a dva duplikáty formuláře a teď se hrbil nad strojem a vytukával písmena. Světlo, jež viselo nad ním, vrhalo matný lesk na jeho holou hlavu. Cotton Hawes přešel ke kartotéce a vytáhl zásuvku, jejíž kolečka zaskřípala. Vyjmul desky a začal v nich listovat. Pak si šel sednout ke

39

♀

stolu u druhého okna. Voda v chladicím zařízení náhle zabublala do ticha.
"Je mi líto, že jsem vás obtěžoval," řekl Kling Virginii. "Moh jsem vědět, že s mrtvolou se nedá mluvit."

Venku na chodbě se najednou ozval jakýsi hluk. Virginie zbystrila pozornost.

Kling se na okamžik domníval, že její prst bezděky stiskne kohoutek osmatřicítky.

"No tak, jen běž dovnitř!" řekl mužský hlas, který, jak Kling okamžitě poznal, patřil Halu Willisovi. Podíval se přes stůl do chodby právě v okamžiku, kdy se v dohledu objevil Willis a jeho vězeň.

Vězeň se přesněji řečeno vrátil. Jako aurora borealis. Byla to urostlá mladá Portorická s odbarvenými světlými vlasy.

Měla na sobě nezapjatý rudý plášť a pod ním volnou červenou blůzu, hluboce vystřiženou a nebezpečně odhalující nadra. Pas měla k přeštípnutí a rovná černá sukně těsně obepínala vzdutou křivku plných boků. Na nohou měla červené lodičky s vysokými podpatky a s černými pásky přes kotníky. V koutku úst, jinak plných

Ed McBain - Zub Za Zub

oslnivě bílých zubů, se zalesklo zlato. A ačkoli byla tak nastrojená, nebyla vůbec nalíčená; z dokonalého oválu obličeje vyhlížely temperamentní hnědé oči, plná ústa a ostře řezaný aristokratický nos. Tak hezký, i když nápadný vězeň nebyl asi do této místnosti dosud přivlečen.

Mladá Portoričanka byla skutečně přivlečena. Willis třímá jeden náramek kovových pout v ruce a táhl dívku k dřevěnému zábradlí, zatímco ona se snažila vysvobodit své spoutané zápěstí a celou dobu španělsky klela a nadávala.

"No tak pojď, cara mia," řekl Willis, "tak pojď, teta! Člověk by si myslel, že ti někdo chce ublížit, prokristapána! Jen pojď, Liebchen! Tadyhle tou brankou.

Ahoj, Berte, to je kus, co?

Těbuh, Pete, líbí se ti můj vězeň? Právě ušmíkla jednomu chlapovi hlavu

žilet..."

Willis se zarazil.

V místnosti bylo podivné ticho.

Podíval se nejdřív na poručíka, pak na Klinga a pak mu padly oči na dva zadní stoly, u nichž tiše pracovali Hawes a Meyer. A pak spatřil Virgirií Dodgeovou a v její ruce osmatřicítku namířenou do černé kabely.

Instinkt mu nakazoval upustit pouta, která držel, a vytáhnout

40

♀

nout revolver. Avšak instinkt ztichl, jakmile Virginie řekla:

"

Marš dovnitř! Na pistoli nesahat!"

Willis a dívka vstoupili do místnosti.

"Zvíře!" ječela dívka. "Pendega! Hijo de la gran puta!"

"Zavři hubu, k čertu!" řekl Willis unaveně.

"Pinga!" vrískala dívka. "Špinavej parchant policajt!"

!"

"Zavři hubu, zavři tu hubu, prosím tě žádal Willis.

Dívka byla o hezký kousek větší než Willis, který jen taktak dosahoval minimální výšky 172 cm požadované u policisty.

Byl nejmenší ze všech detektivů, měl drobné kosti a na hubeném obličeji bystrý výraz jako kokršpaněl. Ale Willis se vyznal v judu právě tak dobře jako v trestním zákoníku a dovedl položit zloděje na záda rychleji než šest mužů používajících pěsti. Díval se na revolver ve Virginiině ruce a už přemýšlel, jak ji odzbrojit.

"Co je?" zeptal se přítomných všeobecně.

"Ta dáma s tím revolverem má v tašce flašku s nitroglycerínem," řekl Byrnes, "a chystá se ho použít:"

"Ale, ale," řekl Willis. "Pořád veselo, co?" Odmlčel se a zadíval se na Virginii. "Nemáte námitky, když si sundám kabát a klobouk, dámo?"

"Nejdřív polož svůj revolver semhle na stůl."

"Důkladná, co řekl Willis. "Dámo, naskakuje mi z vás husí kůže. Vážně máte v té tašce flašku nitráku?"

Vážně."

"To jsem teda papež," řekl Willis a přistoupil o krok blíž ke stolu..

Kling si na okamžik pomyslel, že je po všem. Viděl jen, jak Virginie Dodgeová náhle strčila ruku do kabely, a ztuhl napětím.

Očekával výbuch. A pak se její ruka vynořila z tašky a držela láhev bezbarvé tekutiny. Postavila opatrně láhev na stůl a Willis na ni civěl a řekl: "To může být taky voda z kohoutku, dámo!"

"

Chceš se přesvědčit?" řekla Virginie.

"Já? Řekněte sama, dámo, vypadám já jako hrdina?"

Přiblížil se ke stolu. Virginie postavila tašku na zem.

Püllitrová láhev se leskla v elektrickém světle padajícím ze stropu.

"Dobrá," řekl Willis, "tak nejdřív bouchačku." Odepjal revolver i s pouzdrém od opasku a položil ji velice opatrně na

41

♀

stůl, nespouštěje oči z püllitrové láhve. "Trošku si tu hrajem na divokej západ, že jo?" řekl. "Na copak máte ten nitrák, dámo? Kdybych byl věděl, že se chcete povyrazit, byl bych se na to oblíkl!" Pokusil se o smích, který odumřel, jakmile

se podíval Virginii do obličeje.

"Já, Rače odpustit, řekl, "já nevěděl že tu máš i schůzi funebráci.

Co mám dělat se svým vězněm, Pete?"

"Zeptej se Virginie."

"Virginie?" Willis se rozesmál. "Páni, my máme dneska kliku!

Víte, jak se jmenuje tahleto? Angelika. Virginie a Angelika!

Virginie - panna a anděl!" Znova se rozchechtal a řekl: "Tak co, Virginie? Co

mám udělat tady s tím svým andělem?"

"Ať jde sem. Řekni jí, ať si sedne."

"Tak pojď, Angeliko," řekl Willis. "Posaď se! Angelika!

Šmarjá, mě raní mrtvice! Udělala šmik a rozpárala ho od ucha k uchu! Hotový

andílek! Sedni si, anděli! Ta flaška na stole, to je nitroglycerín."

"Co má být?" zeptala se Angelika.

"Ta flaška. Nitroglycerín."

"Nitroglycerín? To jako puma?"

"Baže, miláčku," odpověděl Willis.

"Puma," řekla Angelika. "Madre de los santos "Jo," řekl Willis a znělo to

trochu, jako by měl strach.

♀

v Sestá kapitola

Z místa u okna, kde seděl Meyer Meyer a psal své hlášení, bylo viděl willise, jak vede mladou Portoričanku dovnitř do místnosti a nabízí jí kancelářskou židli. Meyer se díval, jak Willis rozeplal pouta a pověsil si oba náramky na opasek. Byrnes přistoupil k nim, vyměnil pár slov s Willisem a pak se s rukama opřenými v bok otočil k dívce. Virginie Dodgeová jim zřejmě dovolí zatčenou vyslechnout. To je od Virginie Dodgeové opravdu hezké!

Meyer Meyer se trpělivě otočil zase zpátky k svému psacímu stroji.

Počítal celkem najisto s tím, že Virginie Dodgeová nepřijde k jeho stolu a nepohlídne si jeho stylistické veledílo. Počítal najisto i s tím, že to, co chce udělat, udělá nepozorován, zvláště teď, co vtrhla do služebny ta portorikánská bomba. Virginie Dodgeová byla, aspoň se to zdálo, plně zaujata dívčinými pohyby a záplavou barvitých epitet, která dívka chrlila. Byl si tedy jist, že může provést první část svého plánu, aniž bude odhalen.

Nebyl si však jist svými stylistickými schopnostmi.

Jako zák nikdy nevynikal. Dokonce i když studoval práva, nedaly se jeho písemné práce nazvat skvělými. Nějakým zázrakem však studia dokončil a stal se doktorem práv právě ve chvíli, kdy ho strýček Sam dal pozdravovat a oznámil mu, že má nastoupit vojenskou službu. Po čtyřech letech plahočení močály a minovými poli ("kde jsou miny, tatn je Meyer") byl se ctí propuštěn. To už byl ale rozhodnut, že nechce strávit nejbližších deset let života tím, že si bude pracně budovat praxi.

Zaprášené kanceláře a běhání za ambulancemi, to nebylo nic pro Meyera. Přihlásil se k policii a oženil se s děvčetem, s kterým chodil už jako univerzitní student - se Sárou Lipkinovou. Dodnes si pamatoval veršíky z koleje: Pusy Sáry Lipkinové chutnají pořád jako nový, zachutnaly frajerovi, Meyerovi Meyerovi.

Nikdy mu nevadily. Trpělivě se usmíval a poslouchal. Trpělivě s ní chodil dál.

Mimoto veršíky měly pravdu. Líbat Sáru Lip

43

♀

kinovou stálo za to. Možná že si ji právě proto vzal, když se dostal z armády. Rozhodnutí praštit advokacii Meyera překvapilo. Překvapilo ho, protože byl obvykle velice trpělivý, a sedět příštích deset let v kanceláři a čekat, až do ní vkročí klient, by bylo vyžadovalo maximální trpělivost. On však poprvé v životě hodil trpělivost přes palubu, přestal být právníkem a vstoupil do služeb policie. Podle jeho názoru měla tato dvě povolání mnoho společného. Jako policista bude mít stále co dělat se zákonem. Trpělivě, houževnatě šel za svými povinnostmi.

Detektivem třetí třídy se stal až po osmi letech služby. To taky chtělo trpělivost.

A teď pracoval trpělivě na svém slohovém cvičení.

Ta trpělivost byla vlastně vydobyta v průběhu let, kdy ji pěstoval, až dosáhla vysokého stupně dokonalosti. Rozhodně se trpělivý nenarodil. Narodil se však s přívlastky, kvůli kterým později v životě trpělivost potřeboval, chtěl-li se udržet naživu.

Ed McBain - Zub Za Zub

Meyerův otec byl totiž, abyste věděli, legrační pán. Vlastně, správněji řečeno, považoval se za vtipálka. Možná že se mýlil.

V každém případě to byl krejčí, který tu a tam prováděl svým přátelům žertovné kousky - k svému nesmírnému potěšení a k jejich nesmírné mrzutosti. Když jeho žena Marta překročila věk, kdy mohla mít další děti, spískala příroda Meyerovu otci také jeden žertík. Představte si, že Marta se zase čekala!

Meyerův otec nebyl novinkou zrovna nadšen. Myslel si, že pokakané plínky a nudle u nosu má už za sebou, a teď, takhle pozdě, další harant! Přijal novinku s chabě potlačovaným odporem, vydržel Martino těhotenství a chystal svůj žertovný kousek jako odplatu za nevyzpytatelné cesty přírody a antikoncepce.

Me erovi b li ortodoxní židé. Při "brissu, klasickém obřadu obřízky, vytasil se Meyerův otec se svým nápadem. Nápad se týkal jména jeho nové ratolesti. Chlapec se bude jmenovat Meyer Meyer.

Starému ánovi se to zdálo ohromně vtipné. Ostatním se to tak zábavné nezdálo.

Když tento skvělý nápad slyšel "rnoile", div se mu nesesmekla ruka a div nepřipravil Meyera o něco víc než o normální jméno. Naštěstí vyvázl kluk bez úrazu.

Být pravověrným židem v převážně gojském okolí je dost

44

♀

obtížné, i když se člověk nejmenuje Meyer Meyer. Zdvojené jméno poskytlo štváčům možnost popěvku: "Meyer Meyerák, smradlavej židák!" Jakmile rasisti potřebovali záminku, aby zmlátili nejbližšího žida, našli ji v Meyerově dvojitěm jménu.

Naučil se být trpělivý. Zpočátku trpělivý vůči svým nepřátelům.

Později, když si uvědomil, jak byl žertík jeho otcenevinně zlomyslný, trpělivý vůči otci. Ještě později trpělivý vůči mladému doktorovi, který původně pokládal zhoubný nádor jeho matky za mazovou cystu-kterážto špatná diagnóza ji pravděpodobně stála život. A konečně trpělivý vůči světu všeobecně.

Snad je trpělivost ctnost, která nese ovoce.

Trpělivost vede k snášenlivosti. Trpělivý člověk je člověk snášenlivý.

Ale vztek musí někde prorazit. Příroda si to musí za ta dlouhá léta někde vykompenzovat.

Meyer Meyer měl ve věku sedmatřiceti let hlavu holou jak koleno.

A teď tu seděl, ťukal trpělivě do stroje a skládal své poselství.

„Jak se jmenuješ?“ ptal se Byrnes dívky.

"

Co?" řekla.

"

Jméno! Cual es su nombre?"

"Angelika Gomezová."

"Ona mluví anglicky," řekl willis.

"Já nemluví anglicky," řekla dívka.

"Lže jak když tiskne. Španělsky jen nadává. Tak hele, Angeliko, řekni nám to všechno hezky na rovinu a my s tebou budeme taky. zacházet slušně."

"Já nevím, co znamená na rovinu."

"No maucta!" řekl willis. "Tak koukni, ty jedna couro, přestaň se na nás vytahovat, jo? My víme, že jsi neslezla z lodi

!" dneska otočil se k Byrnesovi. "Je ve městě už skoro rok, Pete. A většinou šlape chodník."

"Já nejsem děvka," řeklo děvče.

"Jo, není děvka, řekl willis. "Promiň, já zapomněl. Pracovala v konfekci asi měsíc."

"Já jsem švadlena, to jsem. Ne žádná děvka."

"Dobrá, tak nejsi děvka, prosím! Spíš s nima za peníze, jo?"

To je něco jiného. To je v pořádku, že jo? Tak a teď, proč jsi uřízla tomu chlapovi hlavu?"

45

♀ "O jakým chlapovi vy mluvíte?"

"Bylo jich víc?" zeptal se Byrnes.

"Já neurážnula jsem hlavu nikomu."

"Ne? Tak kdo to udělal?" zeptál se Willis. "Svatej Mikuláš?"

Co jsi udělala s tou žiletkou?" Znova se otočil s Byrnesovi.

"Policajt ji vyrušil, Pete. Nemoh ale najít tu žiletku, myslí, že ji hodila do záchodu. Je to pravda?"

"Já neměla jsem žiletku." Angelika se odmlčela. "Já nikoho neřezala."

"Ještě máš ruce celý od krve, ty čubko! Koho to chceš oblafnout?"

"To udělaly želízky," řekla Angelika.

"Kristapána, ta hleť je tedy vrchol," řekl Willis.

Potíž je v tom, uvažoval Meyer Meyer, kápnout na ta pravá slova. Nesmí to působit příliš dramaticky, nebo to budou lidi pokládat za vtip či za výplod bláznů. Musí to působit upřímně, ale přitom zoufale. Když to nebude vypadat zoufale, nikdo tomu neuvěří a jsme tam, kde jsme byli na začátku. Ale když to bude vypadat příliš zoufale, tak tomu taky nikdo nebude věřit. Tak musím být opatrný.

Podíval se přes místnost na Virginii Dodgeovou, která přihlížela výslechu mladé Portoričanky.

Musím si taky pospíšit, říkal si. Třeba ji zrovna napadne přijít sem a kouknout se, co dělám.

"Víš, koho jsi to podřízla?" ptal se Willis.

Já nevím nic."

"Tak já ti prozradím malý tajemství. Slyšelas někdy o pouličním gangu, který si říká Arabský rytíři?"

, Ne."

"Je to největší gang v našem revíru," řekl Willis. "Většinou výrostci. Až na vůdce, kterému je pětadvacet. Je ženatý a má malinkou holčičku. Říkají mu Kásim. Už jsi slyšela o někom, kdo se jmenuje Kásim?"

, Ne."

"V literatuře je Kásim Alibabův bratr. Ve skutečnosti je to vůdce gangu, který se jmenuje Arabský rytíři, a jeho pravý jméno je José Dorena. Připomíná ti to něco?"

"Ne."

"Tenhle Kásim je na ulicích velký kápo. Je to vlastně zba

46

♀

bělec - ale ne na ulicích. Pak tu máme další gang, jmenuje se Latinský jezdcí, a ty se už léta perou s těma Rytířema. A víš, pod jakou podmínkou uzavřou Jezdcí příměří?"

"Ne. Řekni!"

"Jako trofej jedna bunda Arabskejch rytířů a - Kásimova mrtvola."

Mně to bude fuk."

"Nemělo by ti to být fuk, miláčku! Ten pán, cos mu udělala šmik šmik přes krk, je Kásim. José Dorena."

Angelika zamrkala.

"Ba, " řekl Willis.

Fakt?" zeptal se Byrnes.

"Fakt, Pete. Tak vidíš, Angeliko, jestli Kásim umře, postaví ti Jezdcí v parku pomník. Ale Arabský rytíři tě nebudou mít rádi ani trochu. Je to banda ukrutnejch lotrů, víš, pusinko, a nebude se jim líbit, žes ho poranila - ať už to má za následek jeho předčasnej odchod nebo ne."

, Co?" řekla Angelika.

, "Ať natáhne bačkory nebo ne, mají tě na seznamu, pusinko!"

Já nevěděla, kdo Kásim byl," řekla Angelika.

Tak přece jen jsi ho podřízla!"

, Sí. Ale jsem nevěděla, kdo on byl."

,

Tak pročs ho podřízla?"

"On obtěžoval mě."

Jak?"

, On chtěl mě ošahat," řekla Angelika.

,

Prosím tě, nelakuj," zaúpěl Willis.

On chtěl!"

, ,Vidíš tu uraženou pannu, Pete?" řekl Willis. "Pročpaks mu přeřezala tepny, miláčku? A ty parádičky tentokrát vynech!"

On šahal na moje prsa," řekla Angelika. "Na schodech. Já měla jsem výstřih napřed. Tak já jsem ho řezala."

Willis jen vzdychl.

Virginie Dodgeová zřejmě začínala být výsledkem unavená.

♀ Seděla nervózně u stolu, odkud bylo vidět jak celou služebnu, tak chodbu za ní, s osmatřicítkou v ruce a s průzračnou láhví nitroglycerínu na stole před sebou. Musím si pospíšet, říkal si Meyer. Hodit to na papír rychle a bez chyb a pak sebou hnout.

Protože jestli sem ta ženská přijde a uvidí to, je schopná zmáčk

47

a < :, : .:

♀

nout spouštět a ustřelit mi hlavu a Sára bude sedět ve smutku celý týden. Budou muset zakrýt všechna zrcadla v domě a obrátit obrazy čelem ke zdi. Proboha, to bude příšerný. Tak už ať je to hotovo! V říjnu se špatně umírá!

"Šahal ti na prsa, říkáš?" řekl Willis. "Kampak? Nalevo nebo napravo?"

"To ne legrace," řekla Angelika. "Když muž omakává ženu na ulici, to ne legrace!"

"Tak ses na něj vrhla se žiletkou?"

"

Sí."

"Protože tě chtěl chytit za kozy, je to tak?"

"

Sí."

"Co si o tom myslíš, Pete?"

"

Každé zaměstnání má svou důstojnost," řekl Byrnes. "Já jí věřím."

"Já myslím, že nás krásně lakuje," řekl Willis. "Zjistíme si to a asi se dovíme, že se tahá s tím Kásimem už celý rok. Asi ho viděla, jak dělá oči na jinou ženskou, a tak vytáhla žiletku.

Tak to asi bylo, ne, miláčku?"

"Ne. Já neznala jsem toho Kásima. On přišel ke mně a dovoloval si. Moje tělo moje. Já dám ho, když já chci. Nedám prasetovi s špinavejma rucema."

, Hurá!" řekl Willis. "Oni ti namouduši postaví ten pomník!"

, Otočil se k Byrnesovi. "Co to bude, Pete? Přepadení se zločinným úmyslem?"

"V jakém stavu je ten Kásim?"

"Odvezli ho do špitálu. Bůh suď! Krve z něho bylo, až byl celý chodník červený. Víš, co mě dorazilo, Pete? Hromádka malých smradů, stáli kolem v kruhu. Bylo vidět, že nevědí, jestli se mají smát nebo brečet nebo ječet.

Poskakovali nahoru a dolů, chápeš to? Kristepane, představ si, že vyrůstáš uprostřed něčeho takovýho, že to dennodenně vidíš. Dovedeš si to představit?"

"Spoj se s nemocnicí, Hale," řekl Byrnes. "Hlášení napíšeme dodatečně. Stejně se nedá moc dělat; když..." Kývl hlavou směrem k místu, kde seděla Virginie Dodgeová.

"Jo. Tak, Angeliko, drž si palce! Třeba Kásim neumře. Třeba má zázračnej talisman."

, " g "Já doufám, aby ten mizera sehnal v hrobu řekla Angelika.

48

♀

Ed McBain - Zub Za Zub

"Hodná holčička," řekl Willis a poklepal jí po rameni. Meyer vytáhl hlášení ze stroje. Oddělil kopírovací papíry od tří modrých formulářů a vrchní list si přečetl. Četl pečlivě, protože byl člověk trpělivý a chtěl, aby to bylo hned napoprvé správně. Druhou možnost už asi mít nebude.

HLÁŠENÍ PÁTRACÍHO ODDĚLENÍ MÍSTO ČINU Detektivové z 87. skupiny jsou drženi v šachu

ULICE

OZNÁMENÍ PODÁVÁ Ženou, která má pistoli a láhev nitroglycerínu JMÉNO (ÚDAJNĚ) KŘESTNÍ JMÉNO

ADRESA

Najdete-li toto hlášení, zavolejte centrálu okamžitě!

Telefon je center 6-0800

ULICE

PŘIDĚLENÝ UNIFORMOVANÝ ORGÁN Rychle!

Detektiv 3. tř. Meyer PŘÍJMENÍ KŘESTNÍ JMÉNO ČÍSLO POLIC. PRŮKAZU

ZATČENÍ

♀

Okno u stolu bylo otevřené. Mříže a drátěná síť, chránící sklo před úlomky cihel, které by mohli hodit do oken obyvatelé 87. revíru, nebyly velkým problémem. Koutkem oka pozoroval Virginii Dodgeovou, rychle stočil první formulář do dlouhé trubičky a tu spěšně vystrčil kosočtvercovým otvorem v síti ven. Pak se rozhlédl po místnosti. Virginie Dodgeová se na něho nedívala. Stočil druhý formulář a opakoval proceduru. p , y Právě prostrkával otvorem třetí a poslední formulář když Virginie Dodgeová vykřikla: "Stop, anebo střelím

♀

Sedmá kapitola

Meyer bleskurychle uskočil od otevřeného okna.

Byl pevně přesvědčen, že už se do něho zaryje kulka, ale pak si uvědomil, že Virginie Dodgeová se nedívá na něj, dokonce ani není obrácena k němu. Nebyla už u stolu s nitroglycerínem, ale shrbená nad osmatřicítkou, kterou mířila před sebe, stála u dřevěného zábradlí.

Na druhé straně zábradlí byl Alf Miscolo.

Stál tam nerozhodně, kudrnaté černé vlasy se mu lepily na čelo, modré šle byly napjaty přes skleslá ramena, z vyhrnutých rukávů košile trčely svalnaté paže. Jeho obličej vyjadřoval absolutní úžas. Vyšel právě z kanceláře, kde se celé odpoledne potil nad svými fascikly, šel jako obvykle k zábradlí, zavolaal:

"Hej, půjde někdo baštit?" a pak spatřil tu ženskou, jak vyskočila od stolu s revolverem v ruce.

Otočil se na útěk, ale ona zařvala: "Stop nebo střelím", a tak se zastavil a obrátil se k ní, ale teď si nebyl jist, zda se zachoval správně. Miscolo nebyl žádný zbabělec. Byl to vycvičený policista, který se náhodou stal inkoustem, ale střilet uměl, a teď si přál, aby měl svou pistoli v ruce a ne v zásuvce vedle v kanceláři. Ženská, která stála u zábradlí, měla pomatený a zlý výraz. Miscolo znal takový výraz ze zkušenosti a myslel si proto, že bude moudřejší se zastavit, když na něj zařvala. Jenže v služebně bylo tolik chlapů, proboha, jak dlouho vlastně už tu je ta osoba a to chce tady všechno postřílet?

Ještě chvíli stál nerozhodně.

Měl ženu a dospělého syna, který byl u letectva. Nechtěl, aby se jeho žena stala vdovou po policistovi, nechtěl, aby z ní byla uklízečka na ubikacích, ale ježíšmarjá, ta potvora tady má určitě o kolečko víc, co když to postřílí všechno, co když se, pomine dočista?

Otočil se a rozběhl se po chodbě.

Virginie Dodgeová pozorně namířila a vystřelila.

Vystřelila jen jednou.

Kulka zasáhla Miscola do zad kousíček vlevo od páteře.

51

♀

Otočila jím jako na obrtlíku a pak ho přirazila ke dveřím do ubikace mužstva. Miscolo se na okamžik přidržel dveří a pak se pomalu svezl na podlahu. Láhev nitroglycerínu na stole nevybuchla.

Nic takového jako záhadná vražda za zavřenými dveřmi samozřejmě neexistuje. Stevovi Carellovi to napovídal instinkt člověka, který byl jednak zažraným čtenářem detektivek, ale taky policistou každým coulem. A přesto je tady a vyšetřuje sebevraždu, ke které došlo v místnosti bez oken a - aby to bylo ještě lepší - oběť zřejmě zastrčila dveře zevnitř a pak se oběsila. Tři silní muži musili zástrčku urvat a pak teprve se jim podařilo vejít do pokoje. Aspoň tak mu to řekli včera při prvním výsledku. A dneska to opakovali. Snad je to sebevražda, myslel si Carella. Policie se sice dívá na sebevraždy jako na vraždy, ale to je formalita. A možná že to opravdu sebevražda je, ksakru, proč by nebyla a proč já musím vždycky podezírat lidi z toho nejhoršího? Když ale ti jeho synové vypadají jeden jak druhý na to, že by dokázali podrazit nohu slepé babičce a ještě do ní vrazit kudlu! A to, co po dědkovi zbylo a co si rozdělí mezi sebou, je hotové jmění. Co když se jeden z těch synů - anebo třeba všichni, kdyby se domluvili - rozhodl starému pánovi pomoci a zmocnit se kořisti rychleji? Podle rodinného zástupce, kterého se Carella dotázal včera, zanechal po sobě starý Scott 750 000 dolarů na hotovosti s tím, že budou rozděleny "mezi jeho milované syny po jeho smrti". Fůra peněz! Nemluvě o Scottových spojených závodech a dalších nemovitostech po celé zemi. Mnoho vražd bylo spácháno pro mň. . Jenže tohle je ovšem sebevražda. Proč se s tím tedy nespokojí a nezabalí to? V sedm se má setkat s Teddy na stanici - kluci, budu mít dítě, co tomu říkáte? -, a jestli bude bloudit tady po tomhle strašidelném starém baráku a snažit se udělat vraždu z docela očividné sebevraždy, tak tam nemůže být včas! Objedná jí víno a královskou večeři! Dnes večer bude královnou, snese jí všechno, co jí na očích uvidí!

52

♀

Mám ji rád, až se z toho zblázním, napadlo ho. Tak to tady, člověče, zabalme a sejdeme se s ní včas, co ty na to? Kolik je vůbec hodin? Podíval se na hodinky - tři čtvrti na šest. Chvilku času ještě má, tak snad aby se snažil odvést důkladnou práci. I když to na sebevraždu nevypadá... kruci, vypadá nevypadá, co to je, vypadá a nevypadá? Ale na sebevraždu to opravdu nevypadá. Ten zatuchlý starý dům byl v 87. revíru cizím tělesem. Postavili ho v roce 1890, ověsili tmavými okenicemi a ozdobili štíty, které vytvářely bizarní stinné kouty, přikryli břidlicovou střechou a teď tu dřepěl těsně u řeky, necelé tři míle od Hamiltonova mostu, a přitom se zdálo, že je od něho vzdálen tři staletí. Čas jakýmsi zázrakem ušetřil tu strašidelnou relikvii za zrezivělým železným plotem, který ji chránil před společností jako hradba. Scottova vila! Ještě si pamatoval včerejší telefon, přejímal ho. "Tady Roger... vila pana továrníka Scotta. Pan továrník se oběsila." Roger byl samozřejmě komorník, a Carella ho proto okamžitě vyloučil z podezření. Komorníci to nebývají. Kromě toho bylo zřejmé, že ho smrt starého Scotta zdrtila víc než kohokoli z ostatních obyvatel vily. Na starého Scotta nebyl ovšem vábný pohled. Byl zaživa tlustý a smrt udušením mu krásy nepřidala. Odvedli Carellu do velké komory, která sloužila za skladiště a z které si starý Scott zřídil pracovnu - kromě velké pracovny, kterou měl dole. Všichni tři synové - Alan, Mark a David - ucoupli od dveří, když se k nim Carella přiblížil, jako kdyby hrůzný obsah místnosti a tq, co se tam stalo, bylo ještě příliš čerstvé. Dveřní rám byl naštipnutý, na chodbě přede dveřmi dosud ležely třísky. O zeri byl opřen sochor. Dveře pol.oje se otvíraly ven do chodby. Carella za ně vzal - otevřely se lehce, ale okamžitě si všiml, že zástrčka uvnitř, obyčejná železná zástrčka, byla vyrvána z rámu, jak byly dveře otevřeny násilím. Když vcházel do pokoje, visela jen na jednom šroubu. Starý Scott ležel na protějším konci pokoje jako pomačkaný nafouklý balón. Provaz měl pořád ještě kolem krku, ačkoli ho synové odřízli, hned jak vešli do pokoje. "Museli jsme ho odříznout," vysvětloval Alan. "Abychom

53

♀

se dostali dovnitř. Vzali jsme si sochor na vypáčení zástrčky, ale přesto nám to dalo práci dveře otevřít. Víte, otec totiž, než... než se oběsil, přivázel jeden konec provazu na kliku. Pak přehodil provaz přes tenhle trám na stropě a... no, když jsme vypáčili zástrčku, musili jsme ještě zápolit s jeho tíhou, ležel totiž na dveřích a tlačil na ně. Vrazili jsme tam sochor jako klín a uřízli provaz, než jsme se mohli protlačit dovnitř."
"Kdo přerázl provaz?" zeptal se Carella.

"Já," řekl Alan.

"Jak víte, že tam byl provaz?"

"Když jsme dveře pootevřeli, viděli jsme... že tam otec visí.

Strčil jsem do škvíry ruku a kapesním nožem přerázl provaz."

"Chápu," řekl Carella.

Teď, když stál v pokoji, kde se to stalo, se opravdu snažil chápat. Starého Scotta už ovšem včera odvezli - ale jinak v pokoji zřejmě nikdo s ničím nepohnul.

Pokoj neměl okna.

Ani tam nebyly tajné dveře a neústily tam skryté chodby.

Důkladně to včera prozkoumal. Stěny, podlaha i strop byly nerozborné jako

Boulder Dam - pocházely z doby, kdy se domy stavěly na věčné časy.

Dobrá, tak do pokoje se dá vejít jedině těmahle dveřma, řekl si Carella. A ty dveře byly zavřené na zástrčku.

Zevnitř.

Je to tedy sebevražda.

Starý Scott skutečně přivázel jeden konec provazu ke klice, přehodil šňůru přes stropní trám, pak si vylezl na stoličku, navlékl si smyčku na krk a skočil.

Neměl přeražený vaz, zemřel na pomalé udušení.

Taky je jisté, že díky jeho váze se dveře nedaly otevřít, i když se do nich opřeli všichni tři synové. Ale jen jeho váha by nebyla odolala spojenému tlaku tří statných chlapíků. Carella si to včera ověřil v laboratoři. Sam Grossmann, vedoucí laboratoře, mu vypočítal ramena páky, břemeno a sílu na ni působící. Nebýt toho, že dveře byly zavřené na zástrčku, byli by je bratři otevřeli, i když na šňůře přivázané ke klice visel jejich otec celou svou váhou.

Ne, ty dveře musely být zajištěny zástrčkou.

54

♀

Byly na to dokonce hmatatelné důkazy. Kdyby zástrčka nebyla zasunuta do kovového oka, nemohla se při použití sochoru vyrvat z rámu.

"Musili jsme použít sochor," řekl Alan. "Snažili jsme se otevřít dveře násilím, ale pak si Mark uvědomil, že asi jsou zastrčené zevnitř, a šel do garáže pro sochor. Zaklínili jsme ho do dveří a vypáčili zástrčku.

"A co pak?"

"Pak se Mark opřel do dveří a znova se je snažil otevřít.

Nechápal, proč to nejde. Přece jsme vytrhli zástrčku, ne? Vzali jsme znovu sochor a znova ho vrazili do dveří. A pak... pak už jsme viděli otce. Zbytek už víte."

Zástrčka na dveřích byla tedy zastrčená.

Takže je to sebevražda.

Anebo ne.

Co teď? Poslat telegram Agátě Christie?

Carella sešel unaveně dolů kolem hromádky dřevěných třísek, které se pořád ještě povalovaly v chodbičce přede dveřmi.

Christinu Scottovou našel v malém obývacím pokoji s okny na řeku. Nevěřím, že se ti lidi opravdu tak jmenujou, myslil si Carella. Dostali se sem z nějaký zatracený anglický společenský komedie a jsou všichni vymyšlení a starej Scott skutečně spáchal sebevraždu a proč já blázen tady mařím čas, vyslýchám lidi a slídím v zatuchlý podkrovní komůrce bez oken?

"Detektiv Carella?" řekla Christina Scottová.

Proti planoucí červeni a oranži stromů, které lemovaly nábřeží, vypadala kupodivu bezbarvě. Vlasy měla popelavě plavé, téměř stříbrné, budily však dojem, že trpí nedostatkem pigmentu.

Její oči byly levandulově modré, ale tak pastelové, že i ony vypadaly, jako by jim chyběla barva. Rty měla bez líčidla, šaty bílé, kolem krku nefritový náhrdelník.

"Paní Scottová, jak je vám teď?"

Ed McBain - Zub Za Zub

"Mnohem líp, děkuji," řekla. Podívala se ven na planoucí stromy. "Tohle je moje oblíbené místo. Tady jsem se seznámila se starým pánem. Když mě sem David poprvé přivedl."

Odmíchlala se: Levandulové oči se otočily ke Carellovi.

"Proč myslíte, že se zabil, pane Carello?"

"Já nevím, paní Scottová, řekl Carella. "Kde je váš manžel?"

55

♀

"David? Ve svém pokoji. Je zdrcen."

"A jeho bratři "Někde po domě. Je to rozlehlý dům, víte. Starý pán ho postavil pro svou mladou ženu. Stavba stála sedmdesát pět tisíc dolarů - roku 1896, kdy peníze měly daleko větší cenu než dnes. Viděl jste nahoře ty komnaty pro novomanželku?"

,Ne."

,y "Jsou velkolepé. Dubové táflování a mramorové desk a zlaté kohoutky v koupelně. A tahle báječná okna, která vedou na balkón nad řekou. Takových domů se už v městě moc nenajde."

"Ne, to asi ne," řekl Carella.

Paní Scottová přeložila nohy křížem a Carella si jich všiml.

Má krásné nohy, myslil si, typické americké nohy bez rachitických znetvoření, pevná oblá lýtka, štíhlé kotníky a stěvíce, které stály sedmapadesát a půl dolaru. Zabil její muž starého Scotta?

"Nechcete se něčeho napít, pane Carello? Smíte?"

Carella se usmál. "Moc se to neschvaluje."

"Ale dovoluje, občas."

, "Lazvoním na Rogera."

"Neobtěžujte se, prnsím, paní Scottová! Chtěl jsem vám položit několik otázek."

"Tak?" Zřejmě ji to překvapilo. Vytáhla obočí a on si poprvé všiml, že je má černé, uvažoval, zda jsou popelavě plavé vlasy odbarvené a uvědomil si, že ano, že žádná žena na světě nemůže mít tu nemožnou kombinaci popelavě plavých vlasů s černým obočím. Falešný obočí, myslil si. Paní Christina Scottová, která právě vystoupila z anglické společenské komedie. "Jaké otázky?"

"Na to, co se tu včera stalo."

, ,Ano?"

"Povíte mi to?"

"Byla jsem venku na procházce," řekla Christina. "Ráda se procházím podle řeky. A počasí bylo tak nádherné, tolik barev a takový teplý vzduch..."

"A pak? A pak?"

"Pak jsem viděla Marka, jak běží do garáže. Na obličej

56

♀

jsem mu poznala, že se něco děje. Doběhla jsem ke garáži, právě když Mark vycházel se sochozem. Co se děje, zeptala jsem se."

"A co odpověděl?"

"Řekl: Otec se zavřel ve svém vigvamu a neodpovídá. Musíme vypáčit dveře. To bylo všechno."

"A pak "Pak se hnál zpátky do domu a já za ním. David a Alan byli nahoře, před dveřmi do otcova pokoje. Byl tam, i když měl velikou a krásnou pracovnu dole."

"Užíval svůj, jak říkáte, vigvam často?"

"Ano. Uchyloval se tam. Má tam své oblíbené knihy a noty.

Cítil se tam dobře."

` "Měl ve zvyku zavírat se na zástrčku.

, ,Ano."

"vždycky se zavíral, když se tam uchýlil?"

"Pokud vím, ano. Ví, že jsem tam často šla zavolat ho k večeři nebo něco a dveře byly zastrčené."

"Jak to bylo, když jste přišla nahoru s Markem?"

"Alan řekl, že se snaží otevřít, ale že je asi zavřeno na zástrčku a že se dveře vyloží."

"Řekla byste, že měl obavy o vašeho tchána?"

"Ovšem. Bušili do dveří a křičeli, a nedostali žádnou odpověď. Neměl byste také starost?"

?

"Cože Ano, ovšem, měl. A dál "Vrazili sochor do škvíry mezi dveře a rám a vypáčili zástrčku."

"Co pak?"

"Pak se Mark snažil dveře otevřít, ale pořád to nešlo. Tak se do nich opřeli a viděli... viděli..."

"Že se starý pán oběsil, ano?"

"Ano." Christinin hlas přešel v šepot. "Ano. Správně."

"Kdo to viděl první "Já. Stála jsem trochu stranou od nich, když se opírali do dveří. Viděla jsem škvíru a v ní... tu... tu postavu, jak tam visí, a... a uvědomila jsem si, že to je otec a... a vykřikla jsem."

"Kdo to viděl po vás "Alan. A vytáhl z kapsy nůž a pak strčil ruku do pokoje a přerázl šňůru."

57

♀

"A pak už se dveře snadno otevřely, že?"

"

Ano."

"

Dál?"

"

Zavolali Rogera a řekli mu, aby zatelefonoval na policii.

"Dotkl se někdo něčeho v pokoji

, , Ne. A tatínka také ne."

"Nikdo nešel k vašemu tchánovi

, , .li k němu ale nedotkli se ho. Na první pohled bylo vidět, že je mrtev. David si myslel, že by se ho nikdo neměl dotýkat."

, Proč ne?"

, , Protože přece byl mrtvý.

Tak?"

"

"On... asi si domyslel, že přijde policie.

, Ale věděl taky, že jeho otec spáchal sebevraždu, že ,

"Ano... no ano, snad.

"Tak proč tedy varoval ostatní, aby se jeho těla nedotýkali

, .To opravdu nevím," řekla Christina úsečně.

Carella si odkašlal. "Víte, co měl váš tchán aní Scottová.

Co měl? Jak to myslíte?"

"

"Majetek," řekl Carella. "Peníze.

Nevím. Nemám tušení."

"Nějaké tušení mít musíte, paní Scottová. Přece víte, že byl

velice bohatý."

"Ovšem, to vím.

Ale nevíte, jak bohatý, je to tak?"

♀

Ano."

"věděla jste, že po sobě nechal 750 000 dolarů, které se mají rozdělit stejným dílem mezi jeho tři syny? A to ani nepočítám Scottovy spojené závody a ostatní jiné nemovitosti. Věděla jste to?"

"Ne, nevěděla." Christina se zarazila. Nač narážíte ane Carello?"

Nač narážím? Na nic. Prostě konstatuju, že je tu velké dědictví, to je vše. Myslíte, že se dá na něco narážet?"

Ne."
Určitě ne?

y "Ano, k čertu, dá. Dá se narážet na to že třeba někdo umřel... tak jste to myslel, vidíte?"
"Vy to tak myslíte, paní Scottová, já ne."

58

♀

c` "Táhněte ke všem čertům, pane Carello, řekla Christina Scottová.

` "Prosím, ` odpověděl Carella.
"Zapomínáte na jednu maličkost, nemyslíte?"
"Načpak?"

"Můj tchán byl nalezen mrtev v pokoji bez oken a dveře byly zevnitř zavřeny na zástrčku. Snad mi tedy řeknete, jak se vaše narážky na vraždu..."

"Moje ne, vaše, paní Scottová."

"...na vraždu shodují s tím, co jsou zcela zřejmě fakta. Anebo hledají všichni detektivové automaticky všude špínu? Je to snad vaše povolání, pane Carello? Hledat špínu?"

"Mé povolání je uplatňovat zákon. A odhalovat zločiny."

"Tady nebyl spáchán žádný zločin! A žádný zákon nebyl překročen!"

"Sebevražda je přece zločinem proti státu," řekl Carella stroze.

"Tak tedy přiznáváte, že to byla sebevražda?"

,;Vypadá to, že to mohla být. Ale ze spousty sebevražd, které vypadají jako sebevraždy, se nakonec vyklubou vraždy. Snad vám nebude vadit, když to vyšetřím důkladně?"

"Vadí mi jen, když se někdo neumí chovat. Nezapomenete-li ovšem na to, o čem jsem se zmínila prve."

"Co to bylo?"

"Že byl nalezen v zavřeném pokoji bez oken. Na to nezapomeňte, pane Carello!"

"Ani nevíte, paní Scottová, jak bych byl rád, kdyby na to šlo zapomenout," řekl Carella procítěně.

♀

Osmá kapitola

Alf Miscoło ležel zkroucený u dveří do ubikací

mužstva. Od chvíle, co mu kulka vnikla do zad,

neuplynulo ani třicet vteřin. Lidé v místnosti strnuli,

jako by je výstřel z osmatřicítky zbavil schopnosti promluvit nebo

se hnout. Ve vzduchu visel pach korditu a kouř, který následuje

po výstřelu.

Silueta Virginie Dodgeové, odrážející se ostře proti šedivému kouři, se najednou změnila ve zcela konkrétní hrozbu. Uskočila od zábradlí právě v okamžiku, kdy Cotton Hawes vyskočil od svého stolu v koutě.

"Zpátky," řekla.

Je raněnej," řekl Hawes a strčil do vrátek.

"Zpátky, nebo dojde na tebe," zařvala Virginie.

, vlezte mi na záda," řekl Hawes a běžel k Miscolovi, který , ležel u zavřených dveří.

Kulka vnikla Miscolovi do zad s čistou přesností jehly pro cházející kouskem plátna. V místě, kde vyšla z těla, mu však vyrvala v masě právě pnd klíční kostí díru velikosti malého míčku. Košile na prsou mu prosákla krví. Miscolo byl v bez vědomí a lapal po dechu.

Přines ho sem!" řekla Virginie.

" , , ,Nemělo by se s ním hýbat," odpověděl Hawes. "Proboha vždyť on..."

"Jak myslíš, hrdino!" řekla sevřeným hlasem Virginie. "Já vytahuju nitrák."

Otočila se zpátky ke stolu a rozmáchla se revolverem, takže se octl nebezpečně blízko láhve s průzračnou tekutinou.

Přines ho sem, Cottone," řekl Byrnes.

, ,Jestli s ním hneme, Pete, může..."

, "Himlhergot, je to rozkaz! Udělej, co povídám Hawes se odvrátil od Byrnese, oči se mu zúžily. "Rozkaz!" řekl se sotva potlačovanou nevolí a sklonil se k ležícímu Mis colovi, aby ho líp uchopil. Miscolo byl těžký, teď o to těžší, že byl v bezvědomí. Až se zapotácel, když ho zdvihl z podlahy, a jeho svalnaté paže se napjaly pod Miscolovou tíhou. Vzchopil

60

♀

se, postrčil Miscola výš do náručí a podepřel ho kolenem. Při tom cítil, jak se mu Miscolova horká krev řine po holém před lokti. Klopýtaje pod svým nákladem, prošel dvířky v zábradlí a donesl Miscola do místnosti.

"

Polož ho tadyhle," řekla Virginie. "Na podlahu, aby ho nebylo vidět." Obrátila se k Byrnesovi. "Jestli sem někdo přijde, byla to nešťastná náhoda, rozumíte? Pistole vystřelila nedopa třením. Nikomu se nic nestalo."

"Budeme muset zavolat doktora," řekl Hawes.

"

Budeme muset houby," utrhla se na něho Virginie.

, ,Ten člověk je..."

"

Polož ho na podlahu, zrzku! Za kartotéky. A hoď sebou!"

Hawes odnesl Miscola za kartotéky, na místo, kam nebylo z chodby vidět. Opatrně položil Miscola na podlahu a zrovna se narovnával, když zaslechl na chodbě kroky. Virginie seděla tiše u stolu. Postavila si před láhev tašku jako štít a pak rychle šoupla pistoli za láhev, takže ji také nebylo vidět.

, Poručíku, nezapomeňte!" sykla a na chodbě se s funěním , nbjevil dozorčí Dave Murchison. Davovi bylo kolem padesáti, byl tlustý, nerad chodil do schodů a pátrací oddělení navštěvoval, jen když nebylo zbylí. Zastavil se před zábradlím a chvíli čekal, až popadne dech.

"Hej, poručíku," řekl, "copa to bylo? Jako dyby se tu stří lelo?"

"Ano," řekl Byrnes váhavě, "střílelo se tu."

"

Něco se st...?"

"Ale to byl jen výstřel z pistole. Nedopatření," řekl Byrnes.

"Nestarej se. Nikomu... nikomu se nic nestalo."

"Ježíšku, já se leknuťm div nepotento," řekl Murchison.

Určitě je všechno O.K.?"

"Jo. všechno je O.K."

Murchison se podíval zvědavě na svého nadřízeného a pak mu pohled zabloudil po služebně, zastavil se u Virginie Do dgeové a pokračoval až k Angelice Gomezové, která tam se děla, hezké nohy zkřížené jednu přes druhou.

"Máte tady nákou tlačenicí, šéfe," řekl.

"To máme. Je nás tu trochu moc, Dave."

Murchison dál zíral zvědavě na Byrnesa. "Dobrá," řekl a po krčil rameny, "když je všechno O.K.... Zatím nashle, Pete."

61

♀

Chtěl právě odejít, když Byrnes řekl: "Bez prodlení."

Jak?" řekl Murchison.

Byrnes se slabě usmíval. Svá slova neopakoval. "Tak nashle," řekl Murchison udiveně a šel po chodbě ke schodům.

Služebna mlčela. Všichni poslouchali Murchisonovy těžké kroky, dusající po železných schodech do přízemí.

"Máme tu nějaký obvazy?" ptal se Hawes sklánějící se nad Miscolem.

Tamhle ve stole," odpověděl Willis. "Aspoň jeden by tam měl být."

Přiskočil ke stolu, který stál v rohu místnosti a sloužil za skládku pro všechny členy skupiny. Byla na něm hromada pátracích oběžníků, vyhlášek z centrály a upozornění vydávaných pátracím oddělením, dvě prázdná pouzdra na pistole, rozsypaná krabička svorek a prázdná termoska, váleček na otisky prstů, nedokončená křížovka, rozházené kostičky Abecedy a podobné další věci, o nichž se neví, kam s nimi. Willis otevřel zásuvku, našel brašnu první pomoci a pospíchal k Hawesovi, který zatím roztrhl Miscolovi košili.

"Proboha," řekl Willis, "krvácí jak na porážce!"

, Ta nmrcha!" řekl Hawes a doufal, že ho Virginie Dodgeová, slyší. Co nejopatrněji přiložil obvaz Miscolovi na ránu. "Neměl bys pro něho něco pod hlavu?" zeptal se. "Tadyhle sako! odpověděl Willis. Svlékl si sako, stočil je v něco podobného polštáři a pak to - téměř něžně - šoupl Miscolovi pod hlavu.

Byrnes přistoupil k oběma mužům. "Jak se vám zdá."

"Dobrý to není," řekl Hawes. , Potřebuje doktora."

"Ale jak mám sehnat doktora?"

Promluvit s ní."

"Myslíš, že to pomůže?"

,.Kristepane, ty jsi tady šéf!"

"Myslíš "A nejsi?"

"Virginie Dodgeová mi zarazila šéfování, Cottone, a pořádně.

Dokud tady bude sedět - s tou zatracenou flaškou -, jsem svázaný. Nebo chceš, aby mou zásluhou vyvraždila celou místnost?

To bys rád?"

"Já bych rád, abys sehnal doktora pro člověka, kterej byl postřelený," řekl Hawes.

62

♀

Doktor nebude," křikla Virginie přes pokoj. "Už ani slovo! Doktor nebude!"

Stačí ti to?" chtěl vědět Byrnes.

"Stačí," řekl Hawes.

"Nedělej ze sebe zbytečně hrdinu, Cottone! Tady jde o víc životů, ne jen o tvůj!"

Blběj zrovna nejsem, Pete," řekl Hawes. "Ale jakou máme záruku, že ta flaška stejně nevybouchne, až přijde Steve? A když ne, kdo nám dal právo obětovat Steva kvůli našim vzácným maličkostem?"

"Myslíš, že je lepší obětovat všechny lidi tady kvůli Stevově vzácné maličkosti?"

"Vy tam, přestaňte se bavit!" houkla Virginie. "Vy, poručí ku, na druhý konec místnosti! Ty, prcku, semhle ke mně a zrzek do druhýho kouta!"

Muži se rozešli. Angelika Gomezová je pozorovala s poba veným úsměvem. Pak vstala a sukně jí sklouzla po oblém stehně.

Pohupujíc boky kráčela k Virginii Dodgeové, která tam ctnostně seděla se svou pistolí a láhví nitroglycerínu. Hawes je pozoroval. Pozoroval je roztržitě, protože byl rozzuřen na šéfa a chtěl si vymyslet způsob, jak znemožnit Virginii Dodgeovou. Ale přitom se díval, protože tak svůdnou ženskou, jako byla tahle

mladá Portorikánka, vidí člověk jednou za uherský rok. Sám vlastně nevěděl, jestli ho svůdný pohled na Angeliku zezadu zajímá víc než flaška nitroglycerínu na stole. Pohrával si v duchu s různými plány týkajícími se láhve, ale současně s představami týkajícími se dívčina temperamentu, a čím víc si představoval; tím se mu zdála Angelika Gómézová rozkošnější. Pohybovala se - i když se to zdá neslučitelné - úsporně a zároveň plynule, štíhlý kotník přecházel ve vábné lýtko a koleno, boky byly oblé, křivka hrdla a brady zázračně čistá, nosík aristokraticky ohrnutý. A řekl bys, že je ve svém těle úplně doma. Bylo opravdu potěšení ji pozorovat. Byla snad ta nejbezprostřednější osoba ženského pohlaví, se kterou se kdy se tkal. Jenže, připomněl si Cotton, vytáhla na svého milého kudlu! Roztomilá dívčina.

Ty, to je puma?" zeptala se Angelika Virginie.
"Sedni si a neotravuj," odpověděla Virginie.

63

♀

Já tě nebudu kousat. Já se zeptám jenom."

„Je to flaška nitroglycerínu, abys věděla," řekla Virginie.
"Ty vybuchneš tu flašku?"

Jestli mě nebudete poslouchat, tak jo."

Proč?"

"Buď tak laskavá, drž hubu a neptej se tak hloupě "Máš taky bouchovačku

Mám dvě bouchačky," řekla Virginie. "Jednu v ruce, druhou v kapse kabátu. A tuhle jich je plný šuple."

Ukázala na zásuvku, kam předtím přidala willisovu pistoli.

"Myslíš to vážně?"

"Myslím to úplně vážně."

"Ty, poslouchej! Proč nebudeš nechat Angeliku jít ven, pryč?"

"Co to plácáš?"

Proč nebudeš nechat Angeliku jít pryč? Ty jsi tady šéf, ne?
slyšela ty jsi, co fízl říkal, ne? Říkal, že ty

jsi zarazila mu šéfování. Tak já budu jít pryč, o.k.?"

"Jen zůstaň, kde jsi, pusinko," řekla Virginie.

"Por qué? Proč?"

"Protože jak odsud vytáhneš paty, začneš žvanit. A když budeš žvanit tam, kde nemáš, jsem se svým plánem v troubě."

„Já budu žvanit? Já budu nežvanit, s nikým ne. Já utíkám pryč z tohoto města. Chci vrátit se do Puerta Rica. Na ae roplánu, víš? Sakra, já zařiznula tomu chlapovi hlavu, ty slyšela, ne? Všichni ty parchanti z jeho party pronásledují Angeliku. Jednou ráno já se budu probudit a budu mrtvola. Ty, Carmen, pusť Angeliku..."

"Tady zůstaneš!" řekla Virginie.

"Carmen, nebuď..."

"Tady zůstaneš!"

"Já tedy budu odejít. Já sama budu odejít, takhle..." p "Vidělas, co se stalo tomu olíca tovi

"Ach, ty jsi ošklivá, mrcha jsi ty," řekla Angelika. Vrátila se ke své židli a přeložila nohy křížem. Všimla si, že Hawes na ni upírá oči, usmála se na něho a pak si okamžitě stáhla sukni.

♀ Hawes si neprohlížel její nohy. Hawese totiž právě něco na padlo. K tomu nápadu potřeboval partnera a první krok -měl

64

♀

-li se plán povést - musel být podniknut nedaleko místa, kde seděla mladá Portorikanka. Nápad počítal s dvěma přístroji, jež ovšem musely fungovat. U jednoho si byl Hawes jist, že spustí okamžitě, zatímco u druhého předpokládal, že to může chvíli trvat -jestliže spustí vůbec. Nápad Hawese úplně oslnil. Fascinoval ho tak, že seděl a upíral zraky do prázdna a vypadalo to, že ohniskem jeho upřeného pohledu jsou Angeličiny nohy.

Teď bylo třeba využít toho, že dívka sedí blízko jednoho z těchto mechanismů, a protože pozornost Virginie Dodgeové musela být odpoutána, měla-li se první část plánu uskutečnit, přiloudal se Hawes k sedící Angelice a vytáhl z kapsy u košile balíček cigaret.

"Kouříš?" zeptal se.

Angelika přijala nabídnutou cigaretu. "Muchas gracias," řekla a vzhlédla Hawesovi do tváře, když jí připálil. "Ty líbíš moje nohy, policajste?" řekla.

"Máš hezký nohy," přisvědčil Hawes.

"Krásný nohy, to bych říkala," řekla Angelika. "Takový nohy budeš vidět ne často. Muy bueno, moje nohy."

"Muy, souhlasil Hawes.

Lhostejně a bez vzrušení Angelika řekla: "Chceš, že bys viděl taky, co je ostatní?"

Jestli zazvoní telefon, uvažoval Hawes, Virginie zdvihne sluchátko.

Odposlouchává všechny hovory a určitě nevynechá ani jeden, protože čeká, že by mohl volat Steve. A jestli se soustředí na telefon aspoň na okamžik, stačí mi to, abych udělal, co je třeba, abych začal a měl všechno připravené, až nastane příležitost. Dejme tomu, že bude jednat impulzivně, jak to bývá u lidí, když jsou... ne, to už předpokládám příliš moc! Ale možnost tu je. Tak, prosím tě, telefone, zvoň!

"Já se zeptala tebe," řekla Angelika.

"Co ses ptala?"

"Chceš vidět taky, co je ostatní?"

"To by nebylo špatný," souhlasil Hawes.

Visel očima na telefonu. Zdálo se mu, že ve dne telefon zvoní se zlomyslnou naléhavostí aspoň každých třicet vteřin. Normálně pořád někdo volá a oznamuje, že ho přepadli a okradli nebo zmlátili nebo napadli nožem, nebo že tam a tam došlo

65

♀

ke krádeži, vloupání či některému z tisíce přestupků proti zákonu, které jsou denním chlebem 87. revíru. Tak proč nezvoní teď? Že by dneska měli zloději neděli? Jenže nám se teď neděle nehodí - vůbec ne, protože Steve může každou chvíli vkročit do pastí. Miscolo krvácí z rány velký jako moje hlava a ta potvora tu dřepí s tou svou fľaškou nitroglycerínu a s tou svou čínanou pistolkou!

"Moc by se líbilo tobě," řekla Angelika. "Já nelhám. Vidiš moje prsa?"

"Vidím."

Telefone, zazvoň! Slyšel Angeličina slova a vtírala se mu do uší, ale on napínal pozornost, aby zaslechl jiný zvuk - ostré zvonění telefonu. Služebna mu připadala jako vakuum čekající na ten jediný zvuk.

"To jsou naturální prsa," řekla Angelika. "Podprsenku já nosím nikdy. Podprsenku ne. Ty věříš?"

"

Věřím."

, Já budu ukázat."

,

"Nemusíš, já ti věřím.

"

Tak co říkáš?"

"

Co říkám čemu?"

"Ty budeš promluvit s ostatními lidmi tady a budeš pustit Angeliku. Pak budeš přijít k Angelice, budeš?"

Hawes potřásl hlavou. "Lituju. Nedá se svítit."

"Proč nechceš? Angelika pěkná ženská."

Hawes přikývl. "Angelika pěkná ženská," souhlasil.

"Ale proč?"

"Tak za prvé. Vidíš tu paní, co tamhle sedí?"

"

Sí."

"Nepustí odtud ani nohu, ať je pěkná nebo ne. Chápeš?"

"Sí. Já myslím, až ona bude odejít pryč, potom."

"Jestli vůbec někdy odejde," řekl Hawes. "A pak, já bych tě nemoh nechat odejít v žádném případě, víš? Protože tamhleten člověk, co stojí u vývěsní tabule, to je poručík, který velí naší skupině. A kdybych tě pustil, tak mě vyhodí nebo pošle do vězení nebo mě dokonce zastřelí."

Angelika kývala hlavou. "Ty nebudeš litovat," řekla. "Můžeš věřit, Angelika přimissima, můžeš věřit!"

"Já ti věřím, řekl Hawes.

66

♀

Nechtěl od ní odejít, protože musel být blízko ní, až telefon zazvoní, jestli vůbec zazvoní. Copak ten zatracenej pitomej krám jakživ nezazvoní? Přitom cítil, že se jejich konverzace octla ve slepé uličce, že se vyčerpala a dál už nemůže. Snažil se získat čas a zeptal se starou a věčně novou otázkou.

, "Jak ses dostala na ulici, Angeliko?"

"Já ne jsem se dostala na ulici," řekla. "Já jsem ne štetka."

"Nepovídej," řekl.

"No, někdy jsezn," řekla. "Ale jen když chci si koupit hezký šaty na Angeliku. Angelika je elegantská, ne?"

"

To je, to opravdu."

"Poslouchej, ty, přijdi k Angelice na návštěvu. Uděláme si to, ty a já."

"Má milá děvenko," řekl, "tam, kam ty půjdeš, tam se dělají jen pytle."

, ,Co?" řekla a telefon zazvonil.

Zvonění Hawese překvapilo. Automaticky se pootočil, aby dosáhl na zeď, ale pak si vzpomněl, že musí čekat, dokud Virginie nezvedne sluchátko. Viděl, jak Byrnes pokročil k přístroji na nejbližším stole a viděl ho, jak čeká, až mu Virginie dá znamení, že může zdvihnout sluchátko.

Služebnou se ozývalo ostré řinčení.

Virginie si přehodila pistoli do levé ruky. Pravou zdvihla sluchátko a kývla na Byrnese. Byrnes zdvihl sluchátko.

, ,Osmdesátá sedmá pátrací skupina, poručík Byrnes."

Copak, copak, odkdy u vás berou šéfové telefony?" řekl hlas.

Byrnes couval pozpátku ke zdi. Virginie Dodgeová byla pořád ještě částečně pootočená obličejem k němu, takže si netroufal zdvihnout ruku. Pak se pomalu otočila i s židlí a octla se k němu zády. Hawes zdvihl ruku.

Kdo je tam?" ptal se Byrnes do telefonu.

"Sam Grossmann z laboratoře. Kdo sis, prosím tě, myslel, že by to moh bejt?"

Termostat byl pevně zapsán do zdi. Hawes chytil páčku jednou rukou a rychlým trhnutím seřídil přístroj na nejvyšší teplotu.

Byl lahodný říjnový den a teplota ve služebně byla nastavena na 98 stupňů Fahrenheita.

67

♀

Devátá kapitola

Sam Grossmann byl detektiv a poručík a velice důkladný člověk. Méně důkladný člověk na místě

Ed McBain - Zub Za Zub
vedoucího policejní laboratoře by byl volal až ráno.

Bylo koneckonců za tři minuty šest a Sama Grossmanna čekala doma rodina k večeři. Ale Sam Grossmann věřil v práci v laboratoři, věřil v možnost odhalení zločinu a věřil, že jedno bez druhého nemůže být. Nedal si ujít žádnou příležitost, aby dokázal svým kolegům z pátraček, že laboratoř hraje veledůležitou

roli při pátrání a že by jí měli využívat co nejčastěji.
"Doktor si prohlíd toho mrtvého, Pete," řekl teď do telefonu.

"Kterýho mrtvého?"

"Starýho Scotta, Jeffersona Scotta."

"Aha, ano."

"To je Carellův případ?" zeptal se Grossmann.

Ano."

Byrnes mrkl okem po Virginii Dodgeové. Škubla sebou, jak mile padlo Carellovo jméno, a teď pozorně naslouchala,

co se říká dál.

"To je dobrý chlap," řekl Grossmann. "On je teďka tam, ve Scottovic vile?"

"Já nevím, kde je," řekl Byrnes. "Snad je tam. Proč?"

"Jestli je tam, tak by bylo užitečný se s ním spojit."

"Proč, Same? Doktor říká, že starý Scott zemřel následkem uškrcení. Víš něco o tom případě, Pete?"

"Četl jsem Carellovo hlášení."

"Jo, no tak starýho Scotta našli oběšenýho. Žádný zlomený vaz, nic takovýho. Uškrtil se. Vypadalo to jako sebevražda."

Pamatuješ se na ten případ s tím klukem Hernandezů nedávno

-jak to vypadalo, že se oběsil, a zatím to byla nadměrná dávka heroinu. Pamatuješ se na to?"

Ano."

"No, tak tohle není totéž. Tenhle chlap zemřel, protože se uškrtil, to by jako šlo."

68

♀

Ano?"

"Ale neuškrtil se na tom provaze. Neoběsil se sám."

"Co se tedy stalo?"

"Probrali jsme to důkladně s doktorem, Pete, a na beton máme pravdu. Oběť má na krku modřiny a to svědčí o tom, že ho někdo zardousil rukama a pak mu teprve zavázal šňůru kolem krku. Jsou tam taky stopy po šňůře i spáleniny, ale většinu modřin a podlitin způsobila lidská ruka. Snažili jsme se sejmut z kůže otisky prstů, ale nepovedlo se nám to. Ono se to vždycky nepovede, sejmut otisky z kůže..."

"Tak ty myslíš, že toho Scotta někdo zavraždil?"

"Jo," řekl Grossmann rozhodně. "Taky jsme se důkladně podívali na tu šňůru, na který visel. To samý jako u toho kluka Hernandezovýho. Směr vláken na šňůře ukazuje, že neskočil dolů ze stoličky, jak to vypadalo. Byl na ni vytažený. Je to vražda, Pete! Beze všech pochyb!"

"Hm. No, tak ti mockrát děkuju, Same. Jde o tohleto," řekl Grossmann. "Jestli myslíš, že Carella je teď tam, ve Scottovic vile, bejt sebou, spojil bych se s ním na to šup."

"Já nevím, jestli tam je," řekl Byrnes.

"Vždyť říkám, jestli. Protože jestli je tam, jeden z lidí v té vile je vrah a má ruce, který něco dovedou. A já mám Steva Carellu rád."

I

David Scott seděl s rukama křečovitě sevřenýma v klíně.

Ed McBain - Zub Za Zub

Měl ruce hranaté a ploché, pokryté lehkým bronzovým chmý řím, které se na hřbetě ruky kadeřilo. Stejně světle narezlé vlasy pokrývaly vršek jeho hlavy, ostříhané na vojenského ježka.

Za ním, daleko na řece, vysílaly vlečné lodi do vzduchu své teskné večerní kvílení.

Bylo deset minut po šesté.

Před ním seděl detektiv Steve Carella.

"Hádal jste se někdy se starým pánem?" ptal se Carella.

"Proč?" řekl David.

"Rád bych to věděl."

"Christina mi už o vás vyprávěla a o vašich názorech taky, pane Carello!"

69

♀

"

Ano?"

"Ano. Já a moje žena nemáme před sebou tajemství. Řekla mi, že vaše myšlenky se ubírají jistým směrem,

proti kterému máme - nebo aspoň já mám - velmi vážné námitky."

"To je mi líto, že máte proti němu námitky, pane Scotte.

Máte námitky taky proti vraždě?"

"O ty mi právě jde, pane Carello. A rád bych vám řekl toto.

My jsme Scottové. My nejsme nějaká přistěhovalecká

rodina, která žije v zavšivených brlozích na Culverově

třídě. My jsme Scottové. A já tu nemusím sedět a poslouchat

vaše rieodůvod něné obviňování, protože Scottové mají právníky,

kterí se vy pořádají s neschopnými detektivy. Takže, jestli

prominete, za volám hned teď jednoho z těch právníků a..."

, y "Posaďte se, pane Scotte v štěkl Carella.

"

Co...?"

"Posaďte se a přestaňte být tak zatraceně povýšený! Jestli chcete zavolat jednoho z těch Scottových právníků,

o nichž se zmiňujete, prosím, ale zavoláte ho ze zavšivené

služebny

87. revíru, kam odvedu vás a vaši ženu a vaše

bratry a každého, kdo se nacházel v domě, když se váš otec údajně

oběsil!"

"

To nemůže..."

, ,Můžu a udělám to! Teď si sedněte!"

, ,Já..."

"

Sedněte si!"

David Scott poslechl.

"Vidíte, že to jde. Já netvrdím, že se váš otec neoběsil, pane Scotte. Možná že ano. Sebevrazi nenechávají vždycky

dopisy na vysvětlenou a je docela možné, že váš otec

se opravdu zabil sám. Ale z toho, co se mi podařilo vyzvědět od

Rogera = "Roger je sluha a -"

"Roger mi řekl, že váš otec byl velmi veselý člověk, že měl rád život a bavilo ho žít. V posledních týdnech

se nezdál deprimovaný a vůbec, Roger ho viděl deprimovaného

velmi zřídka. Váš otec byl velmi bohatý, pracoval na něho

obrovské závody, měl nemovitosti v šestnácti z osmačtyřiceti

států.

Vdovec byl dvanáct let, takže se nedá soudit,

že by byl spáchal

sebevraždu ze zármutku nad smrtí své ženy. Krátce

řečeno, byl to šťastný člověk, který měl všechny důvody

žít. Snad byste mně vy mohl říct, proč by si takový člověk chtěl

vzít život?"

70

♀

"Já opravdu nevím. Otec neměl ve zvyku se mi svěřovat."

"Ne? Nikdy jste spolu nemluvili?"

"Ovšem že jsme spolu mluvili. Ale nikdy důvěrně. Otec nebyl sdílný. Nebylo lehké se s ním sblížit."

"Měl jste ho rád? Miloval jsem ho. Byl to můj otec, proboha!"

"Což by byl - podle moderní psychiatrie -- dostatečný důvod k tomu, abyste ho nenáviděl."

"Chodím k psychiatrovi už tři roky, pane Carello. A vyznám se v psychologii. Ale já jsem měl otce rád. A rozhodně nemám nic společného s jeho smrtí."

"Abychom se zas vrátili... Pohádal jste se s ním někdy?"

"Ano. Samozřejmě. Otcové a synové se snad vždycky trochu škorpí, ne?"

"Byl jste někdy tam nahoře v tom jeho vigvamu?"

"Byl."

"Byl jste tam včera odpoledne?"

„Ne.“

"Ani jednou?"

"Ne. Teprve když jsme přišli na to, že dveře jsou na zástrčku."

"Kdo na to přišel?"

"Alan. Šel pro starého pána a starý pán neodpovídal. Alan vzal za kliku, ale dveře nešly otevřít. Tak zavolal ostatní."

"Jak věděl, že je zavřeno na zástrčku."

"Dveře se ani nehnuły. Ani o milimetr. Prosím vás, jak jinak bychom mohli vědět, že je zástrčka zastrčená? Všichni jsme se pokoušeli je otevřít a ony pořád nic. Pak jsme to zkoušeli všichni najednou a zase marně: Pochopitelně, byly zavřeny na zástrčku zevnitř. A narážíte-li - s obratností hodnou slona - na vraždu, myslím si, že byste neměl zapomínat na tu zástrčku."

Není možné, aby někdo zabil otce, vyšel z pokoje a zamkl za sebou dveře. To je absolutně vyloučené."

"Jak to víte?"

"Dveře zapadají do rámu. Mezi dveřmi a dveřním rámem není ani skulina, pane Carello."

"Máte to nějak pečlivě prozkoumané."

"Přemýšlel jsem o tom, ale až když jsme objevili, že je otec mrtev. Přiznám se vám, napadlo mi, že ho třeba někdo zabil."

71

♀

Ne někdo z rodiny, chápete, ale někdo. A pak jsem si uvědomil, že to není možné. Protože ta zástrčka nemohla být zastrčena zvenčí, musila být zastrčena zevnitř a

v pokoji nebyl nikdo, jen otec. Takže to vylučuje vraždu."

"Pane Scotte, řekl Carella, "je mezi dveřmi a rámem tolik místa, aby se tamtudy protáhla silná bavlněná nit?"

"Proč se ptáte "Protože nití zavlečenou přes zástrčku a pak protaženou skulinou mezi dveřmi a rámem by se dala zástrčka zašoupnout. Nit by se pak vytáhla. Všechno zvenčí."

"U těchhle dveří a téhle zárubně to není možné. Takový zdatný detektiv jako vy si toho přece musel všimnout."

"

Čeho toho?"

"Na hořejší chodbě je strašný průvan, fouká tam z okna na konci haly. Ve vigvamu bylo ze začátku dost neútně, a tak si otec dal utěsnit dveře asi tak, jako by to byly dveře venkovní."

"A jak to je?"

"To se dají těsnicí kovové pásy kolem dveří a kolem celého rámu. Pásy do sebe zapadají a dveře jsou neprodyšně uzavřeny."

"Vsadil bych se, že ne tak neprodyšně, aby tamtudy neprošla bavlněná nit."

"Snad ne, pane Carello. Ale o to mi nešlo."

"Oč tedy?"

"Díky tomu těsnění šly dveře špatně zavírat. Těsnění bylo přiděleno na dveře dodatečně, až když otec zjistil, jak je místnost studená. Zástrčka tam byla dřív."

Proč to říkáte?"

"Protože když chtěl člověk zastrčit zástrčku, musel nalehnout na dveře vší silou - a otec něco vážil - a pak zasunout zástrčku do oka v rámu. Vím to. Byl jsem mnohokrát ve vigvamu, když ji otec zastrkoval. Chápete, kam mířím?"

"Ovšem. Jestliže bylo třeba vynaložit tolik síly na zastrčení zástrčky, je jasné, že ji nebylo možné zašoupnout zvenčí pomocí nitě. Chápu, kam míříte."

"Takže dejme tomu, že jsem otce nenáviděl, jestli chcete-což ovšem není pravda. Dejme tomu, že jsem bažil po svém podílu dědictví - což také není pravda, a dejme tomu, že jsme si všichni přáli, aby byl mrtev - což jsme si nepřáli. Dveře zavřené na

72

♀

zástrčku zůstávají dveře zavřené na zástrčku. Dveře, jejichž zástrčka vyžaduje, aby se člověk do nich opřel vší silou, chce-li ji zastrčit. Tou zástrčkou nehnula žádná nit zvenčí, pane Carello! Byla zavřena zevnitř. A jelikož víte, že to bylo takhle, musíte i vy připustit, že otec spáchal sebevraždu. Carella těžce vzdychl.

Obchody v šest zavřely. Teddy Carellová šla po ulici a uvažovala, má-li se zastavit na šálek kávy nebo ne. Jestli se zastaví, třeba si zkazí chuť. Steve jí slíbil přepychovou večeři a ona se s ním má setkat na stanici v sedm a rozhodně mu nebude kazit radost jen proto, že náhodou dostala chuť na šálek kávy! Mimoto byl takový překrásný a lahodný den, jako by ani nebyl říjen.

Říjen byl její oblíbený měsíc, i tehdy, když se choval tak, jak se slušelo a patřilo na roční dobu. Jediný měsíc, který poskytuje pastvu pro oči, ale já jsem zaujatá, já vylučuju své bezcenné uši - to zní úplně orientálně - ve prospěch svých hltavých očí, ale ať, proč bych nebyla zaujatá, vadí to někomu?

Jak asi budu vypadat v mateřských šatech?

Příšerně.

Budu jako sud.

Bude mě Steve mít rád?

Ovšemže mě bude mít rád, jsem hloupá, že o tom pochybuju.

Jen proto, že se žena najednou nadme jako balón a ztratí štíhlý pas a prsa jí klesnou a má veliký a široký... Proboha, on mě bude nenávidět!

Ne! Bude mě milovat! Láska je trvalá a láska je dobrá věc a láska je... že bych ho milovala, kdyby najednou vážil čtyři sta kilo? Opravdu?

Ano, milovala bych ho, i kdyby vážil pět set kilo. Ale jemu se líbí moje postava a možná že... Nerisknu to. Budu držet dietu a hlídat svou váhu a zajdu za poručíkem Byrnesem a požádám ho, aby přidělil všechny případy, kde jsou hezké

vdovy, těm, co se ještě neoženili.

Žádná káva nebude, a je to. Káva sama o sobě nemá pravděpodobně moc kalorií, ale zato cukr spoustu. Žádná káva.

73

♀

Budu se procházet a koukat na výklady, to je pro postavu náramně prospěšné. Anebo bych měla jít na stanici?

Třeba bude Steve zpátky dřív, než si myslel. Mohla bych ho překvapit. Ano, to asi udělám. Půjdu na stanici a počkám na něho. Ještě si to rozmyslím. Třeba bude rád, když vejde do služebny a najde tam překvapení.

I

Dotyčný člověk kráčel se skloněnou hlavou.

Nefoukal žádný vítr, tedy silnější vítr, byl to spíš mírný,

hladivý šelest vzduchu, ale člověk kráčel s hlavou skloněnou, protože se v tomto městě necítil ve své kůži, nepřípadal si jako někdo. A tak stáhl hlavu mezi ramena, jak jen nehlouběji dovedl, skoro jako želva, když se brání proti ráně, která by mohla přijít.

Byl dobře oblečen. Měl na sobě tvídový oblek a úhlednou modrou vázanku připíchnutou k bílé košili malíčkým zlatým špendlíkem. Na nohou měl tmavomodré ponožky a černé mokasíny a věděl, že vypadá jako kterýkoli jiný muž, krácející ulicemi, a přece se tady necítil jako skutečná osoba, jako individuum, jako člověk, který může kráčet s hlavou vztyčenou a vzpřímenými rameny - to mu udělalo město, to město v něm vyvolalo pocit, že nikomu nepatří, že neexistuje. A tak kráčel s rukama v kapsách a s hlavou skloněnou.

A protože měl hlavu skloněnou, všiml si náhodou modrého listu papíru, který ležel na chodníku. A protože nikam zvlášť nespíchal v tom nepřátelském městě, kde se cítil tak málo důležitý, zdvihl papír a zvědavě si ho prohlížel hnědýma očima.

Modrý list papíru byl originál hlášení pátracího oddělení, které Meyer Meyer napsal a vyhodil z okna v prvním patře policejní stanice. Kopie nebyly nikde v dohledu. Na chodníku ležel jen jeden modrý list a člověk ho sebral a prohlédl si ho a pak šel k velkému koši na odpadky, který stál pod lampou na rohu bloku. Odpadový koš se skvěl nápisem: Udržuj své město v čistotě! Člověk zmačkal Meyerův vzkaz a hodil ho do koše na odpadky. Pak si zas vrazil ruce do kapes, stáhl hlavu mezi ramena

74

♀ a kráčel dál svou cestou tím nepřátelským městem. Ten člověk se jmenoval Juan Alverra a před třemi měsíci přijel z Portorika. V celém městě se nenašel nikdo, kdo by se pokusil naučit Juana angličtině -- jazyku, jímž Meyer napsal své SOS. Juan Alverra četl a psal jen španělsky.

Desátá kapitola

Cotton Hawes nenápadně zavřel nejdřív jedno okno a pak druhé. Dusná noc se opírala svou černou tmou do okenních tabulek a cedila se dovnitř drátěnými kosočtve rečky sítě. Šest žárovek visících ze stropu a rozsvěcovaných jediným vypínačem, který byl skryt za zábradlím nedaleko vě šáku, chabě chránilo místnost proti náporu tmy. Úřadovnou se rozhostilo tvrdošíjné ticho, ticho vyčkávání.

I

Angelika Gomezová seděla na kancelářské židli, nohy v lo dičkách s vysokými podpatky zkřížené, a netrpělivě pokyvovala jednou nohou. Kabát měla přehozený přes opěradlo židle.

Narásená vystřižená blůza odhalovala značnou část jejího -jak sama priznala - nespoutaného poprsí. Seděla a myslela na své záležitosti -snad na muže, jemuž prořízla hrdlo, jenž se jmenuje Kásim a jehož přátelé se na ni mohou vrhnout ve

jménu krevní msty, snad na nesmlouvavou paži zákona nebo na krásný a pro stý ostrůvek v Karibském moři, kde nikdy nepřestává svítit slunce, kde pomáhala v sezóně sklízet cukrovou trtinu a v noci si hluboce přihýbala z láhve rumu, zatímco ze sametově černých kopců se ozývaly kytary. U stolu vedle ní seděla Virginie Dodgeová v parádním černém oděvu: černý plášť a černé šaty, černé boty a černá kožená kabelka. Hubené bílé nohy a hubená bílá tvář. V pěsti modro černá ocelová pistole a na stole bezbarvá olejovitá třaskavina. Prsty levé ruky nervózně bubnovaly do desky stolu. Oči, hnědé až do černa, slídily po pokoji jako draví ptáci, kteří hledají úkryt. A nakonec utkvěly vždy znova a znova na chodbě za zábradlím a čekaly, až se objeví detektiv, který poslal jejího muže do vězení. Za ní, nedaleko objemných zelených skříní s kartotékami, ležel na podlaze policejní úředník Alf Miscolo. Miscolo byl v bezvědomí, zápasil o dech, hrud a hlavu měl v ohni a nevěděl, že možná umírá. Miscolo nevěděl nic. V prázdnotě jeho vědomí

76

♀

se mu zdálo, že je opět chlapcem. Zdálo se mu, že je předvečer pálení čarodějnic, že malý kluk Miscolo nese balíky papíru, které se pak házejí na ohromnou hranici, založenou uprostřed hlavní třídy ve městě, a byl šťasten. Cotton Hawes by byl rád věděl, zda se v místnosti dělá větší horko. Ale jak to zjistit? On sám se potil pořádně, jenže on byl veliký a statný a potil se, kdykoli o něco šlo. Když byl detektivem na 30. revíru, to se příliš nezapotil. Třicítka byla nóbl revír a Cotton, po pravdě řečeno, nebyl tehdy moc rád, když ho přeložili na sedmaosmdesátku. Byl přeložen v červnu a teď byl říjen - jen čtyři mizerné měsíce - a najednou je tady, 87. revír je jeho domov, pracuje se zdejšími detektivy, zná je a strašně mu záleží na osudu jednoho jediného z nich, Steva Carelly. Snad má poručík pravdu. Hawes nechápal chod Byrnesových myšlenek, a tak se domníval, že Byrnes je ochoten nechat Carellu zemřít proto, aby zachránil ostatní. Možná že Byrnes uvažuje správně. Možná že je to naprosto morální a naprosto logické, nechat Carellu namaširovat rovnou do rány té ženské s její osmatřicítkou. Ale Hawesovi se to nezdálo. Sedmaosmdesátka, jak zjistil, byla zvláštní revír a její pátrací skupina byla zvláštní skupina. Nechtěl být přeložen, neuznával periferii a její obyvatele, odmítal už předem příslušníky skupiny a prohlašoval je za cyniky bez iluzí ještě dřív, než je poznal. Brzy zjistil, že je to všechno jinak. Přišel na to, že obyvatelé periferie jsou taky jenom lidi. Měli stejné radosti jako on a museli snášet mnoho nepříjemností, které on nikdy ani nepozná. Toužili po lásce a po úctě a stěny činžáku nebyly vždy klecí, v níž žijí zvířata. To se dověděl od svých kolegů. Viděl všechny a každého v nich v akci a viděl, že se na svůj revír a zločinnost v něm nedívají růžovými brýlemi mámení. Viděl, že dovedou srazit zloděje k zemi bez mrknutí a bez dodatečného zpytování duše. Zločin byl pro ně zločin a ani jeden policista z 87. revíru se nesnažil nějakými výklady zlehčovat jeho zlo. S překvapením však Hawes zjistil, že detektivové ze sedmaosmdesátky si potrpí na jiný pojem, který jim však vůbec nebrání v tom, aby účinně prosazovali zákon. Tímto pojmem

77

♀

byla spravedlnost. V rámci tohoto pojmu věděli velmi dobře, kdy být drsní a kdy chápaví. Zloděj byl pro ně zlodějem - ale člověk člověkem. Spravedlnost. A Cotton shledával tento pojem v rozporu s tím, že se detektivové ze sedmaosmdesátky museli denně střetávat s násilnými činy a náhlou smrtí. A teď, v této službě, kde spravedlnost panovala jako nevyslovené krédo, se všichni octli v situaci, která byla absolutně nespravedlivá, absolutně nelogická, a přece tu byla. Ani se nehnila, byla nelogická, nespravedlivá, ale seděla tady a čekala. Je možné, že uvažování Virginie Dodgeové se zakládá na jakési primitivní spravedlnosti. Oko za oko, zub za zub, nestojí to tak v bibli? Hawesův otec byl pobožný člověk, který věřil, že Cotton Mather byl největší puritánský kazatel, a pojmenoval svého syna po něm, aby uctil památku tohoto vystěhovalce hledače

Boha, který se zavlilým fanatismem pronásledoval čarodějnice. Jeremiaš Hawes odpustil Salemu*) jeho procesy s čarodějnicemi a prohlásil je za osobní a malicherné akty msty, přirozené ve městě, které se živilo svým vlastním strachem. Dal rozhřešení Cottonu Matherovi, který se zasloužil o to, že šílené pronásledování čarodějnic zašlo tak daleko.

A teď tu byla Virginie Dodgeová a její vlastní honička na čarodějnice. Steve Carella jí nenapravitelně ublížil: poslal do vězení jejího manžela a ten tam zemřel. Možná že ctihodný kněz Parris měl podobné pocity v roce 1692, kdy mu měšťané salemští podobně ublížili, protože se s ním handrkovali o množství dřeva, které bude potřebovat na otop na zimu. Možná že kněz Parris, aniž si toho byl vědom, přihazoval tak horlivě do ohňů, v nichž hořely čarodějnice, protože chtěl oplatit malicherným měšťanům jejich ošklivé chování. Ale v jednání Virginie Dodgeové nebylo nic bezděčného. Přišla sem vraždit, přišla sem ukojit svou šířavou touhu po pomstě.

V roce 1692 žilo mnoho rozumných lidí. Rozumní lidé byli dnes i tady ve služebně. A přece rozumní lidé dovolili, aby se „čarodějnice“ věšely. Dovolí dnes zdraví lidé tady, tváří v tvář

*)). Salem, město v Nové Anglii, neblaze proslulé svými procesy s čarodějnicemi na konci 17. století. (Pozn. překl.)

78

♀

rozsudku fanatické Virginie Dodgeové, aby byl pověšen Steve Carella?

Jestlipak je tu už větší horko, přemýšlel Hawes.

Rozhlédl se po místnosti. Willis měl uvolněnou kravatu.

Jestli se v místnosti opravdu udělá větší horko, říkal si zoufale, doufám, že se o tom nikdo nezmíní, že nikdo nepůjde k termostatu a neseřídí ho na normální teplotu.

Opřen o vývěsní tabuli nedaleko věšáku pozoroval Hawese přimhouřenýma očima poručík Byrnes.

Ze všech lidí v místnosti si jediný Byrnes všiml, že Hawes pohnul páčkou termostatu. Když mluvil do telefonu s Grossmannem, zahlédl, jak se Hawes rychle přitočil ke zdi a seřídil termostat. Pak ho viděl, jak zavírá obě okna, a pochopil, že Hawes něco zamýšlí, že oba ty činy spolu souvisejí a že to nejsou náhodné pohyby bezmyšlenkovitého člověka.

Teď přemýšlel, o jaký plán asi jde.

On viděl, co Cotton udělal, ale byl si téměř jist, že z ostatních si toho nikdo nevšiml. A jestliže Hawes spoléhá na horko, co se stane, jestli někdo prohodí za chvíli něco o vedru? Může to být kdokoli. Bert Kling už měl svlečené sako a právě si utíral čelo. Angelika Gomezová si vyhrnula sukni nad kolena jako děvče, které sedí na lavičce v parku a vystavuje se větříku od řeky. Kdopak řekne první: "Tady je ale příšerné vedro!"

A proč vůbec Hawes chce, aby tu bylo horko?

Věděl, že Hawes ho špatně pochopil. Měl pocit, jaký mívá člověk neprávem osočený z rasové zaujatosti jen proto, že někdo nepochopil jeho poznámku. Hawes samozřejmě ještě nebyl na sedmaosmdesátce v době, kdy byl zavražděn Hernandez.

Hawes nevěděl, jak pevné je pouto mezi Byrnesem a Carellou, nevěděl, že Byrnes by se s radostí postavil tváří v tvář kanonádě, kdyby to Carellovi pomohlo.

Ale Byrnes měl ještě jeden problém: problém velitele. A s odvěkou logikou generálů v bitvách věděl, že nemůže myslet na život jediného člověka, když jsou v sázce životy mnoha dalších.

Mít tak Virginie Dodgeová jako zbraň jen tu zatracenou pistoli, milerád by se byl před ní postavil. Jenže Virginie měla ještě láhev třaskaviny.

79

♀

A kdyby střílila do láhve, vylítne služebna do povětří a s ní i všichni přítomní. Byl Carellovi nesmírně zavázán, ale nemohl

- jako velící důstojník mužstva se nemohl pustit do rizika, jež by za cenu jediného života ohrozilo životy všechny.

Doufal, že Hawesův plán není příliš troufalý.

A trpce si přitom myslel, že jakýkoli plán je příliš troufalý, pokud tu stojí a civí na ně flaška nitroglycerínu.

I

Bert Kling se začínal potit.
Už už chtěl jít k oknu, ale najednou si na něco vzpomněl.

Nezavíral je právě před chvílí Cotton?
Neviděl právě Cottona, jak...?

A neurčoval teplotu v místnosti termostat? Saha někdo na termostat? Cotton?
Má Cotton nějaký plán?

Možná že ano, možná že ne. Ale pro každý případ ať je z Berta Klinga radši
mastný flek na podlaze, než aby tu otevřel okno. Zvědavě vyčkával a potil se, až
byl mokrá jako myš.

I

Hal Willis chtěl právě pronést něco o tom, že je tady hrozný hic, když si všiml,
že Bert Kling má košili na mnoha místech promočenou potem. Jejich oči se na
okamžik setkaly. Kling si otřel čelo rukou a setřásl pot na podlahu.
V mžiku něměho porozumění si Hal Willis uvědomil, že v služebně je takové vedro,
protože to někdo chce.

Pátral v Klingových očích, ale víc v nich nenašel.
Ačkoli se na něho trenýrky začaly lepit, vrtěl se trpělivě na židli a snažil se
usadit pohodlněji.

Meyer Meyer si utřel kapky potu z horního rtu.
Je tu vedro jako v pekle, myslel si, jestlipak někdo našel mé papírky?
Takové děsné vedro, proč to k sakru někdo nezavře? Podíval se na termostat.
Cotton Hawes stál u zdi, oči upřeny na Virginii Dodgeovou. Každý by si pomyslel,
že je na stráž a něco hlídá.
Co to kruci ten chlap hlídá?

80

♀

Hej, Cottone, myslel si, natáhni se k tomu zatracenému termostatu a stáhni to
trochu!

Už měl ta slova na jazyku.

A pak ho zas napadlo, jestli někdo našel jeho formuláře.

A jak o tom uvažoval, zabloudil myšlenkami pryč od vedra a Meyer - divné u
člověka, který nevzkročil do synagogy dvacet let - se začal tiše hebrejsky
modlit.

I

Angelika Gomezová natáhla nohy před sebe a zavřela oči.

V místnosti bylo velice teplo, a když Angelika zavřela oči, představovala si, že
leží na skále v horách a slunce pere kolmo do jejího osmahlého těla. V Portoriku
ráda šplhávala po stezkách starých jako svět, ukrytých v šťavnaté tropické
květeně.

A pak najednou našla skrytou mýtinu, plnou divokého kapradí, a na ní plochou
skálu. Angelika shodila šaty a nastavila prsa polibkům slunce.

Neurčitě přemýšlela, proč na ulicích města není slunce. Byla líná, neotvírala
oči a dovolila vedru, aby se jí zmocnilo. Mimo čas a prostor, hlavu plnou
karibského moře, užívala horka a doufala, že nikoho nenapadne otevřít okno.

Najednou zazvonil telefon.

Virginie Dodgeová od svého velitelského stolu pokynula Klingovi, který zvedl
sluchátko a čekal, až Virginie udělá totéž.

Znovu kývla.

"

87. pátrací skupina, detektiv Kling."

"Haló, je tam Carella

"

Kdo mluví?"

, ,Atchison z laborky. Kde je Carella?"

"

V terénu. Mohu mu něco vyřídit?"

"Jo, asi to bude nejlepší. Kdo že jste?"

"

Bert Kling."

, My se neznáme, že ne?"

,

"

Záleží na tom?" zeptal se Kling.

"Já jsem rád, když vím, s kým mluvím. Poslyšte, ta vražda v Scottovic vile..."

"

Ano?"

81

♀

♀ "Sam Grossmann mi dal pár fotek. Futra dveří."

Ano?"

Víte něco o tom futru?"

"Carella mi o tom něco říkal. Povězte mi, co víte vy a já mu to vyřídím."

"Co tak spěcháte? Vy si nepovídáte rád?"

"Šíleně rád. Jenže teď zrovna tu máme moc práce."

"To já si tuze rád popovídám," řekl Atchison. "Je to změna, víte? Přál bych vám, abyste tu seděl celej

den se zkumavkama a snímkama a zářivkama. Přál bych vám, abyste

musel zkoumat šaty, který páchnou krví a hnísem a hnusem,

jak je den dlouhej. Pak by vám trocha popovídání nevadila."

"Puká mi pro vás srdce," řekl Kling. "Co je s tím futrem?"

"Měl bych už bejt doma. Místo toho tu vyvolávám celej den fotografie, abych vám pomoh, vy budižkničemové.

A ani mi nejste vděčnej."

"Já vám pošlu nějaký špinavý prádlo, abyste moh zkoumat prádelní značky, nechcete?" řekl Kling.

"Srandy až na půdu. Jen aby bylo špinavý, my na jiný nejsme zvyklí. Takový, co páchne krví a hnísem a h..."

"Jo, já vím. , "Jak že jste povídal, že se jmenujete?"

"Bert Kling.

"Vy jste známej srandista, že jo, klingu?"

"Kling a Cohen, ještě jste o nás neslyšel?"

"Ne," řekl Atchison nevlídně.

"Imitace ptáků, komickej tanec a jiný žertovný výstupy. Vy stupujem na židovských křtinách a írských svatbách.

Vy jste nikdy neslyšel o Klingovi a Cohenovi?"

"Ne. To má bejt další vtíp?"

"Já si jen s váma povídám. Po tom přece bažíte, nebo ne?"

"Nebuďte ksakru tak úslužnej. Jednou sem přijdete a budete chtít, abysme pro vás něco udělali, a já vám

hodím na hlavu ranec špinavýho prádla!"

"Rekněte mi, co je s tím futrem?"

"Snad bych vám to neměl ani říkat. Namáhejte se s tím sami!"

"Jak je libo.

"Jo, a Sama klepne pepka. Co spolu mají, on a ten Carella?"

82

♀

Člověk by řek, že je to Samův zeť nebo něco, jak okolo něho skáče."

"

Naopak," řekl Kling. "Steve je jeho otec. To víte, to je silný příbuzenský pouto."

Na drátě nastalo dlouhé mlčení. Pak řekl Atchison jízlivě:

"V zájmu vašeho čísla doufám, že Cohen je legračnější. Chcete si poznamenat fakta?"

"Čekám na to, řekl Kling.

"Dobrá. Vyvolal jsem ty fotky a prohlíd je. Na vnitřní straně futra, tam, co visela ta urvaná zástrčka, jsou stopy po něčem.

Visela za jeden šroubek, chápete, a prej se utrhla, když ty mužský páčili dveře sochorem."

"

Pokračujte."

"Tak teda ono to vypadá, jako by někdo použil dláta nebo šroubováku, aby odšrouboval zámek zevnitř."

"Cože?"

"Že ten sochor, co ho použili zvenčí, ten rýgl neutrh. Našli jsme stopy, který svědčí o tom, že byl utržen zevnitř. Futro je celý poškrábaný. Ten, kdo to udělal, měl asi moc naspěch."

"

To tedy znamená, že dveře nebyly zavřeny na zástrčku?"

"

Přesně."

, ,Tak proč je nemohli otevřít?"

"To je tak říkajíc jádro pudlíka, pane klingu. Proč nemohli tři chlapi jako hory otevřít dveře, který nebyly zastrčený?"

Mysleli jsme si, že je zapřelo tělo, jak tam viselo. Ale tři silný chlapi by byli dveře otevřeli, i přes to tělo. Buď to, nebo by byla praskla šňůra. Takže v tom to není."

"

A v čem tedy?"

, ,Já vám poradím, co máte udělat," řekl Atchison.

"

Co?"

"Poradit se s Cohenem, řekl Atchison a zavěsil.

Kling položil sluchátko do vidlice. Virginie Dodgeová položila své.

, Dá se Carella nějak sehnat?" zeptala se.

, "Nedá. Já nevím, kde je," lhal Byrnes.

♀

"

Neměli byste mu říct všechny tyhle vzkazy?"

"

Měli."

"

Tak proč ho nezavoláte a neřeknete mu to?"

"Protože nevíme, kde je.

83

♀

"Nemohl by být v tý Scottovic vile? Ta vražda se přece stala tam, že?"

"Ano, tam, jenže jestli vyslychá podezřelý, tak může být leckde."

"

Proč nezkusíme Scottovic vilu?"

"Proč bychom to dělali "Protože jestli je tam, chci, abyste mu řekli, že se má okamžitě vrátit sem. Je tu příšerný vedro a mě už omrzelo čekat."

"Já nemyslím, že by tam byl," řekl Byrnes rychle. "Kromě toho, jestli budu chtít, aby se mermomocí vrátil sem, bude se mu to zdát podezřelý."

"Proč by se mu to mělo zdát podezřelý?"

"To snad pochopíš i ty, že vražda má přednost před vším ostatním."

Virginie Dodgeová o tom chvíli přemýšlela. "Ráda bych věděla, jestli lžete nebo ne," řekla. Ale už nenaléhala na Byrnese, aby zatelefonoval.

V přízemí seděl Dave Murchison v místnosti dozorčího za vysokým stolem, který vypadal téměř jako soudcovská stolice a byl na něm nápis vyzývající všechny návštěvníky" aby zde sdělili důvod své návštěvy. Dave Murchison seděl a díval se otevřenými dveřmi stanice ven na ulici.

Byl krásný večer a Murchison přemýšlel, co asi dělají za takové noci normální občani. Procházejí se v parku se svou milou? Milují se při otevřených oknech? Hrajou karty nebo mah-jong nebo se někde muchlují?

Určitě nesedí za stolem a neodpovídají na telefony.

Bez prodlení.

Co tím kčertu starej myslel?

Murchison se snažil zrekonstruovat v duchu rozhovor s poručíkem. Šel se nahoru podívat, co tam ti blázni dělají takový rámus a poručík řek, že to bylo nedopatření a on řek něco jako že dobrá, pokud je všechno v pořádku, a poručík řek, že je úplně nebo tak nějak a pak... tady to začíná bejt důležitý, tak abysme to měli správně.

Řek poručíkovi: "No tak když je všecko v pořádku, tak nashle, Pete."

84

♀

A Byrnes odpověděl: "Bez prodlení."

Tohle teda byla na starýho moc divná odpověď, protože v policejním žargonu "Bez prodlení" znamená "Podejte okamžitě hlášení".

Jak moh podat hlášení, když už stál před poručíkem?

Tak přirozeně řek: Co?

A starej na to nic, jen tam stál a tak nějak divně se usmíval.

Bez prodlení.

Okamžitě podejte hlášení!

Mínil tím starej něco? Anebo to jen tak plácnul?

A když něco mínil, tak co? Okamžitě podejte hlášení. Podejte hlášení komu? Nebo podejte hlášení o tom nedopatření? Takhle to myslel?

Ale starej řek, že to bylo nedopatření, a taky to nahoře vypadalo docela normálně. Chtěl, aby podal hlášení o tom nedopatření? Takhle to myslel?, Ne, to nemá hlavu ani patu. Když pistole vystřelí nedopatřením, není to zrovna moc

dobrá vysvědčení pro poručíka, takže by si sotva přál, aby se o tom podávalo hlášení. Ale, dělám z komára velblouda, říkal si Murchison. Starej se uvtípnul a já v tom něco hledám. Měl bych bejt nahoře a pracovat s detektivama, to je ono. Měl jsem bejt detektivem, to je vidět z toho, jak si tady lámu hlavu takovou pitomostí, jako je pár hloupejch slovíček, který starýmu uklouzly. To dělá to babí léto. Měl bych bejt doma v Irsku a líbat se s irskejma holčkama.

Bez prodlení.

Podejte okamžitě hlášení.

Zelené světýlko na Murchisonově manipulačním pultu se rozsvítilo. Volal jeden ze strážníků. Murchison zapíchl kolík do otvoru a řekl: "87. revír, seržant

Murchison. Ahoj, Baldy.

Jo., O.K., to jsem rád. Buď zdrav a šlapej!"

Na západní frontě klid, myslel si Murchison. vytáhl šňůru.

Bez prodlení, myslel si.

Virginie Dodgeová náhle vstala.

"Všichni sem, řekla. "Sem, na tuhle stranu. Pospěšte si, poručíku, a hezky pryč od toho věšáku!"

Angelika se protáhla, uhladila si sukzii přes boky a přešla

k zamřížovaným oknům. Hawes opustil své místo u termostatu a připojil se k ostatním, kteří se začali trousit k oknům. Byrnes ustoupil od věšáku.

Pistole míří na láhev," řekla Virginie, "tak žádný hlouposti!"

Prima, myslil si Hawes. Nejen že si všimla toho vedra, ale ještě má plnou hlavu starostí s flaškou. Klapne to, kristapána, první část plánu klapne! Aspoň doufám.

Virginie ustupovala pozpátku k věšáku. Rychle shodila kabát z levého ramene, pistolí v pravé ruce přitom stále mířila na láhev s nitroglycerínem na stole. Pak si přehodila pistoli do levé, shodila kabát z pravého ramene, a aniž se otočila, pověsila ho na věšák.

"Je tu vedro jak v pekle," řekla. "Nemůžete s tím někdo něco udělat?"

"Já to udělám, řekl Hawes a okamžitě šel k termostatu.

Usmíval se. Díval se přes pokoj tam, kde beztvary černý kabát Virginie Dodgeové visel na věšáku vedle willisova klobouku a pláště.

V levé kapse Virginieina kabátu byla pistole, kterou sebrala v kanceláři poručíka Byrnese.

Jedenáctá kapitola

Je to kupodivu, myslil si Hawes, jak to šlo jednoduše. Kdyby všechno v životě šlo tak snadno jako první část jeho plánu, měl by každý člověk na světě svůj soukromý růžový oblaček, na kterém by se blaženě vznášel v povětří. Ale právě ta snadnost, s kterou si Virginie sundala plášť i s pistolí, způsobila, že v něm zahlodala pochybnost. Nebyl pověřčivý, ale na akce, které vycházely bez komplikací, se díval poněkud skepticky. Je snad úspěch první části plánu špatným znamením pro část druhou?

Úzkostlivě probíral v duchu svůj plán krok po kroku.

Pistole byla teď tam, kde ji chtěl mít, to jest v kapse kabátu, který visí na věšáku nedaleko vývěsní tabule. Mezi věšákem a vývěsní tabulí, na nevelkém kusu stěny nedaleko zábradlí je vypínač, kterým se rozsvěcují stropní lampy. Hawes si představoval, že se přiloudá k vývěsní tabuli, bude se tvářit, že si opisuje něco z pátracích oběžníků, a potom - až a jestliže se naskytne příležitost - zhasne a sáhne do kabátu pro Byrnesovu pistoli. Nepoužije pistole hned, protože nechtěl rozpoutat boj na pistole na dálku, rozhodně ne s láhví nitroglycerínu na stole před Virginii. Nechá si pistoli, dokud z ní nebude moct bezpečně vystřelit, aniž by způsobil obrovský výbuch.

Nezdálo se mu, že by se plán mohl nepovést. Vypínačem se rozsvěcovala a zhasínala všechna světla v místnosti. Jedno stisknutí a všechny lampy zhasnou. Na to, aby se chopil pistole, schoval ji a opět stiskl vypínač, nepotřebuje víc než tři vteřiny.

Střelí Virginie do láhve s nitroglycerínem v těch třech vteřinách?

Nevěřil, že by střelila.

Za prvé, i kdyby střelila, místnost bude v úplné tmě a ona se pravděpodobně nestrefí.

Pravda je, že je to sakramentskej risk, tohleto, říkal si.

Nemusí ani vystřelit, hochu! Úplně stačí, aby láhev smetla ze stolu, a na shledanou na věčnosti!

Ale on sázel na něco jiného, na normální reakci člověka,

♀ který se najednou octne v úplné tmě. Nebude se Virginie v nastalém zmatku domnívat, že kiksla elektrárna nebo něco podobného? Nepočká se střelením a se shazováním láhve na zem aspoň tak dlouho, dokud nezjistí, co se děje? Mezitím už bude zase světlo a Hawes si vymyslí nějakou výmluvu, něco jako že zhasnul nedopatřením.

Musí to ale být sakra dobrá výmluva řekl si.

4přavdu musí? Jestliže bude všechno zdánlivě tak, jak to bylo

před-zhasnutím, nebude stačit jakékoli alibi? Anebo si Virginie vzpomene, že

měla v kapse kabátu pistoli? Jestli si vzpomene, tak si to spolu rozdají na místě, nedá se nic dělat, nitroglycerín anebo nenitroglycerín. Aspoň na tom budou stejně, pistole proti pistoli.

Znovu v duchu probral všechno krok za krokem. Nejdřív přistoupí k vývěsní tabuli, bude si opisovat něco na papírek, pak prudce zhasne světla, sáhne po pistoli...

Počkat!

Na konci chodby, právě u začátku železného schodiště, je ještě jeden vypínač. Tím vypínačem se rozsvěcují lampy na chodbě a ve služebně, takže není třeba jít po celé dlouhé chodbě potmě, přichází-li člověk do prvního patra budovy. Hawes přemýšlel, zda je třeba provést něco s tímto vypínačem, když chce mít v služebně tmu, aby mohl provést, co si usmyslel. Rozhodl se, že ne. Doufal, že oba vypínače fungují nezávisle a že oběma se mohou buď rozsvítit nebo zhasnout všechna světla. Ať to radši takhle je, pro každý případ. Virginie Dodgeová už jednou užila své pistole a zřejmě by si nic nedělala z toho, kdyby stiskla spoušť podruhé.

Tak do toho, ať je to hotovo, řekl si.

vykročil.

"Hej Zastavil se. Angelika Gomezová mu položila ruku na paži.

"Máš cigarillo?" zeptala se.

Ovšem," řekl Hawes. Vytáhl svůj balíček a jednu vytrásl. Angelika si vzala, přilípla si ji na plný dolní ret a čekala. Hawes rozškrtl sirku a zapálil jí cigaretu.

"Muchas gracias," řekla. "Ty máš dobře vychovaný způsob.

To je moc důležitý."

"Jo," řekl Hawes, ale sotva se hnul, dívka ho opět chytila za rukáv.

88

♀

Víš co?"

Co?"

"Tohle město já nenávidím. Víš proč?"

"Ne, proč

Nemá dobře vychovaný způsob. To je pravda pravdická."

"Ono je to všude všelijak," řekl Hawes netrpělivě.

Znovu se chtěl vzdalit, ale Angelika řekla: "Kam ty spě cháš?" a tentokrát se Virginie Dodgeová otočila od stolu a po dívala se podezíravě na Hawese.

Vůbec nespěchám," řekl Angelice. Cítil, jak se mu Virgi niiny oči zavrtávají do zad jako dva neúprosné vrtáčky. Pro nikaly až k páteři.

"Tak ty se posad," řekla Angelika. "Povídej ty mi něco.

V tvém městě nikdo nemá čas na popovídat si. U nás na ostrově to není tak. Na ostrově má každý čas na děláni všeho."

Hawes váhal. Virginie Dodgeová ho pořád ještě pozorovala.

Zatvářil se, jako že nespíchá, přitáhl si židli a posadil se.

Lhostejně, možná že až příliš lhostejně, vytrásl z balíčku další cigaretu a

zapálil si. Všiml si, že se mu třese ruka. Tvářil se, že Virginii naprosto

ignoruje, a předstíral, že ho zajímá pouze společnost temperamentní Angeliky

Gomezové. Ale jak nyní zadýmal z cigarety, napadlo ho: Jak dlouho to může trvat, než si ta ženská vzpomene, že nechala v kabátě pistoli?

"Jak jsi dostal ten bílý kus ve tvých vlasech?" ptala se Angelika.

Bezděky se dotkl bílé skvrny nad pravým spánkem.

"Jednou mě jeden člověk bodl nožem, řekl. "A pak už mi narostly bílý."

Kdo tebe bodl?"

To je dlouhá historie."

Mám moc a moc času."

Ale já ne, myslel si a pak si uvědomil, že ho Virginie pořád ještě pozoruje, a

byl by si přál vědět, zda ví, že on se chystá něco spískat, a cítil, jak se mu nervozita usazuje v žaludku jako těžká černá kaše. Byl by si rád od srdce vzdychl, byl by chtěl rvát, bušit pěstí od zdi. Místo toho se přinutit mluvit dál normálním konverzačním tónem, ačkoli bez ustání myslel na pistoli, a to tak usilovně, že téměř cítil, jak se mu prsty svírají kolem její pažby z ořechového dřeva.

89

♀

"Vyšetřoval jsem jedno vloupání," řekl. "Když jsem tam přišel, měla ta ženská hysterickéj záchvat. Asi z šoku. A když jsem chtěl odejít, propadla panice. Šel jsem dolů po schodech a slyšel jsem, jak začala ječet, takový hysterický ječení. Chtěl jsem poslat nahoru poldu, jen co budu na ulici, ale tak daleko jsem se vůbec nedostal. Vyřítel se na mě chlap s nožem v ruce."

"To byl ten lupič?"

"Ne, toje právě to komický na tom. Byl to domovník. Slyšel tu ženskou ječet a utíkal nahoru, protože myslel, že se lupič vrátil. Na chodbě byla tma, a když mě viděl, vrhl se na mne."

A pobodal mě. Já jsem taky nevěděl, že je to domovník. Rozzuřil jsem se a mlátil jsem do něj, až ztratil vědomí. Ale to už jsem měl pořádnou ránu na hlavě."

"A co se stalo potom "Oholili mi hlavu, aby se dostali k ráně. Když vlasy znova vyrostly, byly bílý. A pak zazvonil zvonec a byl pohádky konec."

"Domovníka zatýkli do vězení?"

"Ne. On byl poctivě přesvědčený, že jsem lupič."

Nastalo mlčení.

"Pošlou Angeliku do vězení "Ano. Nejspíš ano."

Nastala delší pauza. Hawes přemýšlel, jestli už může odejít, ale Virginie ho pořád ještě pozorovala. Angelika Gomezová seděla s rúkama sepjatýma v klíně a její obličej vyjadřoval smutek smíšený s tvrdostí, která ji činila starší, než ve skutečnosti byla.

Hawes se pokusil o další konverzaci. "Jak ses dostala sem?" řekl.

Bez váhání odpověděla: "Já jsem přiletěla Pan-American-Airlines."

"Ne, ne, já myslel..."

"Ach, vy myslel jste..." Dala se do smíchu a náhlejší z obličeje zmizela všechna tvrdost. Zvrátila hlavu a její odbarvené blond vlasy se na okamžik zdály stejně přirozené jako její smích. Byla v tu chvíli bezstarostná, všechny myšlenky na ten nepředložený šílený kousek a na násilnou pomstu gangu z ní spadly. Obličej se jí uvolnil a zůstala jen její přirozená krása, vrozené dědictví, o něž ji město nikdy nepřipraví. Pak se smích pomalu vytratil

90

♀

a bezstarostnostjí spadla z tváře jako závoj klesající do prachu.

Zbyla pouze tvrdost, pokrývající krásu jako lesklý nátěr.

"Já přišla jsem tady, protože měla jsem hlad," řekla.

V Puerto Rico my velice chudí." Jméno ostrova vyslovovala s španělskou grandezdou a řekla Puerto místo drsného Porto, jehož se používá mimo ostrov. A Hawes, který nikdy na ostrově nebyl, poslouchal její výslovnost a okamžitě si jej představil jako neobyčejně krásné místo. Angelika pokrčila rameny: "Já dostala jsem dopis od mojíh sestřeniců. Přijezdi do města, přijezdi do města. Tak jsem přijezdila. Velice snadno. Peníze na letenku můžeš ty si půjčovat, jsou lidi, kteří půjčují dinero - jak říkáš prachy. Později jim to ty vrátíš a procenta. Tak jsem přijezdila. Přijezdil jsem tady v lednu. Tady strašná zima, to já jsem nečekala. Já věděla jsem, že tady bude být zima, ale tak velká, ó ne, to jsem nečekala."

"Kam jsi šla, Angeliko?"

"Nejdřív jsem si našla, jak vy říkáte, teplá postel. Víš, co to je?"

Nevím. Co?"

"Vypadá to sprostý, ale teplá postel ne je sprostá. Teplá postelje, když lidi v posteli přichodí spát na směny, comprende?"

Jako za pokoj zaplatují činži tři lidi. Ty přichodíš a vyspíš se a zas odchodíš. Pak přichodí další, on vyspí se, odchodí. Pak další, on vyspí se a odchodí.

Jeden pokoj, tři činže. Jde to primissima, vydělají moc dinero. Domáci pán, to rozumí se, nájemník ne." Usmála se ponuře a Hawes se usmál s ní.

"Tak," řekla Angelika, "a tady chvíli já zůstala jsem. Pak už neměla jsem peníze a pak jsem přestěhovala se k svým se střenicům. A pak myslela jsem si, že stávám břevno -jak říkáte - břevno. Když je víc, než někdo může."

"Břemeno," napověděl Hawes.

"Sí. Břemeno. Tak jsem našla si muže a odchodila a žila s ním."

Koho?"

"Tak, muže. Hodný člověk, potíže s policií ne, žádný. Ale teď nechci já ho, jednou zbouchoval mě a já nemám to ráda.

Odchodila jsem pryč. A někdy se s někým já vyspím, ale jenom když potřebuju peníze rnoc." Odmlčela se. "Řeknu ti něco!"

Co?"

91

♀

"V Puerto Rico," a zase to tak krásně vyslovila, "jsem já krásná. Tadyjsemjá taky krásná-ale laciná taky. Víš? Mužský podívá se jenom a hned řekne si: S tou já se vyspím. V Puerto Rico je úcta. Veliký rozdíl."

"Jak to myslíš?"

"V Puerto Rico děvče projde po ulici, muži se pokoukají, pozorovají, je hezký pohled. Je to, jak musí to být, děvče trochu vrtí se, je hezký pohled, každý radová se. A každý trochu směje se, myslím jen tak, má dobrý srdce. Tady... ne. Tady vždycky všichni myslí: Je děvka. Puta. Já nenávidím ho, to město."

"Když ty..."

"Není moje chyba, že když já mluvím anglicky nedobře. Já učilajsem se španělsky. Já mluvím krásná španělština, vznešená španělština, já ve velice dobré škole byla jsem. Ale španělsky . tady je na nic. Tady ty mluvíš španělsky, ty jsi cizinec. Ale tady je taky moje země, ne? Já taky jsem Američanka, ne?

Puerto Rico es American, no es verdad? Ale španělsky na nic.

Španělsky, to tady je puta. Nenávidím ho, to město!"

"Angeliko..."

"Víš něco? Já chci jezdit zpátky na ostrov. Já chci být zpátky a nikdy už neodjezdit. Protože říkám ti já: tam já jsem chudá, ale já jsem já, Angelika Gomezová. Já. A není nějaká jiná Angelika Gomezová na světě. A tady já nejsem já. Tady já jsem špinavá španělská portorikánská holka."

"Jen pro některý lidi," řekl Hawes.

Angelika potřásla hlavou. "Teď jsem ve velikém maléru, ne?" řekla.

"Ano. Dostala ses do velkého maléru."

"Sí. A co se stane? Já jdu do vězení, ano? Ještě horší, když Kásim bude umřít, ano? A proč já podržila Kásima? Chceš vědět, pročjájeho podržila? Já udělala to, protože on zapomněl na jednu věc. On zapomněl, každý tady v tomhle městě zapomněl, že já jsem já, Angelika Gomezová, a že já jsem moje a nikdo nemůže na mne sáhnout, když já neřekla jsem sáhni! Já jsem moje."

Zarazila se. "Proč oni nenechají člověka být sám sobě? Pane Kriste na nebi, proč oni nenechají člověka v pokoji?"

Měl dojem, že se rozpláče. Sáhl po její ruce, ale ona potřásla prudce hlavou.

Odtáhl ruku.

92

♀

" y "Pardon mně, řekla. "Já brečet nebudu. Tad v městě se naučí, že brečet ono není pomoc, žádná pomoc, ani trochu!"

Potřásla hlavou. "Pardon mně. Nechejte mě v pokoji. Por favor. Nechejte mě v pokoji. Prosím! Prosím!"

Povstal. Virginii Dodgeovou přestal zajímat. Seděla tiše jak myška a civěla na láhev před sebou. Hawes přistoupil jen tak mimochodem k vývěsní tabuli nedaleko vypínače, vytáhl jakoby nic ze zadní kapsy notes a začal si do něho něco psát.

I

Chlapci začali brzo.

Bylo teprve za pět minut půl sedmé, ale oni začali už v půl čtvrté, když skončila poslední hodina - nudná přednáška z antropologie. Byl pátek odpoledne, chlapci celý týden poslouchali úmorné přednášky a psali poznámky a teď cítili,

že si zaslouží řnužně se napít.

Začali pivem v koleji naproti univerzitě. Ale nějaký pitomý zelenáč nacpal lednici už minulý týden a pak zapomněl doplnit prořídle zásoby. Byly tam jen dva tucty plechovek piva a to sotva stačilo na to, aby se chlapci dostali do nálady. A tak jim nezbylo než opustit útulnou kolej a vydat se za tekutým osvěžením jínám.

Odešli z koleje oblečení do uniformy, která okamžitě prozrazovala, že jde o budoucí učence. Uniforma se skládala z kalhot, které měly pásek vzadu, ale zato žádné záhyby vpředu a žádné manžety. K tomu bílá košile na zapínání, uzounká hedvábná kravata stočená pod límcem, vpředu uvázaná na uzel a připíchnutá zlatou svorkou. A konečně tmavé sportovní sako na tři knoflíky, vzadu s rozparkem, ramena bez vycpávek a rukávy a klopky vyžehlené tak, aby se kroutily, ale opravdu kroutily, člověče! Všichni chlapci byli prostovlasí a neměli kabát.

A všichni byli ostríhání na ježka.

Když dorazili k třetímu výčepu, byli už beznadějně pod párou.

"Jednou," řekl Sammy Horn, "přijdu na tu odpornou přednášku z antropologie a strhnu slečně Amagliový blůzu. A pak pronesu přednášku o tom, jaký zvyky má při páření homo sapiens."

93

♀

"Ty myslíš, že by se na světě našel někdo," řekl Bucky Reynolds, "kdo by chtěl strhnout slečně Amagliový blůzu?"

"Našel někdo...", řekl Sammy. "Přece já to udělám. A pronesu přednášku o..."

"Ten chlap má komplex, jak se sexuálně ukojit," řekl Jim McQuande. "Bim bam bim, sexuální..."

"To se ví," řekl Sammy důrazně, "to se ví."

"Paní profesorka Amagliová," řekl Bucky pečlivě, ale nicméně se značnými obtížemi, "je podle mého názoru vysušená stará koza a jsem překvapen-mám-li mluvit otevřeně. Samueli, tak tedy velice překvapen -, že se zabýváte černým úmyslem s ní obcovat. Jsem nanejvýš nepříjemně překvapen vašimi smilnými myšlenkami, mladý příteli, ano."

"Obcuj si sám," řekl Sammy.

"Sex mu sedí jako šváb na mozku," řekl Jimmy.

"Já vám něco povím," řekl vážně Sammy a vykulil na ně modré oči, schované za brýlemi s hranatými černými obroučkami.

"Tichá voda břehy mele. To je boží pravda, na to přísahám."

"Paní profesorka Amagliová," řekl Bucky a znova se zakoktal, "není tichá voda, ale stojatá voda. A já jsem velice překvapen - ba co dím, já žasnu, když zjišťuji, že vy, Samueli Horne, se vůbec můžete zanášet takovými my..."

"Zanáším," přiznal se Sammy.

"To je neslušné," řekl Bucky, sklopil hlavu se světlým ježkem, potřásl jí lítostivě a zavzdychal.

"Obscénní, vzdychl znovu. "Ale mám-li mluvit otevřeně, taky bych si krapet zaobcoval, kamarádi! Vypadá cizokrajně a smyslně a je to štabajzna, i když jí může být tak čtyřicet tisíc let."

"Je jí třicet a ani o den víc," řekl Sammy, "sázím své členství v univerzitním klubu, že mám pravdu!"

"Nejsi členem univerzitního klubu!"

"To vím, ale jednou budu, a jak každý správný mladý Američan ví, členství v univerzitním klubu je klíčem k branám nebeským. A já jsem ochoten se o něj vsadit. A dokonce prozradím i tajnou přijímací formuli, jestli je paní profesorce Amagliová jediný den přes třicet."

"Je Taliánka," řekl Jim jakoby odnikud. Když byl Jim opilý, jeho obličej se totiž jaksi rozpadl a vypadal, jako by visel bez

94

♀

opory někde v prostoru. Oči mu plavaly ve vzduchu bez důlků.

Rty se pohybovaly, aniž se hnul sebemenší sval.

" j ;,Právě, řekl Bucky. "Jmenu e se Serafina.

"

Jak to víš?"

"
Mám to v indexu. Serafina Amagliová. Žůžo jméno."

"
Ale když je tak příšerně nudná," řekl Jim.

"
Zato má vyvinutý poprsí," podotkl Sammy.

"
Velice. Vyvinutý," souhlasil Bucky.
"Španělky mají vyvinutý poprsí," řekl Jim zleva. "Taky."

"
Ať žije Serafina Amagliová," řekl Bucky a zdvihl skleničku.

"
Ať žijou Španělky," řekl Jim. "Taky."

"
A vyvinutý poprsí."

"
A silný nohy."

"
A čistý zuby."

"
A zubní pasta Pepsodent."
Všichni se napili.
"Já vím, kde jsou Španělky." řekl Sammy Horn.

"
Kde?"

"
Nahoře v městě."

, ,Kde nahoře?"
"V ulici, která se jmenuje Masonova třída. Víš, kde to je?"

"Ne."
"Nahoře v městě. V té ulici jsou Španělky s vyvinutým poprsím a silnýma nohama a čistýma zuby." Sammy pokýval ♀ hlavou. "Pánové," řekl, "je čas přistoupit k rozhodnutí. Kolik je hodin, Bucky, starej mazáku?"

, ,Za pět minut půl sedmý," řekl Bucky, dívaje se na hodinky.
"A tři čtvrti minuty. Časové znamení vám za okamžik ohlásí

6.26." Odměl se. "Pip-pip-pip."
"Připozdívá se, ó mužové! k šípku, ó mužové, i nás jednou povolají u vojště! A co pak? Hrr na ně, ó mužové, pojďmež vykrvácet na cizácké půdě!"

"
Jejda," řekl Bucky omráčen.
"Takže... čeká se na paní profesorku Amagliovou, až si sundá blůzu, což, jak jsem pevně přesvědčen, nikdy neudělá, přestože její poprsí je tak pozoruhodně vyvinuté? Nebo se plížíme nahoru do města do zázračné ulice, jež Masonova se zove, a tam propátráme nepřítelovo území bez nebezpečí totální války? Jaký je váš názor, ó mužové?"

95
♀

Mužové mlčeli a přemýšleli.
"Rozvažujtež dobře, ó mužové," řekl Sammy. Odměl se.
"Totot muže býti hodina naší největší slávy!"
Mužové rozvažovali.

"Jde se na to, řekl Bucky.

Hawes stál vedle vývěsní tabule nedaleko vypínače, bezmyšlenkovitě cosi zapisoval do notesu a čekal na okamžik vhodný k útoku. Ideální by byla chvíle, kdy Virginie Dodgeová bude na druhé straně místnosti. Naneštěstí nevypadala na to, že by se hodlala hnout od stolu, za nímž seděla; tvářila se smrtelně vážně a upírala oči na láhev bezbarvé tekutiny.

Ale vzal čert ideální okamžik, rozhodl se Hawes. Doufejme, že se otočí aspoň na vteřinu a poskytne mi zlomek času, který potřebuju, abych zhas!

Nic víc nechci. Jen vteřinku, co ona se odvrátí, pak zhasnou světla a já hrábnu po pistoli, pozor, je to levá kapsa, nesmíš hrábnout omylem do pravý! Proboha, ale co když si některý z kluků pomyslí, že vypnuli elektřinu nebo něco, co když někdo škrtne sirkou nebo rozsvítí jedno z těch nouzových světel na baterie, jestli tu vůbec nějaký ve služebně je, ach, Ježíši, nedopust', aby někdo byl moc chytřej, prosím tě, ať se nikdo nepokusí něco osvětlovat, nepokaž mi to tím, že někdo bude hrdina!

Nechte mě zhasnout a nic nepodnikejte, jen mě nechte se zmocnit té pistole! Jen tři vteřiny! Strčím ruku do kapsy, sevřu pistoli v hrsti, vytáhnou ji a strčím do postranní kapsy u kalhot.

Nic víc nepotřebuju.

Teď kdyby jen otočila hlavu!

Ode mne k vypínači je jen patnáct centimetrů. Stačí, aby otočila hlavu a jsem tam.

No tak, miláčku Virginie, otoč tu svou smrtáckou hlavinku!

Miláček Virginie nehnula ani svalem. Virginii pravděpodobně dočista

zhypnotizovala její láhev nitroglycerínu.

Co když s ní bací o stůl v momentě, kdy světla zhasnou?

Ne, to neudělá.

A co když ano?

Jestli ano, mám to odbytý a už nikdy ze mne nebude detektiv první třídy.

96

♀

No tak, žeňská zatracená, otoč hlavu! Otoč ji!

Musí přece být nějaký pánbu, uvažoval Hawes. A jako fascinován pozoroval Virginii Dodgeovou, jak se pomalu, ale jistě obrací a dívá se přes místnost k zamřížovaným oknům.

Hawes jednal rychlostí blesku. Jeho ruka se natáhla a stiskla bakelitový vypínač.

Nastala tma, okamžitá tma, která naplnila místnost také jako výbuch.

"

Co to k čertu..., začala Virginie, ale umlkla a v místnosti bylo hrobové ticho. Kabát, myslil si Hawes.

Honem!

Prsty nahnatal drsnou látku, sjel rukama po kabátě a dotkl se těžké zbraně v kapse. Pak strčil ruku do otvoru a už už sahal po pistoli.

V tom okamžiku zazářilo světlo-oslňující, neuvěřitelné světlo - a zaplavilo celou služebnu.

♀

Dvanáctá kapitola

Připadal si jako kluk, kterého dopadli s rukou v krabici cukroví.

Na okamžik si nedovedl představit, kde se to náhlé oslepující

světlo vzalo. A pak si uvědomil, že lampy už zase svítí a že on sahá do kapsy Virginiiina kabátu a že se prsty téměř dotýká pistole. Kupodivu, čas jako by ztratil jakýkoli smysl, jakmile se světla rozsvítily. Cotton věděl, že čas utíká závratnou rychlostí, věděl, že cokoliv udělá v nejbližších vteřinách, může znamenat život nebo smrt pro všechny lidi v místnosti, a přece se mu zdálo, že se čas zastavil.

Po chvíli, která podle něho trvala tři roky, se rozhodl, že se otočí k Virginii a namíří na ni pistoli.

V tmavé kapse bylo teplo. Cotton sevřel prsty kolem pažby a tento pohyb trval dvanáct let. Zrovna se chystal pistoli vy táhnout, když spatřil Arthura Browna,

který rychle přicházel po chodbě a tvářil se velice překvapeně.

Rozhodl se - trvalo to století, než se rozhodl - zařvat "Uteč, Arthure, utíkej!", ale pak příhodná chvíle minula, protože Arthur strčil do dvířek a už byl ve služebně. A pak minula chvíle, kdy mohl vytáhnout pistoli, všechen čas na světě se rázem scvrkl do normální perspektivy; od chvíle, kdy se světla rozsvítila, uplynulo snad dvacet vteřin a teď už nebyl čas vůbec na nic, čas odtékl kanálem a zbyl tu jen studený a vražedný hlas Virginie Dodgeové, který se rozlehl tichou služebnou:

, Nech to tam, zrzku! Mírím na nitroglycerín.

Zaváhal. Hlavou se mu mihlo, jestli je to opravdu nitroglycerín v té flašce? A pak ta myšlenka zhasla tak rychle, jak vzplála. Nemůže to riskovat. Uvolnil prsty svírající pistoli a otočil se obličejem k Virginii. Arthur Brown stál hned za vratky, jako by do něho ušodil

hrom.

"Co...?" řekl. ."

Drž hubu!" osopila se Virginie. "Pojď sem

98

♀

"Co...?" řekl znovu Brown, na tváři nechápavost a úžas. Vrátil se konečně na revír, když předtím proseděl celé odpoledne v kumbále za krejčovskou dílnou. Šel nahoru po kovovém schodišti do prvního poschodí, tak jako už snad tisíckrát od té doby, co se stal členem 87. pátrací skupiny. Chodba v prvním poschodí byla ve tmě, a tak sáhl automaticky po vypínači u schodů a rozsvítil. První, koho spatřil, byl Cotton Hawes s rukou v kapse kabátu, který visel na věšáku. A potom... ta ženská s pistolí.

"

Zrzek semhle ke mně!" řekla Virginie.

Hawes šel mlčky k ní.

, ,Jsi pěkněj mizera, vid?" řekla.

Já..."

Mávla prudce paží a pistole v její ruce se mihla vzduchem vzhůru a zase dolů. Cítil, jak se mu kovová muška na konci pistole zaryla do tváře. Přikryl si obličej rukama, protože očekával další rány. Ale nepřišly. Podíval se na prsty. Byly potřísněny čerstvou krví.

"A už žádný podfuky, zrzku," řekla chladnokrevně. "Rozuměls?"

"Rozuměl."

"A teď zmiz! Tamhle na druhou stranu místnosti! A co s tebou otočila se k Brownovi. "Ty marš dovnitř, honem Brown postoupil do místnosti. Udiv najeho tváři začal ustupovat.

Bylo vidět, že začíná chápat. A bystře uvažovat.

Virginie vzala lahvičku nitroglycerínu a kráčela s ní k věšáku.

Ve druhé ruce držela pistoli. Její chůze se skládala z trhavých pohybů ramen, boků a nohou; byla to chůze zbavená vší ženskosti, ostrý, rychlý pohyb, který ji postrkoval přes místnost.

Hawes, se díval na tu cukavou chůzi a byl si jist, že tekutina v její levé ruce není tou třaskavinou, za kterou ji prohlašuje.

Na druhé straně, nitrák je legrační. Někdy vybuchne, sotva na něj dýchnete. A jindy zas...

Přemýšlel.

Je to nitrák, nebo voda?

Postavte se tadyhle, pane svědku, a vypovídejte.

Rychlým pohybem vytáhla Virginie Byrnesovu pistoli z kapsy svého kabátu. Pak se vrátila ke stolu, postavila na něj láhev, odemkla zásuvku a hodila pistoli k ostatním.

99

♀

Ed McBain - Zub Za Zub

"Teď jsi na řadě ty," řekla Brownovi. "Dej sem revolver!"

Brown zaváhal.

"Tady ta flaška je plná nitroglycerínu," řekla Virginie klidně.

"Dej sem pistoli!"

Brown se podíval na Byrnes.

"Dej jí to, Artie," řekl Byrnes. "Teď tady poroučí ona, víš!"

"Oč jí jde?" chtěl vědět Brown.

Do toho ti nic není," řekla zlostně Virginie. "Zavři hubu a dej mi svou pistoli."

"Vy jste ale přísná dáma," řekl Brown. Šel ke stolu nespouštěje z ní oči a odepjal pistoli a pouzdro. Snažil se v duchu určit, je-li Virginie člověk nenávidějící černochoy nebo ne.

Obyčejně poznal nenávisť na sto metrů, s určitostí rozeznal, zda člověk, na kterého se dívá nebo s kterým mluví, připustí, aby barva Brownovy pleti určovala průběh jejich styku. Arthur Brown byl černoch. A kromě toho velice netrpělivý člověk. Sotva se postavil na vlastní nohy, zjistil, že náhodná shoda mezi barvou jeho pleti a jeho příjmením - byla to opravdu náhoda, nebo vybral kdysi dávno nějaký otrokář toto jméno pro zjednodušení? - jen zvětšila břemeno, které jako černoch nesl tak jako tak. Netrpělivě čekal na nevyhnutelnou pohanu, na bezmyšlenkovitou narážku. Obvykle se dočkal - i když ne vždycky. Když terl pokládal na stůl pistoli i s pouzdem, dosáhla jeho netrpělivost nebývalých rozměrů. Z tváře Virginie Dodgeové nic nevyčetl. A i když vpadl do situace ve služebně, aniž co tušil, přímo ho svédila touha, aby to už měl odbyté. Virginie sešoupla Brownovu pistoli do horní zásuvky.

"

"A teď marš támhle," řekla. "Na druhý konec místnosti.

"Můžu nejdřív podat hlášení poručíkovi?" zeptal se.

, Poručík!" zavolala. "Sem!"

, Byrnes šel k nim.

"Má pro vás hlášení. Řekni mu to tady, ať vás slyším."

"Tak jaký to bylo?" řekl Byrnes.

"Nic z toho není. A taky nebude, Pete."

, ,Proč ne?"

"Zastavil jsem se v cukrárně, když jsem odešel z té dílny.

Pro balíček cigaret."

A?"

100

♀

"Dal jsem se do řeči s majitelem. Řek mi, že tady v sousedství bylo spousta vloupání. Většinou v krejčovských dílnách." ,

"

Jo?"

"Ale řek mi, že ty vloupání brzy přestanou. A víš proč?"

"

Proč?"

"Protože - a doslova takhle mi to řek - po celé ulici v kumbálu za každou dílnou sedí chlupatej a čeká na zloděje. Takhle mi to řek ten majitel cukrárny."

Vážně?"

"Samozřejmě, když to ví on, vědí to všichni ostatní obchodníci v ulici. A když to vědí oni, vědí to i jejich zákazníci a zloději, to se ví. Takže takhle na to nemůžu jít, Pete. Budem si muset vymyslet něco jiného."

"Hm, řekl Byrnes.

"

Jsi hotov?"

"

Jsem."

"Dobrá, tak marš na druhou stranu ` Byrnes šel od stolu, Brown váhal.

"Slyšels mě?"

"Slyšel."

"

Tak sebou hni!"

"Nač máte tu bouchačku a nitrák, smím-li se ptát řekl Brown. "Totiž, co tu vlastně chcete? Proč jste tady?"

"Jsem tu, protože chci zabít Steva Carellu.

"Flaškou nitroglycerínu?"

"Pistolí. Ta fláška je moje pojistka."

Brown přikývl. "Je to opravdický?"

"

Je."

"Jak to vím já?"

"Nevíš. Chtěl bys to vyzkoušet?" Virginie se usmála.

Brown jí úsměv oplatil. "Ne, děkuju mockrát. Já jsem se jen ptal. Tak vy chcete zabít Steva? A proč, copak vám udělal?"

Napařil vám dopravní pokutu?"

Tohle není žádná legrace," řekla Virginie a úsměv jí zmizel z úst.

"Já neříkám, že je. Kdo je ta cáčorka? Vaše partnerka?"

"Já nemám žádnýho partnera," řekla Virginie a Brownovi se zdálo, že se jí oči na chvíli zamžily. "To je zatčená."

101

"'ro jsme snad všichni, ne?" řekl Brown a opět se usmál a tentokrát Virginie jeho úsměv neopětovala.

Hal Willis přistoupil ke stolu. "Poslyšte," řekl. "Miscolo je na tom zle.

Dovolíte, abychom zavolali doktora?"

"Ne, řekla Virginie."

"Proboha; vždyť on třeba umírá! Podívejte se, vy přece chcete Carellu, ne? Co to má za smysl nechat nevinnýho člověka..."

"

Doktor se nevolá," řekla Virginie.

, ,Proč ne?" zeptal se Byrnes a přistoupil k ní. "Můžete ho tu nechat s náma, až ošetří Miscola. Co v tom bude za rozdíl?"

"Doktor se nevolá," opakovala.

Hawes se přiklátil ke stolu. Všichni muži se bezděky postavili tak, jako by vyslychali podezřelého. Hawes, Byrnes a Brown stáli před stolem, Willis napravo od něj. Virginie seděla ve své židli, láhev nitroglycerínu na dosah levé ruky, osmatřicítka v pravé.

"Co když zvednu telefon a zavolám doktora?" zeptal se Hawes.

"Tak tě zastřelím."

"Nebojíte se dalšího výbuchu?" řekl Willis.

"

Ne."

, Znervózněla jste trochu, jak sem přišel Murchison, že?"

,. řekl Hawes.

"Drž hubu, zrzku! Tebe mám plný zuby!"

"Tak plný, abyste mě zastřelila?" řekl Hawes.

"

Jo."

"

A riskovala výbuch?" vložil se do řeči Brown.

"

A další návštěvu zdola?"

"To nemůžete riskovat, Virginie, že ne "Můžu. Protože jestli ještě někdo přijde, tak to vybuchne a basta!"

"Ale co Carella? vylítneš do povětří a Carellu nedostaneš!
Chceš přece Carellu?"

"

Chci, ale..."

"Tak jak můžeš riskovat další výstřel?"

"

Nemůžeš zastřelit ani jednoho z nás, viď? Je to příliš riskantní!"

"Jděte pryč," řekla. "Všichni, jak jste tu!"

♀ "Čeho se bojíš, Virginie?"

102

♀ "Ty přece máš pistoli, my ne!"

Proč nevystřelíš?"

Máš strach vystřelit?"

I-Iawes přešel na levou stranu stolu, blíž k ní.

Všichni pryč!" řekla.

Willis se přiblížil zprava a Virginie se obrátila jako na obrt líku a zamířila na něho pistolí. Současně se Hawes postavil mezi ní a láhev nitroglycerínu. Vyskočila ze židle a odstrčila ji. V okamžiku, kdy se z ní zvedala, Willis, který viděl, že Virginie se nedotýká rukou láhve a má v této pozici vratkou rovnováhu, rozmáchl se nohou a kopl ji do kotníků. Hawes do ní současně strčil, takže ztratila rovnováhu úplně a zapotácěla se. Dopadla na podlahu s žuchnutím a pravá ruka se jí rozevřela. Hawes honem oběhl stůl.

Pistole vypadla Virginii z prstů, jela po podlaze, opsala ně kolik závratných kruhů a pak se najednou zastavila.

Willis se po ní vrhl.

Natáhl ruku a Hawes zatajil dech. Konečně se zbaví té blázny čarodějnice!

A pak Willis zařval bolestí, když mu osmicentimetrová kožená a kovová dýka přibodla ruku k podlaze.

Třináctá kapitola

Černá sukně na natažené noze Angeliky Gomezové byla napjatá. Obepínala těsně plné stehno,

nad kolenem byla trochu vytažena a končila překvapujícím odhalením

pěkného lýtku a štíhlého kotníku. Kolem kotníku byl

otočen černý pásek a pod ním byla červená kožená lodička s podpatkem jako dýka. A právě ten podpatek se zaryl Willisovi

do hřbetu ruky.

Angelika odtáhla nohu, shýbla se a zdvihla pistoli. Dřepěla na podlaze se sukní nad koleny a s očima metaajícíma

blesky.

Pak se otočila k poručíku Byrnesovi, který sahal

po láhvi s nitroglycerínem na stole.

"Vy nebudete dotýkat se toho!" křikla.

Byrnes se zarazil jako opařený.

"Pryč od stolu!" řekla. "Všichni! Pryč! Pryč!"

Ustoupili v půlkruhu od stolu, couvali před novou hrozbou, která se zdála ještě vražednější než ta první. Angelika

Gomezová podržela už jednoho muže a ten člověk byl už

možná mrtev. Měla být postavena před zákon, měla také

čelit po uličnímu gangu a tak výraz na její tváři vyjadřoval

zoufalé odhodlání. Angelika Gomezová nemohla nic ztratit

a Bůh po moz tomu, kdo se jí postaví do cesty.

Povstala a pistole v její ruce se ani nezachvěla.

"Jdu od tady pryč," řekla. "Všichni vy nezkuste Angeliku zastavit!"

Virginie Dodgeová už byla na nohou. Obrátila se k Angelice a usmívala se. "Hodná holka!" řekla. "Dej sem tu

pistoli!"

Angelika na okamžik nerozuměla. Podívala se překvapeně na Virginii a pak řekla:

"Vy zbláznila se? Jdu pryč.

Hned!"

"Já vím. Dej mi tu pistoli. Udržím je tady, zatímco budeš utíkat."

Proč já bych vám dala tu pistoli?" řekla Angelika.

"Prokrista, jsi snad s nima? S těma, kdo tě chtějí poslat do basy? Dej mi tu pistoli!"

"Já nemusím poslouchat, co vy chcete! Já prosila vás předtím

104

♀

pustit Angeliku, a vy ne! Vy chcete teď pistoli. Jste. bláznivá!"

"Dobrá, když to chceš polopatě. Jestli vemeš tu pistoli s sebou, vrhnou se na mne v momentě, co vylezeš odsud. A to taky znamená, že letěj k telefonu a všichni jejich zatracený policajti se poženou za tebou. Jestli mi ale pistoli dáš, držím je v šachu, nebudou žádný telefony a žádný policejní auta tě nebudou hledat. Jseš na svobodě."

Angelika o tom chvíli přemýšlela.

"Dej mi tu pistoli," řekla Virginie a přistoupila o krok k Angelice. Mladá Portoričanka stála proti ní jako tygřice, nahrbená a rozkročená, pistole se jí chvěla v ruce. Virginie přistoupila ještě blíže.

"Dej mi to," řekla.

"Vy držíte je tady?" zeptala se Angelika. "Vy nebudete je pustit za mnou?"

Nepustím."

"Vy přichoáte sem. Blíž."

Virginie jí byla po boku.

"Ruku, řekla Angelika.

Virginie natáhla ruku a Angelika do ní vložila pistoli.

"A teď já jdu," řekla. "Vy nebudete pustit je ven. Já budu se dostat na svobodu," řekla, "na svobodu."

Obrátila se zády k Virginii a chtěla odejít, ale ušla sotva krok, kdy se Virginie rychle rozmáchla pistolí a uhodila surově Angeliku Gomezovou do hlavy. Dívka se sesula k zemi, Virginie ji překročila a vrátila se ke svému stolu.

, ,Ještě si někdo myslí, že si dějám legraci?" zeptala se tiše.

I

Roger, komorník, který sloužil u Jeffersona Scotta víc než dvacet let, právě zametal halu, když šel Carella znovu nahoru.

Veliký, hubený stařec s bílým chmýřím kolem lysé hlavy se hrbil nad smetáčkem a zametal dřevěné špalíčky, čtverce, trojhránky a třísky, jež zbyly na podlaze po ničivé činnosti sochoru.

Smetáček se metodicky pohyboval v tenkých přesných prstech a smetal odpadky na lopatku.

"Odklízíte ten nepořádek?" zeptal se Carella přívětivě.

"Ano;" řekl Roger. "Ano, pane. Pan Scott měl rád pořádek."

"Jak dlouho jste znal starého pána?" zeptal se Carella.

105

♀

"Sloužil jsem u něho mnoho let, pane," řekl Roger a napřímil se. "Mnoho let."

"Měl jste ho rád?"

"Byl to dobrý člověk. Měl jsem ho velice rád."

"Měl někdy nějaké mrzutosti se svými syny?"

"Mrzutosti, pane "Však víte, co myslím. Hádky, ale opravdové. Vyhrožoval mu někdy někdo z nich?"

"Hádávali se občas, pane, ale nikdy zuřivě. A výhrůžky, to nikdy. To ne, pane." ;,Hmm. A co snacha? Měl David nějaké potíže, když ji sem přivedl?"

"Ne, pane. Pan Scott měl mladou paní velice rád. Říkal, že by si přál, aby si i jeho ostatní synové tak dobře vybrali, až se ožení."

"Aha." Carella se odmlčel. "Tak vám mockrát děkuju."

znovu se odmlčel. "Rád bych si ten pokoj ještě jednou prohlíd a podíval se, jestli by se nenašlo ještě něco."

"Prosím" pane." Rogerovi se zřejmě nechtělo odejít. Stál tu s lopatkou v jedné ruce a se smetáčkem v druhé, jako by na něco čekal.

"Ano?" zeptal se Carella.

"Večeříme obyčejně v sedm hodin, pane. Teď je půl sedmé pryč a já jsem si myslel... ehtěl byste zůstat na večeři, pane?"

Carella se podíval na hodiny. Bylo půl sedmé a sedm minut.

"Ne," řekl. "Já mám být vlastně v sedm zpátky, mám schůzku se svou ženou. Děkuju vám, ale na večeři nezůstanu." Zarazil se a pak, ačkoli k tomu neměl žádný důvod, řekl: "My čekáme děcko. Totiž moje žena."

` "Ano, pane, ` řekl Róger a usmál se.

"Ano, řekl Carella a taky se usmál.

Na chodbě už bylo šero a oni tu oba stáli a usmívali se jeden na drt.hého.

"Tak a zas do práce, řekl Carella.

"Ano, pane.

Carella šel do pokoje. Zvenčí k němu doléhaly Rogerovy kroky, šourající se po chodbě.

Tak, vážení a milí, a už jsme tu zase, myslel si. A už tu máme Steva Carellu, který se vám hlásí z důvěrného prostředí

106

♀

vigvamu, kde veselí noční kumpáni tančí za zvuků Scottova sebevraždného tria. Jaká že to je písnička, klaun? To být das oběšenecvals, pane židiteli, ten populární evrgrýn aus wien!

Rozum do hrsti, Steve, řekl si. .ačíná ti strašit v hlavě.

Prohlédněme si znovu tenhle pokoj, pak položíme ještě několik otázek a pak to zabalme, ano?

Ano.

Tak teda pokoj.

Okna nejsou. Na beton ani jedno `mizerný okýnko.

Propadliště tu taky není, ani tajný vchod.

. Jefferson Scott byl nalezen oběšený zde - asi tak tři metry od dveří, s převrácenou stoličkou u nohou.

Šňůra přehozená přes trám tamhle u stropu a přivázaná ke klice.

Dveře se otvírají ven do chodby.

Jen Scottova váha nemohla udržet ty dveře zavřené. Tudiž byly dveře zavřené a nedaly se vylomit, ani když se do toho opřeli tři chlapi jako hory - kristepane, ti Scottovi jsou ale čahouni!

Dveře nemohly být zamčeny zvenčí. Museli tlačit vši silou, když chtěli dveře zavřít a zašoupnout zástrčku.

Tudiž žádné triky, o jakých se v jednom kuse píše v detektivních historkách.

Když se opřeli do dveří sochorem, utrhli zástrčku od futra, synové vrazili dovnitř a odřízli starýho Scotta.

To jsou fakta, milostivá paní.

Jo, kdyby tady tak byla Madame de Thébes...

Jenže ta tu není.

Jsem tu jenom já, Steve Carella. A já jsem z toho jelen.

Počkat, počkat!

Vrátil se ke dveřím a prohlížel si zástrčku visící na jediném šroubku. Zárubeň byla hodně poničená, sochor zřejmě zafungoval.

Starý Roger nametl třísek, že si s nimi mohl otevřít továrnu na párátka. Carella zavřel dveře. Byly skutečně utěsněné a skutečně je musel člověk pořádně přirazit a pak ještě přitáhnout k sobě a přidržet, aby se doopravdy zavřely. Otevřel

znova dveře, vyšel ven na chodbu a zavřel je za sebou. Pak se sehnul. Dole mezi dveřmi a prahem byla škvíra, měřící na výšku asi

107

♀

jeden a půl centimetru. Carella strčil pod dveře prsty a nahmatl kovový proužek těsnění, začínající asi šest milimetrů od vnější hrany dveří. Znova dveře otevřel. Těsnící pásek byl zapuštěn do prahu dál od kraje, tedy tak, aby těsně zapadl do vrchního těsnění, když se dveře zavřou. Carella je zavřel. A znovu přešel prsty po dolní hraně mezi dveřmi a prahem. V jednom místě měl dojem, že je promáčknutý, ale nemohl si tím být jist. Přesto, na jednom místě to vypadalo - aspoň na dotyk -, že je tam úzký; ostrý žlábek. Klouzal prsty po kovovém pásku, byl hladký, hladký, hladký, až pozor! Tady to je. Náhlá prohlubenina.

"Ztratil jste něco řekl za ním hlas.

Carella se otočil. Mark Scott byl veliký, i když člověk stál vedle něho, a když jste dřepěli na zemi jako teď Carella, zdál se obrovský. Byl světlovlasý jako jeho bratr David, ale širší v ramenou a měl stejně rozložitou kostru. Jeho tvář jako by se skládala jen z kostí. Měl ploché, tvrdé čelo a plochý, tvrdý nos. Jinak tú plochou pravidelnost jeho rysů porušovaly jen sešikmené lícni kosti. Usta měl plná a rty masité, oči šedivé.

Teď, v šeré chodbě, neměly však téměř žádnou barvu a jen se matně leskly pod hustým světlým obočím. Carella vstal a oprášil si kalhoty.

"Ale ne," řekl vlídně, "nic jsem neztratil. Spíš se snažím něco najít."

"A co by to bylo?" tázal se Mark s úsměvem.

"Ani pořádně nevím. Nejspíš způsob, jak se dostat do pokoje."

"To hledáte pode dveřmi?" řekl Mark a stále ještě se usmíval.

"To byste ale musel být strašně tenký, nemyslíte?"

"Určitě," řekl Carella. Otevřel znovu dveře a šel do pokoje, Mark šel za ním.

Carella poklepal prstem na utrženou zástrčku a rozhoupal ji. "Pokud jsem zjistil, tahle zástrčka se v lince špatně zavírala," řekl. "Je to pravda?"

"Ano. Člověk musel obvykle přibouchnout pevně dveře a pak vši silou tlačit. Říkal jsem otci, aby si to dal předělat, ale on řekl, že mu to vyhovuje. Má prý tělocvik, který mu celý život chyběl." Mark se opět usmál. Měl příjemný úsměv, masité rty se při něm náhle rozdělily a odkryly oslnivě bílé zuby.

108

♀

Jak moc se muselo tlačit na ty dveře?" zeptal se Carella.

Prosím?"

"Když jste chtěl zasunout zástrčku."

Ach tak! Vší silou."

"Myslíte, že váha vašeho otce na klíce by byla stačila na to, aby se zástrčka zasunula?"

"Snad na to, aby se dveře udržely zavřené. Ale na zasunutí zástrčky se muselo tlačit hodně. Myslíte si, že by to byl někdo mohl provést zvenčí, viďte? Pomocí provázku nebo tak ně jak?"

Carella povzdychl. "Ano, tak nějak jsem si to představoval,

ano."

"To určitě ne. Zeptejte se mých bratrů. Zeptejte se Christiny, Rogera. Ta zástrčka byla nemožná. Otec ji měl opravdu dát předělat. Mluvílo se o tom mnohokrát."

"Hádali jste se o to někdy?"

"S otcem? Proboha, to ne! Měl jsem zásadu nikdy se s ním nehádat. Aspoň od svých čtrnácti let. Pamatuju se, že tenkrát jsem se rozhodl. Pokud se pamatuju, tak v posvátné hrůze."

"Obávané scottovské rozhodnutí, řekl Carella.

"Co Ach ano, řekl Mark s úsměvem. "Když mi bylo čtrnáct, došel jsem k závěru, že hádky s otcem nikam nevedou.

Od té doby jsme spolu vycházeli výtečně."

Hm. Až do konce?"

Ano."

"Kdo přišel na to, že dveře jsou zavřené na zástrčku, pane Scotte?"

Alan."

"A kdo šel pro sochor?"

Já."

Proč?"

"Abychom vypáčili dveře. Volali jsme na otce a on neodpověděl."

A sochozem to šlo?"

†

Ano. Ovšem."

"Kdo vzal za kliku, když jste vypáčili dveře sochozem?"

Já."

A tentokrát se otevřely."

"Ne, protože je pořád ještě držela váha otcova těla. Ale po

109

†

dařilo se nám je pootevřít - zase tím sochozem - a Alan tam strčil ruku a odřízl provaz."

"

Vrazil někdo z vás sochor pod dveře?" zeptal se Carella.

"

Pod dveře?"

"Ano, tadyhle. Mezi dveře a práh."

"To ne. Proč bychom to dělali?"

"Nevím. Máte výnosné zaměstnání, pane Scotte?"

"

Prosím?"

"

Máte zaměstnání?"

"Víte, já..."

"

Ano nebo ne?"

"Vyučil jsem se v jedné naší továrně. Připravoval jsem se na vedoucí postavení. Otec věřil na to, že vedoucí pracovníci mají začínat od píky."

"Souhlasil jste s ním?"

"Ano. Samozřejmě."

"Kde jste se... vyučil?"

Na našem závodě v New Jersey."

"Jak dlouho jste tam byl?"

„Šest měsíců."

"Jak jste starý, pane Scotte?"

Sedmadvacet."

"A co jste dělal předtím, než jste byl v New Jersey."

„Žil jsem několik let v Itálii."

A dělal tam co?"

"Užíval života, řekl Mark. "Když matka zemřela, odkázala mi nějaké peníze a já

jsem se rozhodl, že je utrátím, jakmile dodělám univerzitu."
"Kdy to bylo?"

♀ "Bylo mi dvaadvacet, když jsem byl hotov."

"A od té doby jste žil v Itálii?"

"Ne. Vláda mi překazila plány. Byl jsem dva roky v armádě."

"A pak jste odjel do Itálie?"

Ano."

"To vám bylo čtyřadvacet."

Ano."

"Kolik jste měl peněz?"

Matka mi nechala třicet tisíc."

"Proč jste se z Itálie vrátil?"

♀

„Protože mi došly peníze."

"Vy jste za tři roky utrátit třicet tisíc? v Itálii?"

Utratil."

To je na Itálii spousta peněz, že?"

"Myslíte?"

"Chci říct, že jste zřejmě žil na vysoké noze."

Já jsem vždycky žil na dost vysoké noze, pane Carello," řekl Mark a ušklíbl se.

Ano? To vedoucí postavení, na které jste se zaučoval, co to bylo?"

„Vedoucí prodeje."

Žádný titul?"

Jen vedoucí prodeje."

A co jste za to dostával?"

"Otec nevěřil na rozmazlování dětí, řekl Mark. "Byl si vě dom, že by se mu obchod rozpadl, kdyby jen tak pro nic za nic dal svým synům vysoké platy, když ještě nic neumějí."

"Tak jaký jste měl počáteční plat?"

"Za tuhle práci? Patnáct tisíc."

"Ano. A vy žijete na vysoké noze. Utratil jste deset papírů ročně v Itálii. Chápu."

"To byla počáteční mzda, pane Carello. Otec věděl, že Scot tovy průmyslové závody budou jednou patřit jeho synům."

"Ano, jeho závět to potvrzuje. Věděl jste o té závěti, pane Scotte?"

Všichni jsme o ní věděli. Otec o ní mluvil docela otevřeně."

Aha."

"Řekněte mi, pane Carello," řekl Mark, "vy si myslíte, že jsem zabil svého vlastního otce?"

♀

Zabil jste ho, pane Scotte?"

Ne."

"Spáchal sebevraždu, je to tak, že, pane Scotte?"

"Ano, je to tak. Mark Scott se odmlčel. "Nebo si snad myslíte, že jsem vlezl do toho pokoje skulinou pode dveřmi?"

111

♀

Čtrnáctá kapitola

Tady je máte - město, jež není městem, ale krásnou ženou, která se vyfintila na večerní zábavu: je oblečená do lesklého černého saténu a přepásaná jasně červenou stuhou.

Ve vlasech jí visí hrozny šperků - to jsou obdélníčky kancelářů, jež pracují celou noc, blikají do tmy hvězdám navzdory a vy sílají do vzduchu světelnou září, která se tetelí nad neuvěřitelnou siluetou budov. Kolem štíhlého hrdla jí visí náhrdelník z oslnivých světél - to jsou červená a zelená světla na křižovatkách, jantarové pouliční žárovky a neony zářící pronikavě nad hlavami chodců, kteří spěchají po Detavonerově třídě.

Její oblá ramena se vlní a její plná ňadra se dmou v extázi nad rytmem hudby, v níž lká noc, hudby, která tryská z velkoměstských zapadáků, rozechvívá se vysokým G, je matematicky přesná, když vychází z blazeovaných hospůdek kumštýřů, a křepčí podle rytmu, jež udávají drahé noční restaurace a bary.

Silnice se lesknou světly, která se odrážejí v řece, a řeka ovíjí krásčin pás, zatačí se doprava a doleva kolem jejích širokých boků, klesá přes urostlé nohy, obemývá kotníky náramky z neónu a končí v odrazu světelné tečky, kterou střevíčky s vysokými podpatky vypichují na kluzký mokrý asfalt.

Tady je máte - město. Tady ji máte - krasavici.

Žene se nocí na křídlech nočních zvuků, vdechuje pootevřenými rty omamný vzduch, oči jí září horečným spěchem.

Je pátek večer a město tiskne víkend k ňadrům, drží ho v zoufalém pevném objetí. Ano, město je žena, krásná žena, jež nese v útrobách život a v srdci zradu, vzrušující žena, jejíž dlouhé bílé prsty svírají za zády dýku, něžná žena, která s větrem o závod zpívá v cementových kaňonech dávno zapomenuté melodie, žena milovaná a žena nenáviděná, žena, kterou laská osm miliónů lidí. Všichni okusili rozkoš jejího těla, všichni ji znají skrz naskrz a všichni ji nenávidí hlubokou pokornou láskou. Osm miliónů lidí.

112

♀

Geoffrey Tamblin byl nakladatel.

Vydával učebnice. Dělal to už dvaatřicet let a teď - ve věku sedmapadesáti let - se pokládal za zkušeného odborníka, který má svůj obor v malíčku.

Geoffrey Tamblin tomu nikdy neříkal "vydavatelství branže". Říkal tomu kšeft a svůj kšeft vášnivě nenáviděl. Ze všeho nejvíce pohrdal vydáváním knih o matematice. Ty knihy prostě nesnášel. Jeho odpor k nim pocházel pravděpodobně ze studentských let, kdy geometrii na škole přednášel jakýsi starý paprika jménem dr. Fanensel. Sedmnáctiletý Tamblin se nedovedl rozhodnout, jestli nenávidí víc geometrii nebo doktora Fanensela. Teď, po čtyřiceti letech, byla jeho nenávisť už tak velká, že zahrnovala matematiku vůbec a kohokoli, kdo ji přednášel či studoval. Deskriptivní geometrie, analytická geometrie, algebra, diferenciální počet, ale i násobilka, to všechno spadalo do oblasti Tamblinovy nenávisti.

Ze všeho nejstrašnější bylo však to, že Tamblinovo nakladatelství vydávalo právě matematických textů velkou spoustu, ba matematice patřil dokonce největší počet jeho titulů. To byl také důvod, proč měl Geoffrey Tamblin tři žaludeční vředy. Jednoho krásného dne, říkal si Tamblin, jednoho krásného dne přestanu vydávat učebnice, obzvláště matematické, a začnu s útlými svazky poezie nebo kritických statí. Tamblinova kniha bude synonymem pro knihu náročného čtenáře. Skončuju s pitomostmi jako "jestliže se x rovná 10 a y 12, čemu se rovná veličina A"! Už žádné "log C se rovná log D a proto..."!

Skončuju s vředy!

Poezie, uvažoval. Půvabné útlé svazky poezie. Bude to nádhera! Přestěhuju se do vilové čtvrti a povedu nakladatelství odtamtud. Už žádná podzemní dráha, žádný spěch, žádné ediční plány, žádní usmrkaní redaktori s mlíkem Harvardské univerzity na bradě a s odznakem elitního studentského klubu 'ria vestě. Žádní otrávení výtvarníci, kteří se nimrají s trojúhelníky a radši by malovali nahotinky. Žádní roztřesení pedagogové přinášející do redakce své zatracené umolousané texty.

Jen půvabné útlé svazky veršů napsané útlými dívkami se zlatými vlasy. Ach! Geoffrey Tamblin žil na Silvermineské ulici na vnějším okraji 87. revíru. Každý večer šel ze své redakce,

113

♀

Ed McBain - Zub Za Zub

kteřá byla ve středu města na Hallově třídě, o blok dál na stanici podzemní dráhy. Podzemní dráhou jel až do 16. ulice, tam vystoupil a pak šel pěšky k domu, kde bydlel. Ulice, jimiž procházel, byly kdysi krásné a dokonce v nich žili lepší lidi.

Teď už čtvrt čátřala, čátřalo všechno a zavinila to matematika.

Svět se redukoval na vzorce, nic už nebylo reálné, jen matematika. X krát nekonečno se rovná vodíkovému výbuchu.

Svět neskončí ohněm - skončí v matematických symbolech.

Kdysi vznešená čtvrt teď dokonce páchla. Na prázdných parcelách se povalovaly cihly a úlomky malty, z oken tam vyhazovali odpadky; pouliční gangy v pestrých hedvábných bundách páchaly vraždy, zatímco policie spala - gangsteři to byli, všechno to byli gangsteři, kteří se víc zajímali o matematiku křížovky než o slušné vztahy mezi lidmi. Musím se z toho dostat! Poezie, kam se poděla všechna ta poezie, která kdysi bývala ve světě?

Dnes půjdu kolem parku, řekl si.

Ta představa ho vzrušila. Byly doby, ještě než ho spolkl svět, v němž vládla x a y, kdy se Geoffrey Tamblin dovedl procházet po cestičkách Grover Parku, díval se na oranžovou kouli měsíce a věděl s určitostí, že Isolaje romantické a tajuplné město. Teď - s třemi žaludečními vředy - věděl už jen, že nemůže jít přes park, protože by ho tam mohl někdo přepadnout a okrást, a že hn raději musí obejít po Groverově třídě. A přece ho ta myšlenka vzrušovala.

Kráčel rychle, hlavou mu táhla poezie a všimal si matematické přesnosti zelených žárovek, které visely před vchodem do policejní stanice přes ulici - 87. revír.

Číslice. Všude samé číslice.

Před ním šli tři chlapci. Mladiství provinilci, gangsteři? Ne, vypadali jako studenti, budoucí nukleární fyzikové, matematikové, kdoví! Co dělají až tady nahore v městě, tak daleko?

Dokonce si zpívají! No ne, myslel si Tamblin, zpíval jsem si já někdy? Jen počkejte, až poznáte život, ve kterém neúprosně vládne plus a minus! Pak vás chci slyšet, jak si zpíváte, chci vás...

Geoffrey Tamblin se zarazil.

Bota se mu přilepila na dlažbu. Znechuceně ji odtrhl a prohlédl si podrážku. Zvejkačka! Sakra, kdy už se lidi naučí čistotě,

114

♀

hází to žvejkačku po chodníku, kde na ni člověk může šlá.nout!

Nadával pro sebe a začal se ohlížet po kousku papíru koda že u sebe nemá jeden z textů doktora Fanensela, krásně by ho roztrhal!

Všiml si modrého listu papíru, který ležel u okraje chodníku, doskákal k němu a zdvihl ho. Ani se na něj nepodíval.

Zřejmě reklamní letáček ze samoobsluhy, plný zvláštních příležitostí tohoto týdne a cen a číslic, samých číslic, kam jen .znizela všechna pnezie tohoto světa?

Přeložil několikrát modrý papír a zuřivě jím drhl žvejkačku z podrážky. Když byla čistá, zmačkal papír do geometrické kuličky a zahodil do kanálu.

Koneckonců co s ním?

Z motáku Meyera Meyera by byl býval jen velice útloučký svazek poezie.

"Sluníčko svítí, já musím jítí;" zpíval Sammy, "zá pannou, zá pannou, za paaneenkou!"

"Zá pannou, zá pannou, za paaneenkou," zpíval Bucky.

"Jak je to dál?" ptal se Sammy.

"Zá pannou, zá pannou, za paaneenkou," zpíval Bucky.

, ,Zazpívejme si nějakou študáckou," řekl Jim.

"

Vlez nám s ní na záda," řekl Sammy. "Zazpívejme si Seděla tam mořská panna."

"

Neznám slova."

, ,Nač chceš slova? záleží na citu, ne na slovech."

"Slyšte, slyšte," řekl Bucky.

"

Slova jsou jen slova," řekl Sammy filozoficky, "když nevycházej vocad. Tadydle vocad." Poklepal si na srdce.
"Kde je ta Masonova třída?" chtěl vědět Jim. "Kde jsou všechny ty španělský krasotinky?"

"Na konci ulice, řekl Sammy. "Směr sever. Neřvi tolik!
Tamhle je policejní stanice."

"
Policejty nesnáším," řekl Jim.

"
Já taky," přidal se Bucky.

"
Ještějsem nepotkal policajta," řekl Jimmy, "kterej by nebyl totální a absolutní myš."

♀

"
Já taky," řekl Bucky.

115

♀ Já nesnáším letce," řekl Sammy.
" y "Já taky nesnáším letce," řekl Bucky. "Ale nesnáším tak

policajty."
Obzvlášť nesnáším," řekl Sammy, "letce v tryskáčích.
"To obzvlášť," řekl Bucky. "Ale policajty taky."

"Ještě jste ožralí?" ptal se Jim. "Já jo a je to ohromný. Kde jsou všechny ty Carmen?"

Na konci ulice, na konci ulice, nebuď netrpělivej nejvíce "Co je tohle?" řekl Bucky.

"Co je to?"

"Modrej papírek. Tamhle."

"Kde?" Sammy se ohlédl. "Modrej kus papíru. Co sis myslel, že to je?"

"Nevím," řekl Bucky. "Co ty myslíš?"

Šli dál a minuli druhou kopii Meyerova motáku.

"Já bych řekl, že je to dopis od smutný starý panny. Vždycky používá bledě modrej papír, když píše svému vysněnému milenci."

"Prima, řekl Bucky. Šli dál.

"Co ty myslíš, že to bylo?"

"Já myslím, že je to oznámení, který napsal chlápek, co si vždycky přál syna. Sice se mu náhodou narodila holka, ale oznámení bylo už vytištěný na bledě modrým papíře."

"Prima," řekl Sammy. "A ty, Jime?"

"Já jsem ožralej," řekl Jim.

Jim?

"Jo, ale co myslíš že to e

Šli dál a bledě modrý papír zůstal už půl bloku za nimi.

"Já bych řekl, že je to bledě modrej hajzlpapír," řekl Jim.
Bucky se zastavil. "Kouknem se na to."

Co?"

Podíváme se."

"Ale pojďte," řekl Jim, "neztrácejme čas. Mexikánský pochoutky čekají."

"To je minutka," řekl Bucky a běžel zpátky k listu papíru.

Jim ho chytil za ruku.

"Hele, neblbni!" řekl Jim. "A pojď!"

"Má pravdu," řekl Sammy. "Je někomu něco. po tom, co ta blbost je?"

"Mně jo," řekl Bucky, vytrhl Jimovi ruku, otočil se a běžel po ulici. Ostatní se dívali, jak zdvihá list papíru.

116

♀

G

"Blázen," řekl Jim. "Ztrácí čas."

GG

"Jo," řekl Sammy.

O kus dál Bucky zatím četl, co bylo napsáno na papíře.

Náhle se rozběhl. "Hej," volal, "hej!"

Teddy Carellová se podívala na hodinky.

Bylo tři čtvrtě na sedm.

Šla k okraji chodníku, zamávala na taxík a nastoupila, jakmile zastavil.

"Kam si dáma přeje?" zeptal se taxikář.

Teddy vytáhla z kabelky kousek papíru a tužku.

Rychle napsala 87. revír, Groverova třída a podala papírek taxikáři.

"Ano, prosím," řekl a šlápl na plyn.

♀

Patnáctá kapitola

Alf Miscoło byl určitě v šoku. Ležel na podlaze a mumlal cosi ze svého bolestného spánku. Často se

ozývalo jméno "Mary!"

Jeho žena se jmenovala Kateřina.

O Miscołovi se zrovna nedalo říct, že je hezký. Ležel tu na podlaze s hlavou podloženou willisovým sakem, čelo

zalité potem, který stékal po nerovných plochách jeho obličeje.

Nos měl masivní, obočí huňatá a krk tak tlustý, že to vypadalo, jako by mu hlava seděla přímo na ramenou. Ne že by

byl Miscoło hezký, to se nedalo říct, a jak tady tak ležel

v šoku a v bolestech, byl hezký ještě míň. Krev prosakovala

sulfani lamidovým obvazem; s tou drahocennou tekutinou mu unikal z těla život kapku po kapce a on znovu zavolał úzkostlivě

"Mary", protože kdysi poznal lásku:

Bylo to už dávno, co poznal lásku, a i tak to bylo jen na krátkých pár týdnů, než jeho lod odplula z Bostonu.

Nikdy se už do toho města nevrátil, nikdy už nevyhledal dívku,

která způsobila, že vzpomínka na ni ho bude pronásledovat

až do konce života. Jeho torpédoborec kotvil v Charlestownském přístavu. Byl tenkrát dělmistrem, byl ten zatraceně

nejkurážnější dělmistr v námořnictvu Spojených států. Druhá

světová válka byla ještě daleko a Miscoło měl v hlavě jen tři

věci: bejt zatraceně nejkurážnější dělmistr v námořnictvu Spojených

států, co nejvíc si užít a najít italskou restauraci pokaždý,

když opustí lod. Vyzkoušel snad už všechny italské restaurace

v Bostonu, až padl najednu jídelničku nedaleko Scollayova

náměstí.

Mary tam byla číšnicí. Miscolovi bylo tenkrát jednadvacet a v jeho očích byla Mar to nejrozkošnější stvoření

na země kouli. Začal s ní chodit. Žil s ní dva týdny. V těch dvou týdnech spolu prožili celý život, ale pak byly dva týdny pryč a loď vyplula. A Miscolo si zaplaval na pláži ve Waikiki

na Honolulu.

A hodoval na domorodé hostině na pláži v Kuai, jedl

skalního kraba keukaukau a oříšky poi a kukui a havajské dívky

mu k tomu tančily. Později, v japonském městě zvaném Fukuoko

118

- Japonei byli dosud přátelé a nikomu se ani nesnilo o Pearl Harboru - popíjel saké s dívkou s mandlovýma očima, která se jmenovala Misasan a pozoroval ji, jak nabírá tyčinkami proužky sušené ryby a pak s ní spal a zjistil, že dívky z Orientu se nerady líbají. A na zpáteční cestě se stavil v San Francisku a celý pryč se díval v noci z pahorků na to nádherné město rozprostřené pod oslňujícím diadémem světél, omámen tou podívanou, on, ten nejkurážnější dělmistr v námořnictvu Spojených států.

Do Bostonu se už nikdy nevrátil. Místo toho se seznámil s Kateřinou, když ho pustili z vojny, začal s ní vážně chodit, zasnoubili se a pak se vzali. A tak se už nikdy nevrátil do Bostonu k dívce, která se jmenovala Mary a pracovala ve špinavé italské jídelně na Scollayově náměstí.

A teď, když z něho život unikal červenou stružkou do obvazu, když měl tělo v ohni a místo hlavy pulsující černou jámu, vykřikl "Mary".

Bert Kling přiložil Miscolovi na čelo mokrý obvaz.

Byl zvyklý na smrt a umírání. Byl ještě mladý, ale prodělal korejskou "policejní akci", v níž smrt a umírání byly samozřejmostí, každodenní událostí, něčím jako probudit se a vyčistit si zuby. A přece když slyšel, jak se slovo Mary dere chraptivě Miscolovi ze rtů, cítil, jak mu mráz přejíždí po páteři až do mozku, kde vybuchuje v chladnou zuřivost. V tom okamžiku se mu chtělo vrhnout se přes místnost na Virginii Dodgeovou a zardousit ji.

V tom okamžiku znovu zapochyboval, že tekutina v láhvi je skutečně nitroglycerín.

I

Angelika Gomezová se posadila a potřásla hlavou.

Sukni měla vyhrnutou nad kolena. Opřela se o ně oběma lokty a znovu potřásla hlavou. Pak se rozhlédla po místnosti s udiveným výrazem jako člověk, který se probudí v hotelu.

A pak si už ovšem vzpomněla.

Dotkla se temene hlavy. Na místě, kam ji Virginie udeřila pistolí, vyskočila velká boule. Ohmatala bouli a kůži kolem, byla citlivá pod jejími opatrnými prsty. Bolest se šířila z modřiny na všechny strany a s každým jejím bodnutím Angelika

119

♀

pocítila nový příval úžasného vzteku. Vstala ze země, oprášila si černou sukni a pohled, který vrhla na Virginii Dodgeovou, by byl skosil přinejmenším celou armádu.

A v tu chvíli ji napadlo, zda tekutina v láhvi je skutečně nitroglycerín.

I

Cotton Hawes se dotkl své tváře v místech, kde mu muška rozsekla tvář. Bylo to bolestivé na dotek. Osušil si ránu kapesníkem namočeným v studené vodě. Chladný vztek, jenž se ho zmocnil, byl studenější.

A už aspoň podesáté by byl rád věděl, zda tekutina v láhvi je opravdu nitroglycerín.

Steve Carella, říkala si.

Zabiju Steva Carellu. Zastřelím tu krysu a budu se dívat, jak umírá, a oni se mě ani nedotknou, protože mají strach z toho, co je v láhvi.

Jednám správně.

Nic jinýho se nedá dělat.

Je to jednoduchý jak facka, říkala si: život za život.

Carellův život za život mého Franka. Spravedlnost je spravedlnost.

Virginie Dodgeová se až do té doby nikdy nezabývala pojmem spravedlnost.

Narodila se jako Virginie MacCauleyová, její matka byla Irka a otec Skot. Rodina žila ve čtvrti Calms Point, u paty slavného mostu, který spojuje tuto část města s Isolou. Dodnes vzpomínala na most s láskou. Jako holčička si hrála v jeho stínu a most byl pro ni zázračnou cestou, vedoucí do všech dalekých koutů světa. Snila, že jednoho dne přejde přes most a octne se v zemích oplývajících kořením a rubíny.

Jednou přejde přes most do nebe a tam budou muži v turbanech a karavany s velbloudy a chrámy zářící zlatým listovím.

Přešla přes most do náruče Franka Dodge.

Frank Dodge byl v očích policie zločincem. Poprvé byl zatčen, když mu bylo čtrnáct, za to, že přepadl a okradl jednoho stařečka v Groverově parku. Protože byl podle zákona nezletilý, vyvázl pouze s napomenutím a evidenční kartou mladist

120

♀

vých provinilců. Mezi jeho čtrnácti a sedmnácti lety ho několikrát sebrali za menší přestupky - a vždycky ho jeho věk, jeho obhájce a jeho nevinný modrooký obličej zachránili před uvězněním.

V devatenácti se dopustil první loupeže.

Tentokrát už překročil mladistvý věk. Jeho modrooká nevinnost se mezitím vytáhla a zmužněla. Tentokrát ho šoupli do basy. Virginie se s ním seznámila krátce po jeho propuštění.

Pro Virginii nebyl Frank Dodge zločincem.

Byl pro ni mužem v turbanu, mužem na dlouhonohém velbloudu, byl branou do pohádkových zemí, rubíny mu kanuly z prstů, byl pro ni jediným mužem na světě. V rejstříku měl sloupec trestných činů tak dlouhý jako Virginina pravá paže - ale pro Virginii byl Frank Dodge jediný muž na světě a proti lásce neexistují žádné argumenty.

V září 1953 přepadl Frank Dodge benzínovou stanici. Vedoucí volal o pomoc a náhodou se stalo, že detektiv jménem Steve Carella, který měl právě volno a jel domů do Riverheadu, zaslechl jeho volání a jel ke stanici - ale než tam dojel, Dodge už postřelil vedoucího a připravil ho o zrak. Carella ho zatkl a Frank Dodge šel do vězení - tentokrát do Castlevieu, kde se s lotry nemazlí. Už během prvního týdne se ukázalo, že Frank Dodge je všechno, jen ne ideální vězeň. Neustále měl mrzutosti jak s dozorci, tak se spoluvězni, neustále překračoval předpisy - i když byly archaicky mírné. Snažil se, aby ho propustili, ale marně. Dopisy, které psal své ženě a které vězeňské orgány četly, než je postoupily dál, byly čím dál tím roztrpčenější.

V druhém roce jeho trestu se ukázalo, že Frank Dodge má tuberkulózu. Byl převezen do vězeňské nemocnice a tam zemřel.

Den nato seděla Virginie Dodgeová s pistolí a lahví v služebně

87. revíru a čekala na muže, který ho zabil. Ani v nejmenším nepochybovala o tom, že Steve Carellaje člověk, který zavinil smrt jejího muže. Kdyby tomu byla z hloubi duše nevěřila, nebyla by nikdy našla odvahu přijít sem s tak smělým plánem.

Podivuhodné bylo, že až dosud jí plán vycházel. Bojí se jí, všichni se jí bojí! Jejich strach ji naplňoval zadostiučiněním.

Nebyla by dovedla tento pocit vysvětlit, říct, proč svou touhu

121

♀

po pomstě společnosti i Stevovi Carellovi osobně a své pohrdání zákonem projevuje tak okázalým způsobem. Mohla si přece, když se to vezme poctivě a spravedlivě, prostě počkat na Carellu dole a vpálit mu kulku do zad, až přijde! Ano, mohla.

Když se to vezme spravedlivě, mohla. Nebylo třeba, aby tu dramaticky prohlašovala, co se chystá udělat, nebylo třeba, aby tu soudila obhájce zákona, tak jako oni soudili jejího manžela, nebylo třeba hrát si na Boha před lidmi,

ktei-í ji oloupili o všechno, co milovala.

Nebo to naopak bylo třeba?

Seděla tu a přemýšlela své soukromé myšlenky. Pistole se jí v ruce ani nezachvěla. V láhvi na stole před ní se odrážely šikmé paprsky lampy ze stropu. Ponuře se usmála.

Vrtá jim to hlavou, říkala si. Vrtá jim hlavou, jestli ta tekutina v láhvi je opravdu nitroglycerín.

"Co myslíš?" řekl Bucky.

"Já myslím, že je to nějaká konina," řekl Jim. "Pojďte už k těm španělským holčkám!"

"Ne, počkej," řekl Bucky. "To nemůžeme takhle odbejt. Počkejte chvíli!"

"Podívej," řekl Jim, "jestli si chceš hrát na zloděje a policajty, tak si posluži! Já chci jít za španělskýma holčkama. Chci jít a hledat Masonovu třídu. Chci spočinout na něčích vlnadných nadrech. Kruci, já se chci s někým vyspat, no!"

"To může počkat. Co když je tohle vážný?"

"To teda není, řekl Sammy rozhodně.

"Taky bych řekl," přisvědčil Jim.

"Jak to víte?" zeptal se Bucky.

"Za prvé," řekl Sammy a na očích za brýlemi bylo vidět, že mu mozek pracuje.

"Každej, kdo se na to jen mrkne, vidí na první pohled, že je to podfuk. Tak hned to hlášení pátracího oddělení, co je tohle za volovinu?"

"Jak to?" řekl Bucky.

"Proboha, Bucky, měj rozum! Hlášení pátracího oddělení! Víte, pánové, co to je?"

122

♀

Co?" řekl Bucky.

To bude nějaká hra. Pošleš vršek krabičky od Chesterfiel dek do televize, víš, a oni ti zas pošlou několik pátracích for mulářů a pistolku a pišťalku, aby sis moh hrát na detektiva a kazit spaní svému okolí."

Mně se to zdá pravý," řekl Bucky.

"Jo? Vidiš, že by tam někde stálo jméno města? Co? Pověz!"

"To ne, ale..."

"Kdy ty jednou vyrosteš, Bucky?" řekl Jim. "Tohle je přece totéž, co dělá Buck Rogers z televize. Jenže na jeho dopisech stojí ‚Hlášení z prostoru‘ a posílá dezintegrátory a dešifrovací stroje."

"A co ten vzkaz na tom?" řekl Bucky.

"Co s ním má bejt?" chtěl vědět Sammy. "Jen se na to koukni! Ženská s pistolí a flaškou nitroglycerínu. Kristepane!"

Co se ti na tom nezdá?"

, ,Absolutně nepravděpodobný," řekl Sammy. "A vůbec.

Jestli tam ta šílená bába sedí s pistolí a flaškou nitráku, jak ksakru napsal ten detektiv iks ypsilon tenhleten moták a pro pašoval ho na ulici? Je to úplně nepravděpodobný!"

Mně se to zdá pravý," řekl Bucky tvrdošíjně.

"Je to podepsaný?" zeptal se Sammy. "Vidiš podpis?"

"Ovšem," řekl Bucky. "Detektiv 3. tř. . "

Napsaný na stroji. Ale podepsal to někdo?"

Ne."

Tak teda?"

Co tak teda?"

"Tak se koukni! Chceš se s tím tady zabývat celou noc?"

"Ne, ale..."

♀ Proč jsme sem přišli?"

No..."

"Abysme si hráli na prostorový patroly s Buckem Roger sem?"

"Ne, ale..."

"Abysme ztráceli čas s vymyšlenýma policajťama a zlodějema a falešnýma motákama, který natukal nějaký kluk na stroji svého bráchy?"

"Ne, ale..."

Položím ti prostou otázku, člověče," řekl Sammy. "Docela

123

♀

prostou a jednoduchou. A chci prostou a jednoduchou odpověď, člověče. v pořádku?"

"Jo," řekl Bucky, "ale mně se to zdá pořád pr..."

"

Šels sem za holčkama nebo ne?"

"

Šel."

"

No?"

"

No..."

"Tak pojď. Zahoď to! Pojďme už! Noc je krátká!" Sammy se zasmál. "Pojď, člověče!

Pojď, ksakru, no ne? Co říkáš?

Jde se?"

Bucky chvíli přemýšlel.

Pak řekl: "Jděte napřed beze mě. Já zavolám to číslo."

"Viděli jste někdy takovýho ňoumu, pánové?" řekl Sammy.

Bylo za pět minut sedm, když ve služebně zazvonil telefon.

Hal Willis čekal, až mu Virginie dá znamení, a pak zdvihl sluchátko.

"87. pátrací skupina," řekl, "u telefonu detektiv Willis."

" j "Moment, řekl hlas na druhém konci telefonu. Zřejmě mluvil s někým, kdo tam v místnosti byl. "Jak to kčertu mám vědět?" řekl hlas. "Předejte to jinam. Ne, proboha, co bysme my dělali s kartotékou kapsářů? Ne, Riley, s takovým hňupem pitomým, jako jsi ty, jsem ještě nedělal. Mám tu hovor, nemůžeš minutu počkat?" Hlas se vrátil k telefonu. ;;Haló!"

"Haló," řekl Willis. Od protějšího stolu ho pozorovala Virginie Dodgeová a poslouchala.

"Kdo je tam?" ptal se hlas.

"

Hal Willis."

` "Říkáte, že jste detektiv

"

Ano."

"Je to 87. skupina?"

"Ano."

"Aha. Tak on to asi bude vtip..."

"Prosím?"

"Tadyje Mike Sullivan, ústředí. Před chvílí nám někdo volal, bylo... počkej minutu...", Sullivan na druhém konci drátu chrastil jakýmsi papíry. "Jo, 18.49."

"

Kdo vám volal?" řekl Willis.

124

♀

"Ale nákej študent. Prej sebral na ulici hlášení pátracího oddělení, na kterým bylo něco natukaný. Něco o nějaký ženský s flaškou nitráku. Víte o tom něco?" Virginie Dodgeová u svého stolu viditelně ztuhla. Pistole se přiblížila k hrdlu láhve. Z místa, kde Willis stál, viděl, jak se třese.

"

Nitráku?" řekl do telefonu. Pozoroval její ruku a byl si jist, že co nevidět se hlaveň pistole srazí s lahví.

Jo. Nitroglycerínu. Co ty na to?"

"y. y "Ne, řekl Willis. "Tad. . tad nic takového není.

"No jo, vždyť jsem si to myslel. Ale ten kluk mi řek, jak se menuje, a tak dál a vypadalo to, že to není podfuk. Jo, tak už to bejvá. Řek sem si, že se raděj zeptám. Za to člověk nic nedá, že jo?" Sullivan se srdečně chechtal.

"Ne," řekl Willis a zoufale se snažil vymyslet způsob, jak Sullivanovi naznačit, že to je pravda. "Vždycky se vyplatí zeptat se." Pozoroval Virginii a pistoli, která se jí chvěla v ruce.

Sullivan se ještě smál. "Člověk neví, kdy se objeví nějaký cvok s bombou, že jo, Willis?" řekl a znova se rozchechtal.

"Ne, člověk... opravdu neví," řekl Willis.

, To se ví." Sullivan se pomalu přestával chechtat.

, "Mimochodem, jmenuje se u vás nějaký policajt Meyer?"

Willis zaváhal. Bylo to hlášení od Meyera? Bylo podepsané?

Jestli řekne "Ne", bude Sullivan pátrat dál a zjistí si, jak se jmenují detektivové na sedmaosmdesátce? A bude Meyer...

Jseš tam?" zeptal se Sullivan.

"Co jo, jsem.

"Někdy je mizerný spojení," řekl Sullivan. "Myslel jsem si, že nás třeba přerušili."

"Ne, jsem tu pořád," řekl Willis.

"

Jo? Tak co? Máte tam Meyera?"

, ,Ano. Máme tu jednoho Meyera."

, ,Detektiva 3. třídy?"

"

Ano."

"To je divný," řekl Sullivan. "Ten študák povídal, že na tom papíře byl podepsaný nějaký Meyer. To je teda divný."

"Ano, řekl Willis:

"A vy tam máte Meyera, jo?"

♀

"

Ano."

125

♀

"Člověče, to je teda moc divný," řekl Sullivan. "No, nic ve zlým, že jsem se zeptal, že jo? Cože? Hergot, Riley, copak nevidíš, že telefonuju? Musím už jít, Willis. Mějte se fajn.

Prima jsme si pokecali."

A zavěsil.

Willis položil sluchátko.

Virginie Dodgeová položila své sluchátko, vzala láhev nitroglycerínu a pomalu kráčela k místu, kde seděl u stolu vedle okna Meyer Meyer.

Neřekla ani slovo.

Postavila láhev na stůl, pak se rozpráhla a prudce uhodila Meyera přes ústa, až mu roztrhla ret. Meyer zdvihl ruce, aby

v Sestnácátá kapitola

„Nenáviděl jsem ho a jsem rád, že je mrtvý," řekl Alan Scott.

Zřejmě se už zbavil ostýchavosti a zděšení, s nimiž přijal Carellu předešlý den. Stáli spolu v loveckém pokoji, který byl v přízemí staré vily a byl ověšen hlavami a parohy. Jedna zvláště zlomyslně vyhlížející tygří hlava visela na stěně za Alanem.

Alanův obličej, včera tak bledý, měl sverepý výraz a v ničem si nezadal s výrazem tygra.

To je smělé přiznání, pane Scotte," řekl Carella.

"Myslíte? Byl to zlý a lakomý darebák. Ty jeho slavné Scot tovy závody zničily víc lidí, než se dá spočítat na prstech obou rukou. Měl jsem ho snad milovat? Vyrůstal jste někdy v rodině finančního magnáta?"

"To ne," řekl Carella, "já jsem vyrůstal v rodině italského vystěhovalce, který byl pekař."

"O nic jste nepřišel, to mi věřte. Ten starý darebák sice neměl absolutní moc, ale měl ji natolik velikou, že ho úplně zkazila.

Podle mého názoru to byl ohromný měkký vřed, z kterého kapala korupce. Můj otec! Drahý tatíček! Ztracený lotr a da rebák!"

"

včera bych byl řekl, že vás jeho smrt rozrušila."

"Jen to, že zemřel, smrt je vždycky úděsná. Ale rád jsem ho neměl, to mi věřte."

"Nenáviděl jste ho tolik, že byste ho dokázal zabít, pane Scotte?"

"Ano, tolik, že bych ho byl mohl zabít. Ale nezabil jsem ho.

Byl bych to asi dřív nebo později stejně udělal. Ale tohle není moje dílo. A proto jsem ochoten mluvit s vámi otevřeně. Ne budu blázen a nezapletu se do něčeho, s čím nemám nic společného. Máte přece podezření, že jde o vraždu, ne? Proto tu ještě pořád jste, ne?"

"

Abych..."

"Podívejte se, pane Carello, nevěšme jeden druhému bulíky na nos! Vy přece víte, že toho starého lotra někdo zabil."

127

♀

Jistě to nevím," řekl Carella. "Byl nalezen v zamčeném pokoji, pane Scotte. Mám-li říct pravdu, vypadá to docela

jako sebevražda."

"Jistě. Ale my přece víme, že to není. V téhle zkažené rodině

je spousta mazaných lidí, kteří dokážou věci, že by

kouzelník Houdini zelenal závistí. Nedejte se mýlit tím zamčeným pokojem. Jestliže někdo stál o to, aby byl otec mrtev, tak si dovedl najít způsob, jak to provést. A aby to vypadalo jako sebevražda." "Kdo, například?" "Například já," řekl Alan. "Kdybych se byl jednou rozhodl, že ho zabiju, byl bych to nějak narafočil, jen se nebojte. Někdo mě prostě předběhl, to je všechno."

kdo?" řekl Carella.

Chcete vědět, koho máte podezírat? Kohokoli z naší rodiny."

.Marka?"

..

Ovšem. Proč ne Marka? Ten starý darebák ho celý život tvranizoval. Mark se mu nepostavil na odpor ani slovem od svých čtrnácti let. Ale zatímco se navenek

Ed McBain - Zub Za Zub

usmíval, hromadila se v něm nenávist. A pak ta poslední facka, když ho poslal do New Jersey, do té díry, kde měl nastoupit za závratný plat 15 000 dolarů ročně, až se vyučí od píky! Majitelův syn! Prosím vás, ten mizera lotr platil víc svým škrabákům!" , Přeháníte," řekl Carella.

, "Prosím, přeháním. Ale myslím, že Markovi vůbec nevonělo to co s ním otec prováděl. Nevonělo mu to ani trošku. A David měl k vraždě drahého tatíčka zase své důvody."

"Například?"

"Například půvabnou Christinu."

Co to říkáte, pane Scotte?"

To říkám."

Chcete říct..."

"Ovšem. Podívejte se, pane Carello. Christina se odsud ne mohla hnout, protože jí otec vyhrožoval, že David zůstane bez groše, jestli se odstěhují. Jako z románu, vidíte? Nepěkné, ale bylo to tak."

"Velice nepěkné. A Christina?"

♀

Jen to zkuste s ní promluvit. Hotový ledovec. Možná že

128

♀

se jí to všechno docela zamlouvalo, kdoví? V každém případě věděla, jak si udržet dobré bydlo. A že bylo víc než dobré, tomu můžete věřit."

"A co když jste se všichni domluvili a udělali to společně, pane Scotte? Bylo by to možné?"

, ,Tahle rodina by se nedomluvila ani na partii bridže," řekl Alan. "Je to zázrak, že se nám podařilo společně vypáčit dveře.

Slovo ,sjednocení' znáte? i-Ieslem naší rodiny je ,apartheid'.

Snad se to teď změní, když je otec mrtev, ale pochybuju."

"

Tak vy si tedy myslíte, že vašeho otce zabil někdo z těch, kdo bydlí v domě - jeden z vašich bratrů nebo Christina?" y "

"Ano, to si m slím.

I když dveře byly na zástrčku?"

"I kdyby byl v zamčeném sejfu, jestli chcete, s půl inetru tlustými neprůstřelnými stěnami. Kde je vůle, tam se způsob najde."

A tady byla tučná poslední vůle," řekl Carella.

Alan Scott se neusmál. "Já vám něco povím, pane Carello.

Jestli to chcete narazit na motiv, přijdete o rozum. V našem zchátralém baráku najdete motivů, že by to stačilo na to, aby vylítlo do povětří půl města."

"

Nač to tedy mám podle vás narazit, pane Scotte?"

"Já bych si zjistil, jak se někomu podařilo toho starého lotra pověsit, ačkoliv dveře byly na zástrčku. Vymyslete si, jak to ten někdo udělal, a kdo to byl, to už přijde samo sebou. To bych vám poradil já, pane Carello."

,A to jak," řekl Carella, "je samozřejmě při pátrání to nejsnadnější. To ví každé malé dítě."

Alan Scott se neusmál.

" y "Já jdu, řekl Carella. "Dneska večer už tad sotva něco udělám."

"

Přijdete zítra zas?"

, Snad. Jestli mě něco napadne."

"

Jinak?"

"Jinak zůstaneme u sebevraždy. Motiv máme, jak říkáte, dokonce spoustu motivů. A máme taky prostředky. Ale jsme na tom bledě, pokud jde o příležitost, člověče!

Nejsem žádný génius, pane Scotte, já jsem jen těžce pracující detektiv. Jestliže budeme i pak podezírat, že jde o vraždu, hodíme případ do šuplete s nedořešenými případy."

129

♀

"Neměl jsem dojem, že byste byl takový člověk, pane Carello."

"Jaký."

"Který se lehko vzdává."

Carella se na něho chvíli upřeně díval. "Neplete si nedořešené případy s oddělením nedoručitelných zásilek na poštovním úřadě," řekl konečně. "Dobrou noc, pane Scotte."

Když dvě minuty po sedmé Teddy Carelllová vstoupila do služebny, myslel si Peter Byrnes, že ho trefí šlak. Viděl ji přicházet po chodbě a zpočátku nevěřil, že ho vlastní oči neklamou. Pak rozeznal úhlednou postavu a vznosnou chůzi Stevovy ženy a rychle přistoupil k zábradlí.

"Co to děláte?" řekla Virginie.

"Někdo sem jde," odpověděl Byrnes a čekal. Nechtěl, aby se Virginie dověděla, že příchozí je Carelllova žena. Všiml si, že od chvíle, co ztloukla pistolí Meyera, je Virginie stále napjatější a nervóznější a nedovedl si představit, co by podnikla, kdyby si uvědomila, kdo je Teddy. V koutě místnosti viděl Hawese, jak ošetřuje Meyera. Meyer byl celý potlučený a snažil se prohlédnout napuchlýma očima. Horní ret mu visel, jak ho nepoddajná ocelová pistole rozrazila vedví. Hawes ho trpělivě natíral jodovou tinkturou a mumlal pořád kolem dokola: "Už to bude, Meyere, no, vždyť už to bude," a ačkoliv se ovládal železnou vůlí, bylo vidět, že může každou chvíli vybuchnout se stejnou silou jako nitroglycerín.

"Přejete si, slečno?" řekl Byrnes.

Teddy se zarazila před zábradlím a na obličeji se jí objevil údiv. Jestli správně přečetla z poručíkových rtů, co...

"Mohu vám něčím posloužit, slečno?"

Teddy zamžikala.

"Marš dovnitř, vy tam," vyštěkla Virginie od svého stolu.

Teddy ji z místa, kde stála, neviděla. A protože ji neviděla, tak ji také "neslyšela". Čekala tedy, až Byrnes pronese pointu žertu, který tu zřejmě hrál, ale Byrnesův obličej byl vážný a strnulý, když řekl "Nešla byste dál, slečno?" a tak Teddy, udivena ještě víc, vstoupila do služebny.

V tom okamžiku ovšem spatřila Virginii Dodgeovou a instinktem poznala, že Byrnes se ji snaží před ní chránit.

130

♀

"Sednout," řekla Virginie. "Poslouchej mě a nic se ti nestane."

Co tady chceš?"

Teddy neodpovídala. Nemohla.

"Slyšelás? Co tu chceš?"

Teddy potřásla bezradně hlavou.

"

Co s tou holčkou?" ptala se Virginie netrpělivě. "Odpověz, ksakru!"

Nebojte se, slečno," řekl Byrnes. "Nic se vám nestane", když..." Zarazil se, jako by ho najednou něco napadlo, a pak se obrátil k Virginii. "Myslím... myslím, že je hluchoněmá," řekl.

"Pojď sem!" řekla Virginie a Teddy šla k ní. Jejich oči se

, y nad stolem setkaly. , SI šíš mě Teddy se dotkla rukou rtů.

, ,Čteš mi ze rtů?"

Teddy přikývla.

"

Ale mluvit nemůžeš?"

Teddy zavrtěla hlavou.

Virginie k ní přistrčila přes stůl kus papíru. Z misky vzala tužku a hodila ji

Teddy. "Tady máš tužku a papír. Napiš, co tu chceš."

Teddy napsala rychle "vloupání" a podala papír Virginii.

"G...yp "Hm, řekla Virginie. "No milá holka, bude to v adat trochu jinak, než sis myslila. Posad se!" Obrátila se k Byrnesovi a pronesla první vlídná slova od chvíle, co přišla do služebny.

J ?`.

"Je hezká, že o ` Teddy si sedla.

, Jak se jmenuješ?" zeptala se Virginie. "Pojď sem a napiš to."

Byrnes se skoro vrhl na Teddy, aby ji zadržel. Teď siy šla znovu ke stolu, vzala do ruky tužku a rychle napsala: Marcie...

Pak zaváhala. Žádné příjmení ji nenapadlo. v zoufalství napsala své dívčí jméno: Franklinová.

, ,Marcie Franklinová," řekla Virginie. "Hezký jméno. Jseš hezká holka, Marcie, víš to? Můžeš mi číst ze rtů?"

Teddy přisvědčila.

"

Chápeš, co říkám?"

Teddy opět přisvědčila.

"Jseš moc hezká. Neboj se, nic ti neudělám. Chci jen jednoho člověka a neublížím nikomu, když se nebudou snažit mi v tom zabránit. Mělas někdy někoho ráda, Marcie?"

♀

131

♀

Ano, kývla Teddy.

"Tak víš, jaký to je. Mít někoho rád. Tak abys věděla, Marcie, někdo zabil člověka, kterýho jsem měla ráda já. A teď zabiju já jeho. Neudělala bys.to taky?"

Teddy seděla, ani se nehýbala.

"Udělal. Určitě bys to udělala. Jseš moc hezká, Marcie. Já jsem taky byla hezká - než mi vzali toho máho. Ženská potřebuje mužského. Bez mužského stojí život za starou belu.

A ten můj je mrtvej. Zabiju člověka, který to zavinil. Zabiju mizerného parchanta, kterej se jmenuje Steve Carella."

Její slova uhodila Teddy do obličeje jako prudce vržený míč.

Trhla, sebou, že to všichni mohli vidět a pak zaťala zuby do rtu. Virginie ji udiveně pozorovala. "Odpusť, holka, nechtěla jsem mluvit sprostě...", řekla.

"Ale... je to na mě trochu moc..."

A potřásla hlavou.

Teddy zbledla. Stála tu, zatínala vší silou zuby do rtu, dívala se na pistoli v ruce ženy u stolu a div se po té pistoli nevrhla.

Podívala se na nástěnné hodiny. Osm minut po sedmé! Obrátila se k Virginii a pokročila kupředu.

"Slečno," řekl Byrnes, "ta láhev na tom stole, ta je od nitroglycerínu." Odmlčel se. "Chci říct, že při náhodném pohybu může vylítnout do povětří. A ublížit moc lidem."

Jejich oči se setkaly. Teddy pokývla hlavou.

Odvrátila se od Virginie a od Byrnese, přešla pokoj a usadila se na židli otočené k zábradlí. Doufala přitom, že poručík nezahlédl, jak jí do očí vhrkly slzy.

132

♀

Sedmnáctá kapitola

Hodiny ukazovaly deset minut po sedmé.

Teddy měla jedinou myšlenku: varovat ho.

Hodiny metodicky a mechanicky přežvykovaly čas, polykaly ho a vyplivovaly do místnosti strávené vteřiny. Byly to staré hodiny; všichni kromě Teddy slyšeli, jak tikají a vržou, a staré hodiny trávily vteřinu po vteřině, z vteřin se staly minuty a ručičky náhle poskočily, až se tichou místností rozlehlo cvaknutí.

Deset minut po sedmé...

Dvanáct minut po sedmé...

Varovat ho, opakovala si. Myšlenky vrhnout se na Virginii se vzdala a teď už myslela jen na to, jak Steva varovat. Vidím odsud celou chodbu až na konec, myslila si, vidím vrchní schod kovového schodiště zdola. Kdybych slyšela, poznala bych jeho krok, ještě než bude vidět jeho, protože znám jeho chůzi, představoval jsem si zvuk jeho chůze už tisíckrát. Má mužný krok, ale přitom lehký, pohybuje se s půvabem zvířete, poznala bych zvuk jeho kroků, sotva vstoupí do budovy - jen kdybych slyšela!

Ale já neslyším a nemluví. Nemohu na něj křiknout a varovat ho, až se objeví na chodbě v prvním poschodí. Můžu k němu jen utíkat. Ale ona přece nepoužije nitroglycerín, když bude vědět, že Steve je v budově, kde ho může zastřelit. Potřebuje nitroglycerín, aby se odtud dostala. Poběžím k němu a postavím se před něho jako jeho štít, on nesmí zemřít!

A co miminko?

Miminko, myslela si. Ještě ani ne miminko, sotva to začíná žít, ale Steve nesmí zemřít. Já ano, dítě ano, ale Steve ne.

Poběžím k němu. V okamžiku, kdy ho zahlédnu, poběžím k němu.

Jakmile ho zahlédnu, vrhnu se k němu, ať si ta ženská střílí.

Ale Steva zastřelit nesmí.

Už jednou ho téměř ztratila, vzpomíná si na ty vánoce, jako by to bylo včera.

Nemocniční pokoj, bílý, až píchá do očí, a v něm její Steve lapající po dechu.

Tenkrát nenáviděla jeho

133

♀

povolání, nenáviděla policii a zločince, děsila se náhodných situací, při nichž může být její manžel v parku postřelen překupníkem narkotik. A pak se její nenávisť rozplynula a ona se jen modlila, nezáladně a z hloubi srdce s vědomím, že Steve zemře a její mlčelivý svět opravdu zmlkne navždy. Se Stevem v něm nebylo ticho, se Stevem byla obklopena ruchem života.

Teď není doba na modlení.

Tentokrát nezachrání Steva všechny modlitby světa!

Až přijde, uvažovala, vrhnu se k němu a kulka zasáhne mne.

Až přijde...

Hodiny ukazovaly třináct minut po sedmé.

To není nitroglycerín, myslil si Hawes.

Možná že ano.

Ne, není to nitroglycerín.

Nemůže být. Zachází s tím jako s vodou, chová se k tomu opovržlivě jako k vodě, kdyby to mohlo vybuchnout, nebyla by tak lehkomyšlná.

Nitroglycerín to není.

Tak mnment, počkej, řekl si, teď hezky pomalu, aby sis nedělal z přání skutečnost.

Úplně zoufale si přeju, aby ta tekutina v láhvi byla voda.

Přeju si to, protože poprvé v životě bych byl s to uhodit ženskou. Jsem ochoten skočit k ní - pistoli vem čert - srazit ji na zem a mlátit do ní, až bude bez sebe. Na tohle mám chuť, galantnost k ženám ať táhne k řasu, protože je to tak. Já vím, že to není žádná kráska mlátit ženský, ale Virginie Dodgeová už ani není ženská, nebo je něco víc než ženská, stal se z ní netvor a já už ji nemůžu pokládat za ženu, jako za ni nepokládám židli nebo botu.

Je to prostě Virginie Dodgeová.

A já ji nenávidím.

Přitom se za to stydím. Nenávidím ji z hloubi duše a vůbec nikdy jsem netušil, že jsem takové nenávisti schopen. Ale vyvolala ji ve mně ona, to ona způsobila, že jsem zlej a že nenávidím doopravdy. Nenávidím ji a nenávidím sebe za to, že ji nenávidím, a tak ji nenávidím ještě víc. Virginie Dodgeová ze mne udělala zvíře, slepý zvíře, který se brání a kope, protože

134

♀

mu ubližujou. Divný je, že vlastně neubližujou mně. Rozbitej obličej, to nic není, to jsem měl už horší zranění, na nblícej kašlu. Ale to, jak ublížila Miscolovi a jak ublížila tý mladý Portoričance a Meyerovi, to nemohu prominout ani rozumem, ani citem. Ublížila lidským stvořením, který v životě nezkřivil

ani vlásek nelidskému stvoření, který se jmenuje Virginie Dodgeová. Náhodou tu byli, a protože tu byli, vylila si vztek na nich, snížila je na bezvýznamný nicky.

A proto ji nenávidím.

Nenávidím ji, protože já... já i všichni ostatní tady... jsme jí dovolili, aby nás ponížila. Zbavila nás lidskosti, a jak jsem jí to jednou dovolil, aby zbavila lidskosti jediného člověka, aby z něho strhla všechnu jeho důstojnost, dovolil jsem jí, aby všechny lidi kolem ní se rovnali hromádce smetí.

Chceš vědět, co jsi ze mě udělala, Virginie Dodgeová? Jmenuju se Cotton Hawes a jsem Američan jaksepatří, běloch a protestant, vychovaný bohabojnými rodiči, který mi vštípl smysl pro dobro a zlo a naučil mě, že k ženám se muž chová zdvořile a rytířsky - a tys ze mě udělala divoký zvíře, který tě klidně zabije, který tě nenávidí za to, cos udělala, zabije tě.

Ta tekutina v láhvi není nitroglycerín.

Já jsem o tom přesvědčen, Virginie Dodgeová.

Nebo jsem aspoň na nejlepší cestě tomu věřit. Docela tomu ještě nevěřím. Ale pracuje se na tom, Virginie, pracuje se na tom ze všech sil.

Jen moje nenávist, ta je stoprocentní. Cítím ji, roste každou minutou a Bůh ti pomoz, Virginie Dodgeová, až budu přesvědčen, až sám sebe přesvědčím, že tvoje fľaška nitroglycerínu je jen kolosální podfuk.

Pomoz ti Bůh, Virginie, protože pak tě zabijú.

Rozluštění ho osvítilo najednou.

Občas se to stává.

Odešel od Alana Scotta, prošel tichem ohromné vily, která zmlkla v důsledku smrti, do obrovské vstupní haly s lustrem z křišťálového skla a zrcadlem s ornamenty. Na mramorovém stole před zrcadlem ležel jeho klobouk; vzal ho a přemýšlel,

135

♀ proč si ho vůbec bral, nosil přece klobouk zřídka, a pak si uvědomil, že včera ho ještě neměl a že moc bohatých je tak velká, až nahání člověku strach.

Člověk nesmí být nesnášenlivý, myslil si. Nesmíme vyčítat bohatým, že nikdy neprožili čistou radost chudoby.

S ponurým úsměvem se podíval do zrcadla, narazil si klobouk a pak otevřel veliké dubové dveře vedoucí ven.

V zahradě bylo už tma. Na vzdáleném konci cesty plápolalo světýlko. Vzduch byl nasycen pachem doutnajících dříví.

Vydal se dolů po cestě a myslel na to, že je říjen, že dřevo doutná a listy hoří a že to tady je kousek venkova uprostřed města. Hezké, být v městě venkovem, hezké, pálit suché listí.

Podíval se přes rameno ke garáži. Proti hvězdnatému nebi se odrážela postava, veliký muž, bezpochyby jeden z bratrů, a kouř z malého ohničku stoupal podle jeho obřího těla. Jeden z velkolepých Scottů pálí listí, člověk by řekl, že taková práce se nechá Rogerovi nebo zahradníkovi, copak Scottovic pozemek nemá zahradníka? Ale, ale, že by neměli zahradníka, aby spá...

Vtom ho to osvítilo.

Kouř z dříví.

Dříví.

A jeden z bratrů, který si sám rozdělal ohniček.

Dříví! Dříví! Proboha, dříví, samozřejmě, samozřejmě!

Rázem se otočil a vracel se cestou ke garáži.

Jak zavřete dveře na zástrčku? myslil si. Myšlenky se dobývaly z nitra na povrch a rozlévaly se mu po obličejích; takže se usmíval jako naprostý blbeček. Jak zavřete dveře na zástrčku zvenčí tak, aby to vypadalo, že jsou zavřené zevnitř? Takže než vypáčíte dveře, vyrvete zástrčku ze zárubně, aby to vypadalo, že se utrhla v okamžiku, kdy jste je konečně vypáčili.

To je první, co uděláte, a prokrista, to vysvětluje zárubeň naštípnutou z vnitřní strany, vždyť ten sochor by se tak daleko nedostal, kams dal rozum, Carello, ty kreténe?

Tak nejdřív utrhnete zástrčku.

Starého pána už jste uškrtili a leží chudák na zemi, zatímco vy si hrajete se zástrčkou, pečlivěji uvolňujete, aby to vypadalo, že se utrhla při páčení - až budete dveře skutečně páčit.

Pak ovážete starému pánovi kolem krku provaz, jeden konec

hodíte přes trám na stropě a vytáhnete na něm tělo, aby se houvalo několik stop nad zemí. Je těžké, ale vy taky nejste pápěrka a pracujete s vyšší zásobou adrenalinu v těle, koneckonců stačí, když ho vytáhnete metr nad podlahu. Pak couvnete ke dveřím a uvážete šňůru ke klíci.

Starý pán se pohupuje ve vzduchu na druhém konci pokoje.

Teď se opřete do dveří. To jde poměrně snadno. Musí se otevřít jen tolik, abyste se protáhl z pokoje. A teď jste venku a váhou starého pána se dveře zase zavřou. Uvnitř na dveřích visí zástrčka na jednom šroubku.

A vy jste na chodbě a jediný problém je, jak to zaonačit, aby se zdálo, že dveře jsou na zástrčku, takže vy a bratři za ně budete tahat a nebude to k ničemu.

Jak rozřešit tenhle problém?

Pomocí jednoho z nejstarších mechanismů, které lidstvo zná.

A kdo ho rozřešil?

Nikdo jiný než první osoba, která vzala za dveře hned po tom, co použili sochoru, první osoba, která byla tak blízko, že mohla...

"

Kdo je to tady?" řekl hlas.

"To je Mark Scott?" řekl Carella.

, ,Ano. Kdo je to?"

"

Já. Carella."

Mark přistoupil blíž k ohníčku. Kouř se mu vinul kolem hlavy. Plameny, které pomalu uléhaly, vrhaly mihotavé světlo na jeho široké rysy.

"

Myslel jsem, že už jste dávno odešel," řekl. Držel v ruce hrábě a štoural jimi v popelu, takže oheň vyskočil s novou silou a ozářil mu obličej žlutým světlem.

"Ne, jsem ještě tady."

"

Co si přejete?" řekl Mark.

" p "Vás, řekl Carella rostě.

, ,Nechápu."

, Půjdete se mnou, Marku Scotte," řekl Carella.

,

Proč?"

Protože jste zavraždil svého otce."

"Nebuďte směšný," řekl Mark.

Jsem velmi rozumný," řekl Carella. "Spálil jste to?"

Co jestli jsem spálil? O čem to mluvíte?"

"Mluvíme o tom, jak jste zavřel dveře na zástrčku zvenčí."

"

Na dveřích není zvenčí žádná zástrčka," řekl Mark klidně.

"To, co jste použil, bylo zrovna tak dobré jako zástrčka.

A čím víc se lidi do toho opírali, tím to bylo lepší,

tím míň se dalo s dveřmi pohnout."

"O čem to, prosím vás, mluvíte řekl Mark.

"Víte přece moc dobře, o čem mluvíme, ksakru. O klínu, o prostém trojhranném kusu dřeva, který jste nohou

zarazil pod dveře, úzkým koncem napřed. Každý tlak zvenčí dveře jen přirážel k širokému konci trojhranu, takže šly

otevřít čím dál tím hůř."

"Vy jste se zbláznil," řekl Mark. "Museli jsme na ty dveře použít sochor. Zástrčka byla zastrčena zevnitř a..."

"Nedaly se otevřít díky dřevěnému klínku, který - mimo chodem - poškodil těsnění na dolejší straně dveří.

Sochorem jste nadělali spoustu třísek, které se válely po

podlaze. Pak jste přistoupil ke dveřím vy. Vy, Mark Scott. Přistoupil

jste k nim a cloumal klikou a přitom jste vyrazil nohou klín,

takže dveře byly najednou prakticky úplně volné. A pak jste je

přirozeně vy i vaši bratři mohli otevřít, ačkoliv na nich visel

váš otec celou svou vahou..."

"Dovoňte, abych se zasmál," řekl Mark. "Jak jste..."

"Viděl jsem Rogera, jak zametá halu. Třísky a váš klínek. Výborná kamufláž, ty třísky. A to teď pálíte, vidíte?

Dřevo a ten klínek?"

Mark Scott neodpověděl. Hnul sebou ještě dřív, než Carella dořekl větu. Rozpřáhl se hráběmi dozadu přes rameno,

pak je spustil, jako kdyby mávl baseballovou pálkou,

a uhodil Carellu, který to naprosto neočekával. Rána ho zasáhla

do krku, tři železné zuby se mu zataly do masa, až mu vytryskla

krev.

Omráčený Carella ustoupil, vztáhl ruce před sebe,

a hrábě do padly znova, tentokrát na předloktí jeho vztažené

pravé ruky.

Ochrnutá ruka klesla. Snažil se ji zdvihnout, sáhnout do pravé kapsy kalhot po policejní pistoli, ale ruka

se bezmocně klátila a on proklínal svou neschopnost. Pak postřehl,

že hrábě se zvedají k další ráně a věděl, že tahle bude poslední,

že tahle rána mu urazí hlavu a pohrbí ji v řece.

Vrhl se kupředu, pod oblouk, který hrábě opsaly ve vzduchu, snažil se chytit protivníka za šaty a chňapl po kravatě, kterou měl Mark volně zavázanou kolem krku. Mark se zapotácel a okamžitě ucouvl; Carella, který jako by padal současně s ním, ho tlačil k zemi, ale pak najednou škubl kravatou, kterou pořád ještě držel v ruce.

Mark upadl.

Upustil hrábě a rozpřáhl ruce, aby změkčil pád. Carella upadl s ním, ale uvědomil si, že nesmí přijít do styku s jeho rukama - s rukama hromotluka, které už jednou dokázaly uškrtit.

Mlčky jako v groteskní scéně se oba váleli po zemi blíž a blíž k ohni. Mark se snažil uchopit Carellu za hrdlo, Carella se držel kravaty, jako by to byla katova smyčka. Převalili se přes oheň a málem ho udusili. Jiskry se rozlétly po trávníku. A pak pustil Carella kravatu, vyskočil rovnýma nohama, a protože jeho pravice byla bez užitku a levice neměla dostatek síly, skrčil nohu a kopl Marka větší silou do levého ramene, takže se Mark otočil jako dřevěná káča a znovu se rozplácl na zemi.

Carella se na něho vrhl. Znovu kopl a ještě jednou a ještě, kopal do něho oběma nohama s přesností hodnou boxera. Pak ustoupil, podivným obráceným obloukem

hmátl levou rukou do zadní kapsy a namířil na Marka Scotta svou osmatřicítku.
"A teď vstaňte," řekl.

"

Nenáviděl jsem ho," řekl Mark. "Nenáviděl jsem ho od té doby, co jsem vyrostl z plínek. Od svých čtrnácti jsem si ho přál vidět mrtvého."

"Máte, co jste chtěl," řekl Carella. "Vstaňte."

Mark vstal. "Kam mě vedete?" zeptal se.

"J."

"K nám na stanici," řekl Carella. "Tam to bude klidně ší"

"Tak kde ten člověk je?" řekla Virginie Dodgeová netrpělivě.
Podívala se na hodiny. "Už je skoro půl osmý. Nemá se tady hlásit?"

"Má," řekl Byrnes.

"

Tak kde hergot je?" Bouchla levou pěstí do stolu. Hawes ji pozoroval. Láhev nitroglycerinu poskočila, ale nevybuchla.
Je to voda, myslil si Hawes, proboha, ona to je voda!

"

Musilas někdy na něco čekat, Marcie?" obrátila se Virginie k Teddy. "Mám pocit, že tady dřepím už celý život."

139

♀

Teddy se na ni podívala bez výrazu.

"Ty jsi kurva," řekla Angelika Gomezová. "Ty měla bys čekat v pekle, ty špinavá kurvo!"

"Ona se zlobí," řekla Virginie a usmála se. "Ta španělská bomba se zlobí. Uklidni se, Chiquito! Jen si představ, že tvý jméno bude zejtra v novinách."

"A tvoje taky," řekla Angelika. "A možná že to bude na místě, jak se píše, kdo je včera mrtvej."

"To pochybuju," řekla Virginie a humor ji přešel. "Noviny budou..." zarazila se. "Noviny," řekla ještě jednou a řekla to tónem, který prozrazoval, že na něco přišla. Hawes pozoroval, jak jí to pomalu zaplavuje tvář, jak se jí něco hýbe v paměti.

Oči se jí zúžily.

"Vzpomínám si, že jsem jednou četla něco o Carellovi," řekla.

"V jedné novinách. Jak ho někdo postřelil. Říkalo se tam, že jeho žena..."

Zarazila se. "Žejeho ženaje hluchoněmá"

, řekla a otočila planoucí pohled k Teddy.

"Co ty na to, Marcie Franklinová, no, co ty na to?"

Teddy se ani nehнула.

"Co tady chceš?" řekla Virginie a začala vstávat.

Teddy potřásla hlavou.

"Jseš Marcie Franklinová a přišlas ohlásit vloupání? Nebo jseš paní Carellová? Co? Odpověz!"

Teddy znova potřásla hlavou.

Virginie už byla na nohou a upírala oči na Teddy. Pomalu obešla stůl a vůbec si nevšímala láhve, která na něm stála. Teď se její čekání chýlí ke konci, teď, když konečně našla někoho, kdo patří ke Carellovi! Teď konečně vybijе všechno, co se v ní nashromáždilo! V jejím obličejí bylo jasně vepsáno pevné rozhodnutí, nashromážděné za nekonečné odpoledne. Hodiny čekání, netrpělivost, nutnost zabývat se ostatními, než se její kořist konečně objeví, to všechno se zračilo v lesku jejích očí a na pevně sevřených rtech. Blížila se k Teddy Carellové a Hawes instinktivně vytušil, že Teddy čeká tentýž - ne-li horší - trest jako Meyera Meyera.

"Tak odpověz!" zaječela Virginie. Byla teď už daleko od stolu, láhev byla za ní, blížila se k Teddy a stála tu před ní jako slavnostní soudce v černém hávu a porota zároveň. Uchopila její kabelku a strhla ji Teddy z ramene. Byrnes, Kling

140

♀

a Willis stáli Teddy po pravé ruce, nedaleko věšáku, Miscolo ležel v bezvědomí na podlaze za Virginii, nedaleko kartotékových skříní. Jen Meyer a Hawes byli po její levici a zároveň trochu za ní; zhroucený Meyer seděl u stolu, s hlavou opřenou o složené paže.

Virginie rychle a obratně prohledala kabelku. Našla to, co hledala, skoro ihned. Okamžitě to přečetla nahlas.

"Paní Teddy Carellová," řekla. "Vida, vida, paní Carellová!"

Přistoupila o krok k Teddy a Hawes, který ji nespouštěl z očí, vřel v duchu nenávistí, a říkal si: Není to nitrák, není to nitrák, není, není...

"Pěknou larvičku máš, jen co je pravda," řekla Virginie.

"Pěknou, vykrmenou, vyfintěnou larvičku! T'y máš toho svýho, viď? Máš ho, užilas ho a pořád ještě jseš hezká! Hezká, ty čubko, ale podívej se na mě! Podívej se na mě!" Skočím po ní, říkala si Teddy. Teď. Dokud je pryč od té láhve. Skočím po ní a ona vystřelí a ostatní ji chytanou a bude po všem.

Teď. Teď!

Ale neskočila.

Hypnotizována, jako by se na ni díval had, stála a pozorovala nahou nenávist v obličejí Virginie Dodgeové.

"Taky jsem byla hezká," syčela Virginie, "než poslali mého Franka pryč. Víš, kolik mi je? Je mi dvaatřicet. To je mládí.

Jsem mladá a vypadám jako čarodějnice, viď, jako smrt, povídal tady jeden ten chlupatej. Já, já vypadám jako smrt, protože tvůj muž mě okrad o mého Franka. Tvůj muž, ty čubko!

Mohla bych ti ten tvůj ksicht rozdrápat! Mohla bych ti ho rozsekat na cimprcampř za to, co mi ten tvůj udělal! Slyšíš mě, čubko?"

Přistoupila ještě blíž a Hawes věděl, že v nejbližší chvíli se mihne vzduchem její pistole.

Řekl si naposledy: v té láhvi není žádnéj nitroglycerín a pak zařval: "Stop!"

Virginie se k němu obrátila, přistoupila opět blíž ke stolu a k láhvi nitroglycerínu, takže ji před Byrnesem a ostatními zaclonila.

` "Necháš ji. řekl Hawes.

"Co?" Virginie nemohla uvěřit svým uším.

"Slyšelás? Necháš ji být! Ani na ni nesáhneš!"

141

♀

"Ty poroučíš mně?"

"Jo!" zařval Hawes. "Jo, já poručím vám! Co vy na to, paní Dodgeová? Co tomu řeknete? Já poručím vám! Jeden z těch nepatřejch lidskejch červů se opovážil poroučet pánu bohu! Jděte pryč od paní Carellový! Jestli sejí dotknete, tak..."

"

Tak co?" řekla Virginie. Zřejmě to měl být výsměch a zároveň vrcholná důvěra ve vlastní postavení - ale pistole v její ruce se zachvěla.

"Tak vás zabiju, paní Dodgeová," řekl Hawes tiše. "To udělám, paní Dodgeová. Zabiju vás."

Pokročil k ní.

"Ani se nehneš!" zaječela Virginie.

` "Ba ne, paní Dodgeová,` řekl Hawes. "Víte co. Já už se vás nebojím! Ani tý vaší flašky! Víte proč? Protožeje v ní jen voda, paní Dodgeová, a vodyjá se nebojím. Já vodu piju! Hektolitry vody!"

"Cottone," řekl Byrnes, "nebuď..."

, Ani krok!" řekla Virginie a pistole se jí třásla.

, "A proč ne? Zastřelíte mě snad? Prosím, jen si mě zastřelte! Ale střílejte víckrát, protože jedna kulka nestačí! Střelte dvakrát a střílejte v jednom kuse, protože já se na vás vrhnu, paní Dodgeová, vyrvu vám tu vaši pistoli vší silou, kterou mám ještě v rukách, a vrazím vám ji rovnou do chřtánu! Už jsem u vás, paní Dodgeová, slyšíte?"

"Ne, nechod sem, nechci!" ječela. "Nitro..."

"Žádněj nitrák nemáte!" řekl Hawes. Byl už blízko u ní a ona se obrátila tváří k němu. Po její levici gestikuloval Byrnes na Teddy, která se začala pomalu šourat k mužům, stojícím ve dveřích na chodbu. Virginie si toho nevšímalá. Ruka se jí škubala a třásla, očima sledovala Hawesovy pohyby.

"A teď vás mám, paní Dodgeová," řekl Hawes, "snad byste měla radši vystřelit nebo..."

Virginie vystřelila.

Výstřel Hawese zarazil, ale jen na okamžik a jen proto, že náhlý ostrý zvuk zarazí každého, ať už pochází odkudkoli.

Protože ho kulka zdaleka minula, začal opět postupovat k Virginii. Viděl, jak Byrnes pomohl Teddy proklouznout kolem zábradlí a prakticky ji vyšoupl na chodbu. Ostatní se ani nehnuli. Mezi nimi a láhví nitroglycerínu byla Virginie, ale přesto stáli jako přibiti do země a očekávali okamžitý výbuch.

142

♀

"Copak?" řekl Hawes. "Jste tak nervózní, že se nemůžete trefit? Třese se vám ruka?"

Virginie couvala ke stolu. Tentokrát věděl předem, že vystřelí.

Uskočil stranou okamžik předtím, než stiskla spoušť, a kulka ho opět minula; rozesmál se a zakřičel: "To je ono, paní Dodgeová! Teď jste vyburcovala všechny policajty ve městě!"

"Nitro...", řekla a cou. ala ke stolu.

"Jaký nitrák? Žádný tu není!"

Shodím ho na..."

Vtom po ní Hawes skočil.

Pistole vystřelila právě ve chvíli, kdy skočil, a tentokrát slyšel svist kulky, která mu prolétla kolem hlavy, ale netrefila ho.

Hrábl po Virginii pravici, která se natahovala ke stolu po láhvi s nitroglycerínem. Sevřel tu ruku pevně; měla v ní zvířecí sílu a mlátila s ní divoce sem a tam; snažila se dosáhnout na láhev. Zdvihl jí ruku nad hlavu a pak s ní udeřil o stůl, aby z ní vyrazil pistolí. Láhev poskočila a zastavila se na okraji stolu.

Znovu jí přirazil ruku na stůl a láhev poskočila ještě blíž k okraji. Ale to už se Virginie prsty rozevřely a pistole vypadla na podlahu.

A pak se mu začala divoce svíjet v náručí a vrhla se celým tělem na stůl v posledním zoufalém pokusu zmocnit se láhve, která stála pár centimetrů od kraje. Vyklouzla mu ze sevření, ale on ji chytil v pase, strhl ji vší silou paží a ramen zpět, chytil ji vpředu za šaty a napráhl volnou ruku k ráně, která by jí byla přerazila vaz.

Ruka s. mu na půli cesty zastavila.

Spustil ji, neschopen uhodit. Odstrčil ji, až odletěla přes celou místnost, řekl jen: "Ty čubko!" a shýbl se pro revolver.

Meyer Meyer zdvihl svou potlučenou hlavu. "Co... co se děje?" řekl.

"Je po všem," řekl Hawes.

Byrnes už byl u telefonu. "Dave," řekl, "dej mi pyrotechnický oddělení. Á mrskni sebou!"

Pyrotechnický oddě...?"

Jak říkám."

` "Rozkaz," řekl Murchison.

143

♀

Z nemocnice telefonovali, když bylo za pět minut osm a když už muži z pyrotechnického oddělení opatrně odnesli podezřelou láhev z místnosti. Byrnes šel k telefonu.

"87. pátrací skupina," řekl. "Poručík Byrnes."

"Tady doktor Nelson, všeobecná nemocnice. Měl jsem vás volat kvůli tomu pobodanému pacientovi, Josému Dorenovi."

"Ano," řekl Byrnes.

"Bude žít. Nůž minul krční tepnu o půl centimetru. Chvilku si tady pobude, ale vyjde ven živý." Nelson se odmlčel. "Chcete vědět ještě něco?"

"Ne. Děkuju vám, pane doktore."

"Za málo," řekl dr. Nelson a zavěsil.

y g B rnes se obrátil k An elice. "Máš štěstí, řekl. "Tvůj Kásim Lůstane naživu. Máš štěstí."

A Angelika obrátila smutné a moudré oči na poručíka a řekla:

"Myslíte?"

Murchison k ní přistoupil. "Tak pojď, pusinko," řekl.

"Máme pro tebe dole cimříčku." vytáhl ji ze židle a pak šel k Virginii Dodgeové, která byla připoutána k radiátoru.

"To ty jsi ta výtržnice, co?" řekl.

"Chcípni!" řekla mu Virginie.

"Máš klíček k těmhle náramkům, Pete. řekl Murchison.

Potrásal hlavou. "Ježíšmarjá, Pete, proč jste něco neřekli? Sedím tam celou dobu, a vy zatím..." Odmlčel se, když mu Byrnes podal klíček. "Počkej, proto jsi řek bez prodlení?"

Byrnes unaveně přikývl. "Proto jsem řek bez prodlení," řekl.

"Aha," řekl Murchison. "To jsem blázen!" Drsně zacloumal Virginii: "Tak pojď, poklade!" řekl a odváděl obě ženy ze služebny.

Na chodbě se minul s Klingem.

"Tak o Miscola je postaráno," řekl Kling, "Ostatek je u boha. Meyera jsme posadili do auta a odvezli. Doktor povídal, že prý jeho obličej potřebuje odbornou péči. A je po všem, Pete, co?"

"Je po všem," řekl Byrnes.

Na chodbě venku se ozvaly kroky. Steve Carella strčil Marka Scotta dovnitř dvířky v zábradlí a řekl: "Sedněte si, Scotte.

Tamhle. Nazdar, Pete. Tady ho máme. Uškrtil vlastního... Teddy!

Úplně jsem na tebe zapomněl! Čekáš už dl..."

144

♀

V tu chvíli sklapl ústa, protože Teddy se mu vrátila do náručí s takovou vervou, že ho div neporazila.

yj "M sme na tebe všichni čekali, řekl Byrnes.

"Opravdu? To je od vás hezký. Sejde z očí, sejde z mysli."

oddálil Teddy a řekl. "Odpusť, že jdu tak pozdě, ale najednou se to začalo zamotávat a..."

Dotkla se jeho krku, kde zůstaly po hrábích stopy zaschlé krve.

"... p "To nic, řekl. "Dostal jsem hráběma. Víš co nech mě na sat hlášení a jdeme. Pete, jdu se svou ženou na večeri a troufej si to zakázat! Budeme mít rodinu!"

"Blahopřeju," řekl Byrnes unaveně.

"Aby se ti něco nestalo samým nadšením! Teddy, nech mě napsat hlášení a pak jdem. Mám hlad, že bych sněd vlka. Pete, bereme tohohle chlapíka do vazby pro vraždu. Stalo se něco zajímavého, zatímco jsem byl..."

Zazvonil telefon.

"Beru," řekl Carella. Zdvihl sluchátko. "87. pátrací skupina, Carella."

"Carello, tady je Levy z pyrotechnického."

"Aha, nazdar, Levy, jak se máš?"

"Prima. A ty?"

"Prima. Co je?"

"Mám zprávu o tý láhvi."

"O jaký láhvi?"

"Sebrali jsme u vás jednu láhev."

"Aha. Co je s ní Carella poslouchal a vkládal občas do rozhovoru nějaké to jo nebo aha. Pak řekl: "Dobrá, Levy, děkuju," a zavěsil. Přitáhl si židli, ze zásuvky stolu vyňal tři formuláře hlášení pátracího oddělení, vložil mezi ně kopírovací papír a strčil je do psacího stroje.

"To byl Levy," řekl. "Pyrotechnický. Vy jste mu někdo dali nějakou flašku?"

"Jo, řekl Hawes.

"Volal, že má o ní zprávu.

Hawes vstal a šel ke Carellovi. "Co říkal?"

"Povídal, že prej to byl."

"Byl?"

145

‡ "Tak to řek. Nechali ji vybuchnout. Bylo toho tolik, že by se mohla vyhodit do povětří radnice."

"Tak on to teda byl," řekl Hawes bezzvučně.

"Jo," Carella vložil papíry do stroje. "Co bylo co?" zeptal se roztržitě.

"Nitrák, řekl Hawes a klesl na židli vedle stolu. Na tváři měl omráčený výraz člověka, kterého přejela lokomotiva.

"Pánové," řekl Carella, "to byl dneska den!"

A začal zuřivě bušit do stroje.

konec detektivního románu.